Nr 6. ÅRG. 39. 25 MARS 1934. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Påskmorgon.

Det är påskatid, det är högtidsfrid
Över nejden lägrad i dag.
Ännu en gång, är det jubelsång
Och segerhymn efter vunnet slag.

Vi nu glädjas kan; Jesus seger vann,
Han bröt syndens bojor och band.
Och när Jesus dog, han ock nyckeln tog
ifrån "dödens och dödsrikets hand".

För vår synd han dog, och han återtog,
Sitt liv, ty han Gudason var.
Och han lever nu, så att jag och du
Kan få liv av det liv, som han har.

"Han uppstånden är," må det ljuda här
Och i hela den vida värld.
Denna himlaröst, är balsam och tröst
För lärjungen stadd på pilgrimsfärd.

Det är påskatid, det är högtidsfrid
Över nejden lägrad i dag.
Det är jubel i höjd och uppståndelsefröjd,
Segersång höres efter vunnet slag.

Carl Holmer.

Något om Kina.

En kortfattad översikt.

IV.

Läkaremission.

Målet för missionsläkaren är detsamma som för övriga missionärer: att göra Kristus känd, så att människor dragas till honom. Även läkaremissionen söker att bliva till frälsning för så många som möjligt. Men det är läkaremissionärens särskilda förmån att i sitt arbete begagna en arbetsmetod, som, vad Kina beträffar, är mindre än somliga andra metoder ägnad att väcka misstankar. En utländsk missionär, som arbetar med predikan eller undervisning, misstänkes ofta vara en politisk representant för sitt lands regering. Men vem kan misstro oegennyttan hos en läkare eller sjuksköterska, som ger ut sig själv i outtröttlig omsorg om de sjuka och lidande? Då fördomarna på detta sätt övervunnits, ha också patienterna ofta varit redo att lyssna till budskapet om evigt liv.

Kinesiska läkare av den gamla skolan ha ibland genom omsorgsfullt aktgivande på lärdomar, samlade under en lång erfarenhet, blivit i stånd att ordinera lämplig medicin för sjuka, men deras kunskap i anatomi och fysiologi är mycket liten. Därför kunna de ej utföra annat än mycket obetydliga operationer. Den erfarenhet, som gjordes av kvinnan, vilken gav ut allt vad hon ägde till läkare utan att bliva bättre, ha tusenden i Kina fått göra. Ett av de första intrycken, som en nyutkommen missionär får, är intrycket av det oerhört stora lidande, som många få uthärda i och som skulle kunna lindras, om den kunskap och erfarenhet, som våra läkare i västerlandet äga, vore tillgänglig för Kinas millioner.

En läkaremissionär har sålunda obegränsade tillfällen till att tjäna. Har han tillräckligt med medhjälpare och som arbetsbas ett sjukhus, där unga kineser, om förhållandena det medgiva, kan utbildas till sjukvårdare, apotekare och läkare, så kan läkaremissionären vara till outsägligt stor nytta även på resor i distriktet. Att så färdas omkring och göra väl, bota sjuka samt predika evangelium är i sanning att följa i den store Läkarens fotspår.

Banbrytare för läkaremissionen i Kina var dr Peter Parker, en amerikansk missionär, som landsteg i Kina 1834 och öppnade ett sjukhus i Canton följande år. Om honom har det sagts, att han öppnade Kina för evangelium med spetsen på sin lansett. År 1932, alltså i det närmaste ett århundrade efter hans ankomst till Kina, funnos 304 läkaremissionärer i Kina med 410 fullt utbildade kinesiska läkare såsom medarbetare i 250 missionssjukhus. De utländska sjuksköterskornas antal var 256. År 1931 vårdades omkring 200,000 patienter på sjukhusen, varjämte läkarna hade mer än 3,500,000 patienter, som vårdades på annan plats än på sjukhus.

Bland Kina Inlandsmissionens 1,300 missionärer äro 24 läkare och omkring 70 sjuksköterskor. (Inom Svenska Missionen i Kina hava vi ej haft möjlighet att bedriva egentlig läkaremission. Gud har ej givit oss fullt utbildade läkare bland våra missionärer, ej heller ekonomiska förutsättningar för byggande av sjukhus o. s. v. Men många av våra missionärer (sjuksköterskor och andra) ha dock fått göra en icke oväsentlig insats i arbetet bland sjuka. Under de senare åren ha vi också på vårt fält haft utbildade kinesiska läkare, varför behovet ej varit lika stort, som det annars skulle hava varit.) Av Kina Inlandsmissionens 16 sjukhus hava några måst hållas stängda eller endast delvis öppna på grund av brist på för detta arbete utbildade missionärer. Läkare i hemländerna ha givetvis framtidsutsikter, som en missionsläkare måste försaka, men en läkare, vars livliga önskan är att tjäna Gud, och som förnimmer Guds kallelse till Kina, kan säkerligen ej använda sin kraft och förmåga på ett nyttigare sätt än såsom missionsläkare där.

(Efter »Facts about China» av F. H. Fri översättn. av M. L.)

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva v. G. den 6 och 20 april. Välkomna!

Ämnen för bön med tacksägelse,

upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön, även innehållande missionärernas adresser, hava utkommit i ny upplaga. Vårt fält har enligt denna vägledning till förbön uppdelats i sex geografiska områden, så att det, då hemarbetet får en dag, blir ett område för var och en av veckans dagar.

Dessa upplysningar, ibland kallade »bönelistorna», erhållas på begäran kostnadsfritt från S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

Kinalänken.

Kinalänkarna i Stockholm äro *onsdagen den 11 april kl. 7,30 e. m.* inbjudna till *Fröken Annie Andersson,* K. F. U. K., Kungsbroplan 1, 4 tr., Stockholm. Välkomna!

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Under sommaren innevarande år planerar Svenska Missionen i Kina att anordna två Bibel- och Ungdomsveckor. Närmare underrättelser komma att inflyta i kommande nummer av Missionstidningen Sinims Land, men redan nu ville vi meddela tid och plats.

Den första veckan hålles v. Gud på *Mauritzberg,* Östergötland, den 24—30 juli, och den andra i *Skellefteå* den 7—13 augusti.

Må dessa »veckor» bli ihågkomna i förbön av våra vänner och må vi också få hjälp ifråga om att bekantgöra dem. Ett varmt välkommen ville vi också rikta till vänner, som kunna deltaga i dem.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Från Juicheng Sha.

Juicheng den 12 jan. 1934.

Kära missionsvänner! Frid!

»Med underbara gärningar bönhör du oss i rättfärdighet, du vår frälsnings Gud.»

I de orden kunna vi i sanning instämma, då vi se tillbaka på den gångna höstens arbete. »Med underbara gärningar bönhör du oss», ljöd åter och åter i mitt hjärta, då vi i början av oktober hade glädjen att få göra en veckas besök i Metikai.

Den platsen har länge varit föremål för våra böner, ty där har i andligt avseende varit mycket hårt och otillgängligt. Men Herren har visat, »att ingenting är så underbart, att han ej förmår att utföra det.» Vi fingo från första stunden vi kommo dit erfara, att Herren gått före och banat vägen för oss. Över allt i samhället och i byarna runt omkring blevo vi med glädje mottagna. Rika och fattiga voro lika ivriga att höra om den sanne Guden. Enträget bådo de oss att komma till deras hem. Man riktigt tyckte de drucko in »Livets ord».

Värdinnan, av vilken vi hyra ett litet rum, upplät, fastän en hedning, sitt hem för våra bibelkvinnor och sökte på allt sätt bereda dem trevnad och glädje. Hon erbjöd oss också att få ha aftonbön i hennes stora fädernesal, vilket anbud vi med glädje mottogo. Överfullt av folk samlades till dessa möten, och Herren välsignade genom sin Ande vittnesbörden, som framburos. Första kvällen stodo fädernetavlorna kvar i salen, men den andra kvällen voro de borttagna. Överallt i hemmen möttes vi av frågan: »Skall det ej snart öppnas någon gudstjänstlokal

här? Då vi efter en veckas besök reste hem bådo de oss snart komma åter. Våra hjärtan voro fyllda av pris och tack till Herren, för vad vi fått vara med om i Metikai. »Han har en arm med hjältekraft, mäktig är hans högra hand.»

I Iongloh har, genom tältarbetet i höst, ganska många skrivit upp sina namn som sökare. I detta sammanhang skulle jag vilja tala om vad som tilldrog sig här, vid »sökarekursen» före jul.

En dag kommo tre kvinnor hit till missionsstationen. Vi hade aldrig sett dem förr, men de sade sig vara från Iongloh och hade på sina små bundna fötter vandrat den över två svenska mil långa vägen, trots att de voro mellan sextio och sjuttio år gamla, »ty de ville se hurudant här var». Vår unga bibelkvinna, fru Iang, kände igen dem, ty de hade varit med i tältet. Efter en stund kom fru Iang och frågade Judith Hultquist, om de finge stanna ett par dagar. Eftersom det var sökarekurs, fingo de löfte att stanna. Då ett par dagar gått, omtalade de i »förtroende» för fru Iang, varför de kommit. De voro sända hit av en familj, där en av sonhustrurna börjat tro på Jesus. Den unga kvinnan var så ivrig att få komma med på sökarekursen, men hennes svärföräldrar tordes ej låta henne resa. Ty om hon kom hit, så skulle vi utlänningar »ta ut hjärtat och göra medicin av det.» Detta tal endast ökade den unga kvinnans iver att få resa, och hon svarade: »Det gör ingenting, ty det är ej sant vad ni säga, men om det är sant, så får jag ju komma till Jesus.» Resultatet av hennes iver blev, att svärfadern bad dessa tre kvinnor gå och se efter, och i tysthet utforska hur det verkligen förhöll sig. Men Herren fick genom sin Ande tala till deras hjärtan. Då en vecka gått, bådo de att få vara kvar till kursens slut, »ty det var så bra, att det var omöjligt att gå hem, innan kursen slutade».

Då de tre »spejarna» begåvo sig på hemväg, sade de glädjestrålande: »Jesus har i sanning öppnat våra hjärtan och välsignat oss rikligen.»

Även kursen för församlingsmedlemmar, i början av december, var av Gud rikt välsignad, och många gåvo det vittnesbördet, att Jesus fått välsigna deras hjärtan.

Så ville jag tacka Eder, kära missionsvänner, för all kärlek och trofast förbön, som kommit mig till del under det gångna året. Tack att jag även i fortsättningen får vara innesluten i Edra förböner. Med varm fridshälsning

Tillgivna
Ebba Vidén.

Från Pucheng, She.

(Utdrag ur privatbrev.)

Så äro vi redan långt inne på 1934. Vi närma oss tydligen en stor världskris. Många tro den skall börja med 1935, då världsviktiga internationella fördrag utlöpa och nya maktanspråk komma att framställas av nyfödda maktenheter. Världens nöd tynger allt mer även människorna härute. Tidningarna, både utländska och kinesiska, påpeka huru allting synes forma sig till att göra en väldig sammandrabbning här i östra Asien oundviklig inom en snar framtid.

Men Herren lever, och han skall ha omsorg om de sina. »Med eder förbön och Den Helige Andes hjälp», se där de två stora makter, som han ställt på vår sida för att föra oss igenom. Vi få förtrösta och icke bäva, vi, som fått ett rike, som icke kan bäva.

Som vanligt bedriva vi vårt mesta arbete utåt bland lantbefolkningen. Städernas befolkning försjunker ofta i materialism och männen där ha sällan tid komma till de kristna mötena. De, som ha andliga behov, kasta sig också ofta i armarna på den nya buddismen, som har en vid port och en bred väg för alla, och där de hoppas att finna lisa för sina sargade själar utan att behöva omvända sig från sina skötesynder.

Men Gud har inte anseende till personen. Ute i köpingar och byar går Guds Ord fram och drar själar till Kristus, så att församlingarna växa och nya grupper av troende komma till.

Känslan av behov av i Guds Ord grundade ledare för våra troende på landet har ständigt legat över mitt sinne. Överhopad som man är av varjehanda göromål är det ingen lätt sak att här kunna ge hjälp. Herren har dock oupphörligt pekat i den riktningen, och så utsände vi i början av december inbjudning till ledareämnen i våra åtta domsagor till bibelskola här i Pucheng. De rymliga lokaler, som Herren givit oss här, gör det lätt att bereda utrymme åt ett stort antal. De kommo också från ett 30-tal predikoplatser; 47 män voro inskrivna. Somliga kunde dock inte hålla månaden ut, utan gingo hem strax efter »julfröjden». Vi voro dock 36 vid slutet.

Tre goda lärare från vår egen arbetarekår hade jag till hjälp, ja, de fingo faktiskt börja skolan, medan jag var i Yuncheng på kommittésammanträden. Herrens nåd var över oss, så att allting gick väl, och elevernas flit och intresse voro berömvärda. Men förmågan att ta emot och i synnerhet att klara kopieringen av åtskilligt på svarta tavlan — det var dock blott läskunniga, som inbjudits — är inte så stor hos lantmän, som ha sin skolgång långt bakom sig.

Det var dock roligt att se, huru mycket kunskap våra lärare kunnat bibringa: De hade på slutet var sin examensdag, en f. m. i var sitt ämne, och vid den högtidliga avslutningen vid församlingens veckobönemöte utdelades biblar och testamenten såsom premier åt dem, som gjort sig mest förtjänta av uppmuntran.

Lärarnas ämnen ha varit Biblisk Historia, Lukas evangelium samt det i Efeserbrevet, som handlar om församlingen; dessutom fonetisk skrift för att kunna undervisa däri samt ett par av mina traktater o. s. v.

Själv har jag haft 2—4 klasser dagligen i flera ämnen. Det som jag mest hållit på med var att söka hjälpa eleverna till att så studera Ordet, att det skulle bli till hjälp att tränga in däri både för egen uppbyggelse och såsom nödvändig förberedelse för ledandet av gudstjänster i lokalförsamlingarna.

Så var det om aftnarna predikomöten, då det var tillfälle praktisera det som förut påpekats angående predikan. En liten vänlig kritik över det sagda gavs sedermera vid lämpligt tillfälle. Särskilt talade vi ingående om huru man skall predika för hedningar. Den vanliga uppfattningen är, att man då endast kan börja med att rödja mark, och att detta bäst sker genom att blotta hedendomens villfarelser; och här kunna många kinesiska predikanter visa prov på en förvånande ordrikedom och vältalighet. Men att predika Kristus, så att det blir gripande för hedningarna, det är en annan sak.

Nej, säga vi, låt den nya saven få tränga in i trädets grenar, och de efter vinterns stormar ännu envist kvarsittande döda löven skola skjutas bort av vårens sprudlande liv. Den nya kärleken, som födes genom beröringen med Kristus, har en underbar utdrivande kraft i sig. De gamla fröjdernas tjusning förbleknar inför de härlig utsikter, som *han* öppnar för själens öga. Vi ha sökt lära att predika Kristus. Lektion i söndagsskolemetodik med provlektion gavs också, då vi nu söka att få söndagsskolor i gång även i lokalförsamlingarna. Vid undervisningen om Bönen studerade vi särskilt de heligas i gamla testamentet tillbedjan av Gud, då vi sökte tillägna oss deras bönetankar i dyrkan av Gud och lovprisande. Ett par bönerum hade vi uppvärmda till bruk för dem, som behövde stillhet inför Herren. — Jag känner mig innerligt tacksam till Herren för detta tillfälle; intet arbete för våra församlingar är viktigare, intet har givit mig mera tillfredsställelse.

Sedan hoppas jag få hålla ännu en kurs i bibelstudier med vår manliga arbetarekår. Det blir i 12:te kinesiska månaden (= jan.—mitten av febr.), då de kunna komma ifrån sina tält och stationer på grund av folkets brådska med förberedelserna för kinesiska nyåret.

Sedan ovanstående skrevs har en tid gått. Vi äro nu mitt uppe i ovannämnda evangelisternas bibelkurs. Jag är nu ensam lärare och har fyra till fem klasser dagligen. Herren hjälper, alla äro intresse-

rade. Herren skall välsigna oss vid den kommande evangelisationsveckan, d. v. s. den tid på nyåret, då människorna i Kina fira sin långa sabbat och äro lediga till att lyssna till friluftspredikan eller vittnesbörd i tälten, i hemmen o. s. v.

Jag känner mig buren av förbön och orkar därför hålla på. Även min Maria är efter förhållandena kry och f. t. ensam kvinnlig missionär: Hanna Wang är i Bibelskolan för kvinnor i Honan och Margaret är i en sådan skola i Tali, både för att studera och hjälpa till. Herren är mitt ibland oss. Det är stort att få se honom utföra sitt verk.

Jag blir ju såsom vanligt allt emellanåt avbruten av sjukdomsfall av olika slag, så väl som av tandpatienter. Gott att kunna tjäna. Ja, tjänsten det är vad vi kunna giva.

»Att giva det är innerst
Detsamma som att få;
Visst gav dig skördens Herre
Mer än du gick att så»,

sjöng Margaret så vackert vid orgeln häromdagen. Jag har haft gott av de orden allt sedan dess. Ja, Herre, gör Du mig trogen till änden. *L. Hugo Linder.*

I den goda jorden.

(Forts. fr. föreg. nummer.)

Av *August Berg.*

»I tidens längd får du det tillbaka.» Ja, så läsa vi i Predikareboken, och det är uppmuntrande, då detta blir en levande erfarenhet. Vår syster Ingeborg Ackzell skriver från Tali följande: Häromdagen besökte vi en by, 15—20 minuters väg från staden, utanför den södra porten. Där kommo vi in i ett hem, där en gammal gumma på 80 år satt på »kangen». Hon hade för många år sedan fått lära sig några traktater av Anna Eriksson och kunde ännu bedja. Hon var gammal och skröplig och hade nog länge försummat att bedja och tänka på sin själ, men nu på gamla dagar kom åter i minnet vad hon lärt för många år sedan. Hennes dotter och dotterdotter vilja tro på Herren. Den senare har i höst gått i vår kristendomsklass.

I kvinnoskolan ha vi en snäll gammal lärare, herr Chang, som på missionär Bergs tid var sökare. Nu har han på nytt blivit en sökare, denna gång mera helt. Han läser bibeln och skriver med eleverna. Fienden vill hindra kvinnorna att vara med, men bön ändrar förhållandena. En besatt kvinna, som var här i höst blev troende och är nu fri och lycklig.

*

Att tältverksamheten under de senaste åren fått vara till en mycket stor välsignelse, torde vara allmänt bekant. Ett mera effektivt sätt att nå massor av folk kan man knappast tänka sig. Så t. ex. skrives från en stad i norra Shansi: Sydost om vår stad ligger en by som kallas Shao-ho. Det var ingen lätt sak att få ljuset till att lysa in i de förmörkade själarna där. Då tältet blivit uppsatt var folket alldeles förskräckt. De nekade att taga emot våra traktater och böcker. En del av den bildade befolkningen, som besökt provinshuvudstaden, försökte att hindra evangelii framgång, men genom bön försvann så småningom motståndet, och folket blev villigt att lyssna till vår förkunnelse. Resultaten voro i hög grad uppmuntrande. Tretton familjer togo ner sina avgudar, och ganska många enskilda bekände sig hava mottagit Kristus. Från en by döptes fyra personer förlidet år. Vid slutet av samma år döptes ytterligare åtta personer och detta år ytterligare åtta. Genom tältverksamheten på denna plats har således 20 personer döpts, och nio stå där som forskare.»

*

I provinsen Ho-pei bedriver Kina Inlandsmissionen en kraftig tältverksamhet under Mr. Thompsons ledning. Vår missionär, Erik Malm, har rest upp dit för att studera metoderna och sedan begagna sig av dem på vårt eget fält. Fyra tält ha uppsatts i *Tsan-hwang*-området. Resultaten ha varit mycket uppmuntrande. Mycket motstånd ha arbetarna fått röna,

och det behövs, att de äro såväl fysiskt som andligt utrustade, ty detta slag av arbete kräver uthållighet och mod. Varje tält har tvenne arbetare och en »passupp», som hjälper till med litet av varje. Som regel börjar ej verksamheten förrän vid middagstiden för att giva arbetarna tid till stillhet och förberedelse. Vid middagstiden, då folket återvänder från sina fält, öppnas tältdörrarna, och de besökande få lyssna till de enkla bibliska berättelserna, lära sig att sjunga sånger och bliva föremål för enskilda samtal. Vanligtvis äro tälten överfulla vid aftontiden, och en massa barn sjunga med full hals, så man kan säga, att det är de, som leda sången.

*

Arbetet i tälten måste nödvändigtvis åtföljas av besök i hemmen. Så skriver en av de kvinnliga missionärerna: Jag kommer att tänka på en kvinna, som dagligen kom för att få undervisning. Hon kunde läsa rätt så bra, vilket var en stor fördel, ty de flesta av de kvinnor som vi kommo i beröring med voro i det avseendet okunniga. Denna kvinna var lik Lydia, vars hjärta Gud öppnade. Hon visade stor mottaglighet och uttryckte en önskan att få bliva antecknad som sökare. Men samtidigt var hon rädd för sin man, som hade hotat att driva henne ut ur huset, om hon tog ett sådant steg. En dag sade hon till mig: »Jag önskar så att tro på läran, men jag är så rädd för min man. Måste jag omtala det för honom? Kan jag ej tro i hemlighet?» Till detta svarade jag: »Nej, om du tror, så måste du också bekänna din tro. Herren skall säkert bevara dig. Du kan bedja för din man, och Gud kan förändra hans hjärta.» Vid den tid jag lämnade henne hade ingen synbar förändring inträtt, men sedan har jag hört, att Gud i sanning förändrat denne mans hjärta, och att han tagit bort sina avgudar och uttryckt en önskan att även han måtte få bliva en Jesu lärjunge.

*

En annan kvinna lyssnade med tårar i sina ögon till berättelsen om Jesu födelse i Betlehem, om hans liv i Nasaret och om hans väg till korset. Hon sade: »Jag är en sådan syndare och så enfaldig och inte heller kan jag läsa, tror Ni att han bryr sig om mig?»

Vilken glädje var det icke att få säga henne, att det var för sådana som han kommit i världen! Bedjen att denna kvinna och många hennes likar måtte öppna sina hjärtan och mottaga Jesus som deras egen vän och Frälsare.

*

Tidningspressen är ett annat sätt att kunna nå massorna med. Det tillgår t. ex. på så sätt, att ett kontrakt göres upp med en viss tidningsredaktion om att i tidningsnumren få inlägga en traktat. Från provinsen Hunan skrives angående resultatet av denna mission: Gud har i sin nåd begagnat sig av detta sätt att nå människor till frälsning för några. Mer än ett hundra svar och personliga besök ha vi haft glädjen mottaga. Somliga av dessa ha vi sedan icke mera hört något av, men tre ha inskrivit sina namn som forskare och beredas nu för dopet. Två av dessa, den ene lärare i en dagskola, den andre utexaminerad från en mellanskola, stodo båda i begrepp att begå självmord, då de läste traktaterna. Båda äro nu, så vitt vi kunna bedöma, verkligt omvända. Den sistnämnde, en ung man på omkring tjugo år, har helt och hållet brutit med sitt förra syndfulla liv och är nu inskriven i vår bibelklass. Hans förändrade liv, hans kärlek till Guds ord och hans redobogenhet att vittna om Gud vittna om en verklig övergång från död och till liv. Den traktat som tilldrog sig lärarens uppmärksamhet var en som handlade om Herrens tillkommelse. Denna lära har nu blivit denne mans mest dyrbara sanning och hans livs största hopp.

Inbjudan till Östersundskonferensen för det andliga livets fördjupande 10—12 april 1934.

Motto: »*Omkring livskällorna.*»

Det är för kommitterade en kär plikt att på nytt få inbjuda till en sådan kon-

ferens. De, som tidigare bevistat dessa konferenser, bära helt säkert med sig minnen av oförgätliga dagar inför Ordet. De konferenser, som av kommittén för Södertäljekonferensen ha anordnats på skilda platser i vårt land, ha samlat omkring sig stora skaror av människor, vilka känt behovet av att i enlighet med Jesu maning, komma avsides från dagens jäkt för att vila sig vid de vederkvickande källor, som ur evangeliet springa fram.

Om pågonsin Guds folk behöver lyssna till en sådan maning till stillhet inför Gud, så är det i våra dagar. Vi känna mer än tillförne behovet av att mötas utan hänsyn till samfundsförhållanden eller åsikter omkring det, som är väsentligast, och som samlar hela Guds kristenhet.

Prins Oscar Bernadotte blir även i år konferensens ledare. Därjämte medverka såsom talare komminister Sam Ekström, Eskilstuna, överste P. Hed, Stockholm, och pastorerna Arén, Uppsala, C. G. Lundin, Stockholm, Artur Nilsson, Uppsala, Joh. Hagner, Södertälje samt Paul Edman, Limhamn.

Konferensen öppnas i konferenslokalen, Frälsningsarmén, tisdagen den 10 april kl. 11 f. m. och pågår t. o. m. torsdagen den 12 april med föredrag varje dag kl. 11—13 och 16,30—18,30. Morgonböner hållas i stadens kyrka och väckelsemöten på kvällarna.

Anmälan om deltagande bör insändas före den 7 april till Konferensbyrån, Stéens bokhandel, Östersund, tel. 555. Den bör innehålla uppgift om deltagarna önska rum och kost genom konferensbyråns försorg. Deltagarekort à 2:— kr. kan erhållas å konferensbyrån. Biljetter säljas dessutom vid de olika mötena à 50 öre.

Vid konferensen användes en äldre upplaga av sångboken »Kom», vilken tillhandahålles genom konferensbyrån och på mötena.

Så välkomna vi envar som med oss vill träda fram inför Guds ansikte dessa dagar för att se och smaka, huru ljuvlig Herren är.

Östersund i mars 1934.

Kommittén för Södertäljekonferensen

Östersunds Kristliga Allianskommitté.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Påskmorgon. — Något om Kina. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — I den goda jorden. — Inbjudan. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1934, Svenska Tryckeriaktiebolaget.
34294

N:r 7 ÅRG. 39. 10 APRIL 1934. PREN.-PRIS 2:25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

HAN ÄR VÅR FRID.

Då Herren efter sin uppståndelse kom till sina sörjande lärjungar, hälsade han dem med orden: »Frid vare eder!» — Han hade före sin bortgång sagt till dem: »Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda.» Men under de mörka stunder, då han var tagen ifrån dem, då fiendernas hån och hot ständigt nådde den, då hågkomsten av deras egen trolöshet gnagde i deras samveten, då de kände sig ensamma såsom får utan herde och alltför svaga och odugliga att möta framtiden, då kände de allt annat än frid i sina hjärtan. Men då kom Herren gång på gång till dem, och då han kom, kom han alltid med frid. Han påminde dem om den fridsgrund, han lagt fast och stark för deras tro. Han visade dem sina händer och sin sida. Då räckte han ut sina händer över dem och välsignade dem. Då andades han på dem och sade till dem: Tagen emot Helig Ande. Då lät han dem känna djupet och vidden av sin varma kärlek, såsom det skedde vid Genesaret, då han med outsäglig ömhet frågade dem: »Mina barn, haven I något att äta?» — Och aldrig kunde de glömma synen av hans välsignande händer, då han uppfor till himmelen. I den välsignelsen var det en fullhet av frid över dem.

För Jesu lärjungar under alla tider är det den rika glädjekällan, att vi få hava frid med Gud och att vi få hava den genom vår Herre Jesus Kristus, ja, att Skriften förklarar, att det är han själv, som är vår frid. Det var genom blodet på hans kors, som denna frid blev beredd. Där lades en orubblig grund för vår frid, då Herren Jesus såsom mänsklighetens ställföreträdare bragte en fullgiltig försoning för

våra och hela världens synder, då han såsom vår överstepräst med sitt eget blod en gång för alla gick in i det allra heligaste och vann en evig förlossning. Vilken styrka ger det ej åt vår tros visshet under livets växlande skiften och under vårt eget hjärtas växlande stämningar, att vi fått en sådan fridsgrund att vila på. Må vi aldrig glida ifrån den grunden! Må vi aldrig söka lägga något därtill av egen förtjänst eller värdighet. Denna grund är Guds fria nådegåva till var och en som vill taga emot den. Om den grunden sjöng Pontoppidan:

»Om någon mig utspörja vill
Min grund till salighet,
Om det ej hörer mera till,
Som man bör hava med,
Förutom Jesu blod och sår,
Som man så ofta höra får,
Jag svarar då: Min grund är god
Den heter Jesu blod.

Det är den fasta klippegrund,
Som evigt skall bestå,
Ja, ock uti min sista stund
Jag vilar trygg därpå.
Och när jag hän från jorden går,
Så sjunger jag om Jesu sår,
Och Lammets blod är nyckelen
Till själva himmelen.»

Då satan kommer med sina frestelser, med sitt hot och med sina anklagelser, få vi vila vid det ordet: Fridens Gud skall snart låta satan bliva krossad under edra fötter. — Han har ingen rätt och ingen makt att störa ett Guds barns frid. Vilken vikt det ligger på att göra denna fridsgrund fast och viss för sinnet, erinras vi ej sällan om, då vi möta själar, som sjunkit ned i förtvivlans mörker, och som därvid ej kunna fästa blicken på något annat än sig själva, sin egen synd och brist. Korset och blodet är fullkomligt bortskymt av frestaren. Vi kunna ej nog umgås med Guds Lamm och med det renande blodet, med den sanningen, att allt är fullkomnat på hans kors, och att vi genom hans uppståndelse hava fått evigt liv. Guds frid, som övergår allt förstånd, har makt att bevara våra hjärtan och våra tankar i Kristus. Och detta skall räcka ända till resans slut, så att även vi få med den gamle Simeon säga: »Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid efter ditt ord. Mina ögon hava sett din frälsning.»

Vår frid vilar på fast grund. Det ger oss evig trygghet ifråga om vår frälsning. Men Herren vill, att denna frid skall få ett uttryck i vårt samliv med våra medvandrare. Han vill, att vi skola fara efter det, som länder till frid och till inbördes uppbyggelse, att vi skola vinnlägga oss om att bevara Andens enhet genom fridens band, att vi skola hålla frid inbördes. Herren menar väl ej, att vi skola nätt och jämt tåla varandra, eller att vi kyligt eller åtminstone ointresserat gå ur vägen för varandra, misstänka varandra eller förtala varandra, ringakta varandra eller t. o. m. kivas med varandra. Vi behöva, även vi som sett vår Josefs härlighet, dennes förmaning till sina bröder: Kivens icke på vägen! Länge nog har söndringen ibland Guds folk länt till vanära för vår Frälsares namn, icke minst bland hednafolken, och stått såsom ett hinder för hans

rikes framgång och människors frälsning. Vi böra besinna oss och betänka, att det enda dyrbara för oss är vår Frälsares heliga namn. Och vi behöva bedja den första bönen: »Helgat varde ditt namn» så länge, att våra egna hjärtan må bli villiga att offra allt vårt, så att hans ära må stå högst för oss.

Vidare är det klart för oss 'såsom Jesu lärjungar och delaktiga av hans frid, att vi hava en kallelse och en uppgift i en fridlös värld, där så många fridlösa själar kämpa sin tröstlösa kamp för att vinna frid. »Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens fotsteg, när han kommer över bergen för att förkunna frid och frambära gott budskap och förkunna frälsning», säger profeten.

Att vara en fridens budbärare är en hög kallelse. Vi känna allt för väl, att för det budskapet äro ej ord nog. Budbärarens hela väsende måste framstråla Jesu frid. Men huru skall en själ kunna komma därhän? Aposteln betygar: »Vi alla, som med avhöljt ansikte återspegla Herrens härlighet, vi förvandlas till hans avbilder, i det vi stiga från den ena härligheten till den andra, såsom när den Herre verkar, som själv är ande.» Då den uppståndne Herren uppenbarar sig för de sina, bliva deras hjärtan brinnande, och då bliva de i sanning glädjebudbärare. Då vi göra bruk av vårt tillträde till nådens tron dugliggöras vi av Herren att gå hans ärenden bland våra medmänniskor. Där får en Jesu lärjunge än i dag göra samma erfarenhet som apostlarna fingo göra enligt Joh. 20: 19—23: en dubbel fridstillsägelse, ett uppdrag av Herren och kraft för dess utförande. Så bedja då även vi:

»Giv mig den frid, som du, o Jesus giver,
Den frid, som ljuvligt stillar all slags strid
Och gör, att öknen själv en lustgård bliver
Och främlingstiden blott 'en liten tid'!»

Erik Folke.

Ett missionsprogram.

Josua 13: 1; Luk. 4: 18, 19.

(Insänt.)

Med anledning av de besök, vi haft i Göteborg, dels d. 18 mars av Martin Lindén, dels d. 26 mars av d:r Stanley Jones, ville undertecknad söka att helt fritt sammanföra några synpunkter, som gavs för missionsarbetet.

Herren sade till Josua: »Ännu återstår av landet en mycket stor del som skall intagas.» Vilket härligt löfte, men också ett manande konstaterande av fakta. »Ännu återstår mycket.» Hur måste man inte för egen del med blygsel erkänna, att en mycket ringa del av hjärtat överlåtits åt Herren, dagligen får man med sorg erfara, hur mycket som återstår, innan man kan med riktigt villigt hjärta gå hans viljas väg. Men det glädjefyllda löftet står där dock: »Som skall intagas.» Trots allt vårt passiva, eller ofta aktiva, motstånd skall Herren fullfölja sin avsikt. Hur fylles inte hjärtat av glädje och jubel vid hoppet, nej vissheten, att en dag skall dock Herren helt ha intagit hjärtat. Vända vi så blicken utåt missionsfältet, eller fälten, så synes det ju ofta verkligen mörkt. Missionen har ju fortgått rätt så många år, — på S. M. K:s fält nu i över 45 år, men ännu återstår en mycket stor del, alla brev från missionärerna vittna om hur fast grepp hedendomen ännu har om folket, men ock-

så om segrar som vunnits, och som vinnas. Landet *skall* intagas. Löftet står där, Gud kan ej svika det. Den gamle 85-årige spejaren Kaleb betygade att han, ännu 45 år efter det att han på Mose befallning bespejade landet, var lika stark som då, både då det gällde att strida och att vara ledare (Jos. 14: 10, 11). S. M. K. har ännu, mer än 45 år efter sedan vår käre missionsföreståndare först »bespejade» landet vid Gula flodens stora krök, förmånen att ha honom såsom ledare i bönen och arbetet. Må vi som äro yngre alltfort sluta upp kring honom i bön för arbetet och arbetarna! Hur ha inte möjligheterna förändrats! Ingeborg Ackzell skriver i sitt sista brev, att för 20 år sedan kunde »bibelkvinnorna» inte ens läsa, nu få de ha kurser, och de äro även andligen utvecklade på ett helt annat sätt. Nu äro de »hungriga» efter Guds ord för att kunna tränga in i Guds ords rikedomar.

Såsom en direkt fortsättning av Martin Lindéns föredrag synes mig d:r Stanley Jones' uppläggning av ett missionsprogram med utgång från Luk. 4: 18, 19 vara: »Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga», — inte bara för de andligen fattiga, så som vi i allmänhet fatta detta Jesu uttalande, utan t. ex. för de millioner arbetslösa, för vilka Jesu hjärta ömmar, och för de miljoner fattiga och lekamligen hungrande i Kina, i Indien och andra arbetsfält. Låt oss hjälpas åt, var och en efter sin förmåga — och där det finns hjärta, där finns det åtminstone någon förmåga — att ge arbete och stöd åt någon av alla dessa. En liten flicka, som hörde sin pappa bedja för sin hungrande granne, sade åt honom: »Inte behöver du besvära Gud med det, du kan ju hjälpa honom själv.» Var och en kan få glädjen att hjälpa till. Varje missionär vet hur det direkt andliga missionsarbetet ofta måste föregås av lekamligt hjälparbete. Detta är första punkten i Jesu arbetsprogram, såsom han lade ut det en sabbatsmorgon i Kapernaums synagoga.

Den andra punkten: »Till att förkunna frihet för de fångna», betyder inte heller nödvändigtvis de andligen fångna, menade d:r Stanley Jones. I de överfulla fängelserna finns publik nog. Se på Paulus och Petrus! Vår tids fångar behöva evangelium, så att de efter slutad fängelsetid inte mera behöva fångas i sina gamla synder. »Om Sonen gör Eder fria, så ären I verkligen fria.» Doktor Jones nämnde inte Matilda Wrede, men vi, som känna till hennes arbete bland fångar, veta hur välsignat ett sådant arbete kan vara, men också huru oändligt mödosamt och uppoffrande. Men det finns ju även andra fångar: t. ex. de stackars barnänkorna i Indien och Kina, vilka aldrig få en stråle sol i sina långa slavliv. Vem vill bli en Matilda Wrede för dessa?

Tredje punkten: »Syn för de blinda.» Här står inte heller de andligen blinda. Här i Europa eller U. S. A. finns också ett problem med den rubriken. Våra blinda behöva hjälp. Men tänk på de ögonsjukdomar som härja i de varma länderna! Bland de många i evangelierna omtalade tillfällena, då Jesus botade sjuka, intar de blindas helande en mycket stor procent. Läkaremissionen, även för de blinda, har gjort stora ting, och gör ännu. Man behöver ju bara nämna sådana namn som Schweizer i Afrika och Kugelberg i Indien. Men, för att gå tillbaka till Josua: »Ännu återstår av landet en mycket stor del.» Det väntar stora uppgifter för människor med kunskaper och hjärtat på rätta stället.

Fjärde punkten: »Att giva de förtryckta frihet.» Vilka äro de förtryckta? Inte behöva vi söka länge för att finna dessa. I Amerika finns t. ex. alla de »färgade», i Indien alla de kastlösa, i Kina och många andra platser alla föraktade kulies o. s. v. Ras- och kastfrågor äro oerhört stora problem, som vänta på sin lösning. Men det är endast i Jesu anda de kunna fullständigt lösas. Alla raser, alla färgade, ha absolut lika stora rättigheter till lycka och frihet. F. ö., vilka ha den riktiga hudfärgen? En kines yttrade en gång till doktor Jones: »Vi ha svarta människor, vi ha röda, vita, och så människor med riktig hudfärg — gula.»

I femte punkten inneslutas alla de föregående, ty där tillkommer den andliga be-

tydelsen. I den engelska översättningen står inte »ett nådens år» utan: »Att predika ett *jubelår* från Herren.» Vart 50:e år skulle, enligt Herrens ord till Israel, vara jubelår, ett frihetsår för alla landets innebyggare. Ett sådant jubelår kom för hela världen i och genom Jesus. Från och med nu skulle Guds sändebud predika jubel- och glädjeår för de andligen fattiga *(egentligen de i anden självuppgivna,* enligt Stanley Jones i hans bok: »Bergspredikans Kristus»), frihets- och jubelår för de andligen fångna, d. v. s. de i synden fångna, ljus för de andligen blinda och frihet för alla sorters betryckta människor: Ett verkligt härligt jubelår.

Men vilka skola predika? Här går d:r Stanley Jones tillbaka till början av Jesu ord: »Herrens ande är över mig.» Endast de, vilka fått del av Herrens Jesu ande, tjänandets ande, de vilka äro villiga att försaka sig själva, taga på sig Jesu Kristi kors, som han bar för att tjäna andra, endast de, vilka genom Guds nåd fått sådan Herrens ande, kunna i sanning vara missionens glada budbärare.

»Ännu återstår av landet en mycket stor del som skall intagas.» *A. G.*

Något om Kina.

En kortfattad översikt.

V.

Verksamheten bland barn.

Antalet barn i Kina är mycket stort, så stort att man med all rätt kan tala om myllrande skaror av barn. Så har det varit sedan lång tid tillbaka, och dock är det ej länge sedan man fick upp ögonen för möjligheterna att utföra direkt evangeliskt arbete bland barnen. Mer och mer har detta arbete emellertid vunnit erkännande, och särskilda möten för barn hållas numera regelbundet på många missionsstationer. Inom Kina Inlandsmissionen hava fyra missionärer beretts tillfälle att helt ägna sig åt arbetet bland barn, och dessa missionärer ha funnit öppna dörrar för sådant arbete ej blott i missionsskolor och bland kristna kinesers barn utan ofta även i regeringens skolor, där föredrag över tydligt angivna religiösa ämnen fått hållas, och där föredragshållaren hjärtligt välkomnats. Behovet av litteratur, som är särskilt avsedd för verksamheten bland barn, är stort, men håller så småningom på att fyllas.

»I hela världen finnes det ej några barn, som äro mera tilldragande, mera intellektuellt vakna och mera mottagliga för vänlighet än barnen i Kina.»

— Professor R. H. Tawny skriver i sin bok »Land and Labour in China»: »Folkundervisningen i Kina har kommit till stånd under åren efter år 1900, och i hög grad efter år 1920.» — Med tanke på inbördes krig, som rasat, såväl som på rövareväsendet och hemsökelser genom torka och översvämningar, är det mycket mera överraskande att se folkundervisningens utveckling än att se felen och bristerna, som vidlåda den. Man beräknar emellertid, att bland barn i åldern från 6 till 12 år är det endast en femtedel som får skolundervisning, och i denna femtedel medräknas ändå alla, som få gå i skola, även de, vilkas skoltid är mycket kort. Det finnes omkring 8,000,000 pojkar och flickor i små- och folkskolor, ej fullt 800,000 elever i mellanskolor och gymnasier och omkring 34,000 i universitet och högskolor.

I folkundervisningens tillväxt har missionsskolorna ofta fått bryta mark och vara föregångare. De ha uppställt normen i fråga om undervisningen såväl som ifråga om upprätthållande av ordning, och de ha vunnit både ämbetsmäns och folkets aktning. Under de senaste åren ha emellertid svårigheter uppstått för missionsskolorna, emedan den kinesiska regeringen på grund av en önskan att vara i kontroll av undervisningsväsendet i hela landet, utfärdat förordningar, vilka förbjuda religionsundervisning i skolorna under lektionstid och upptagande av detta ämne på skolschemat. (Dessa förbud ha under innevarande år

enligt brev från Kina mildrats. Dock synes det alltjämt vara förbud för att ha någon religionsundervisning såsom obligatoriskt ämne på schemat.)

Enligt vår mening är det missionsskolornas uppgift att i första hand bereda tillfälle till kristen fostran för kristna föräldrars barn. Att bereda ett sådant tillfälle för *alla* barn i Kina vore ju också alldeles omöjligt för missionssällskapen. Eleverna i regeringens skolor äro ofta utsatta för svåra frestelser, och de äro under inflytande av en omgivning, som är gudlös och ofta avgjort gudsfientlig. Kina Inlandsmissionen är därför angelägen att vidmakthålla och, där så behövs, utveckla sitt skolarbete, men har ej ansett sig kunna inregistrera sina skolor under de bestämmelser, som under de senaste åren varit gällande. För närvarande kunna dock 328 av Kina Inlandsmissionens skolor vara i gång utan att vara inregistrerade, och närmare 10,000 elever undervisas i dem. (Svenska Missionen i Kina hade år 1932 trettiosju skolor, som voro i gång, med ett elevantal av 1,120.) I missionsskolor undervisas nu i Kina $^1/_{80}$ av eleverna i folk- och småskolor, $^1/_{40}$ av eleverna i mellanskolor samt gymnasier och $^1/_8$ av eleverna i universitet och högskolor.

Ett av de mest utmärkande dragen för verksamheten under de senaste åren har varit söndagsskolarbetets storartade utveckling.

I Kina ha helt unga gossar och flickor ibland vunnit anseende såsom framstående politiska talare. Detta beror på, att de studerande i ett land, där 80 % av befolkningen beräknas sakna förmåga att läsa och skriva, kunna utöva ett utomordentligt stort inflytande. Studentorganisationerna påverka t. o. m. ofta landets främsta ledare. Men detta visar ock den stora betydelsen av att Kinas ungdom i så stor utsträckning som möjligt får en kristen fostran och undervisning.

Vi hoppas, att den kinesiska kristna kyrkan mer och mer skall påtaga sig ansvaret för deras fostran, som stå i förning med kyrkan. Antalet icke läs- och skrivkunniga är också proportionsvis mindre i de kristna församlingarna än bland de icke kristna. Det kan också vara av intresse att veta, att d:r Y. C. James Yen, en av de mest framträdande personerna i arbetet för att bereda massorna tillfälle till undervisning, varit elev i Kina Inlandsmissionens skola i Paoning, Szechwan.

(Efter »Facts about China av F. H.
Fri översättn. av M. L.)

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva v. G. den 20 april och 4 maj. Välkomna!

Daggryningen å Eugeniahemmet

anordnar försäljning till förmån för missionen i Kina *onsdagen den 18 april kl. 11 f. m.—8 e. m.* Kl. 5.30 e. m. *»Blomterfesten i Täppan»* med skioptikonbilder. Fröken *Greta Björklund.*

Kinalänken.

Kinalänkarna i Stockholm äro *torsdagen den 26 april kl. 7 e. m.* inbjudna till *Fröken Louise Ulff,* S:t Eriksgatan 106, Stockholm. Välkomna!

S. M. K:s årsmöte.

Sv. Missionens i Kina årshögtid kommer även i år att firas vid Kristi Himmelsfärdsdag den 9—12 maj.

Det vore mycket glädjande om många vänner hade tillfälle att deltaga i högtiden. Välkomna! — Och må vi alla i bön ihågkomma mötena, bedjande att Guds kraft under dem må bliva uppenbar.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Under sommaren innevarande år planerar Svenska Missionen i Kina att anordna två Bibel- och Ungdomsveckor. Närmare underrättelser komma att inflyta i kommande nummer av Missionstidningen Sinims Land, men redan nu ville vi meddela tid och plats.

Den första veckan hålles v. Gud på *Mauritzberg*, Östergötland, den 24—30 juli, och den andra i *Skellefteå* den 7—13 augusti.

Må dessa »veckor» bli ihågkomna i förbön av våra vänner och må vi också få hjälp ifråga om att bekantgöra dem. Ett varmt välkommen ville vi också rikta till vänner, som kunna deltaga i dem.

Vår senast till Kina utresta

missionär, fröken *Estrid Sjöström*, anlände, enligt från Shanghai ingånget meddelande, den 22 februari till Shanghai och skulle fortsätta färden till Yuncheng den 28 i samma månad. Resan hade varit något stormig, men fröken Sjöström hade ej haft större obehag därav.

Icke fåfängt.

Hoyang den 17 febr. 1934.

Kära vänner!

Det hände mig något i höstas under vår vistelse i Yuncheng, som gjorde starkt intryck på mig, och eftersom detta berör tiden före min resa hit till Hoyang, ville jag denna gång skriva och omtala detta, alltså innan jag meddelar vad jag här fått uppleva.

Som ni alla veta, så finnes i Yuncheng en skola för utbildande av evangelister, vilken omhänderhaves av missionär Morris Bergling. Det var för mig av obeskrivligt värde att få komma i beröring med dessa unga. Med tanke på vad jag sett bland hedningar av deras liv, så stod jag med tack till Gud i mitt hjärta, när jag såg dessa ynglingar, som hade vigt sina liv åt att förkunna vår älskade Frälsare till liv och salighet för många. Sannerligen, det är ett radikalt brytande med det gamla, som en hedning måste genomgå, då han vill sätta sin fot på livets väg och följa Jesus.

I alla fall, varje söndag gå dessa ut till närliggande byar och förkunnar honom, som deras själ har kär, och nu skulle vi tre nykomna män: Erik Malm, Åke Haglund och jag få följa med var sin grupp och se litet av Guds rikes utbredande i hednaland.

Så får jag då taga er med, kära vänner, på en liten promenad i solsken och värme fast det är en söndag i slutet av oktober.

Vi sex nya ha just ätit vår middag hos vårt kära värdfolk, farbror Carl och tant Ethel Blom, och nu stå tre pojkar utanför dörren och vänta på att jag skall komma med dem ut. Jag har en vanlig utländsk kostym på mig, i tro att det nu är det lämpligaste plagget, och så begiva vi oss i väg. Solen strålar värmande ner på oss. Sand och damm ligger i stora högar utefter vägarna. Skorna, som naturligtvis äro söndagsputsade och blanka, blekna snart och se ut mera som vore de doppade i smörja. Några vindfläktar komma och snart äro kläderna inpyrda av dammet, men man är ju i Kina och det är ju en vanlig företeelse här. Vad vägarna beträffa, så äro de nog efter svenskt begrepp mer lika en väg, en bonde skulle använda sig av då han kör ut på ängen efter hö, d. v. s. så smal och så lite använd. Detta är på de ställen där vägen går i jämnhöjd med åkrarna. På många ställen är vägen urgrävd, så att man har åkrarna högt över huvudet, där man åker vägen fram, ja, ibland är det på dessa ställen så trångt, att två kärror ej kunna passera varandra, utan man får ställa sig och gräva ut ett hål i jorden på sidan om vägen, så att vägen just där blir litet bredare.

Under det vi vandra vägen framåt söker en av dem underhålla sig med mig. Han märker väl att jag går där ganska tyst, och det kanske naturligt, då man inte känner sig kunna tala språket. Han talar om

vad de olika sädesslag och växter, som växa på fälten, heta på kinesiska, och det är inte utan att det går runt i huvudet av alla dessa olika namn, men jag försöker visa mig intresserad, då jag ju förstår hans så goda mening. I alla fall, vad jag kunde se var, att mån just nu vid denna tid odlade kollossalt stora fält fulla med pumpor.

Men helt plötsligt tystna de allesamman och tyckas gå och tänka. Javisst, där borta synes byn dit vi skola gå, och jag förstår, att de tänka på, vad de skola tala om. Så stanna vi ett ögonblick och de tre kinespojkarna sätta sig ned, icke som vi bruka göra, ty vi sätta oss antingen direkt ned på marken med utsträckta ben eller med benen i kors, men dessa sätta sig rakt ned med en vikning i knä- och höftled, så att de komma att sitta på hälarna och hälarna ändock på marken. Detta går som när man fäller ihop en fällkniv och man må ej förundra sig om jag blev stående hela tiden. De överlägga, enligt vad jag kan förstå, om vem som skall tala först, och vad man skall tala om. Nu känner jag, att fastän jag har bara en vanlig kostym på mig, och fastän vi äro i slutet av oktober månad, så är visst kostymen blöt ända utanpå på grund av värmen. Ja, vi nya få verkligen pröva oss fram med både ett och annat, innan vi verkligen förstå hur vi skola bete oss.

Efter att ha druckit litet kokt vatten, som säljes av en gammal gubbe bredvid vägen, skola vi nu begiva oss in i byn. Byn är omringad av en mur, omkring ett par meter hög och gjord av lera, och vi passera nu in genom den stora träporten, som leder in till byns huvudgata. Just komna in genom porten stanna de tre, taga av sig sina huvudbonader, böja sina huvuden och bedja Gud, vår gemensamme himmelske Fader, för denna bys frälsning. Det går en känsla genom mig såsom vore vi på helig mark, och när de till och med på samma gång sända upp en bön om, att det må bli dem till väckelse att se mig, som har rest den långa vägen för att giva dem »Kristus», att folket måtte förstå, att det därför är någonting i kristendomen, då är det, som jag tycker det nästan är för mycket. Skulle vi få se en sådan förståelse från hedningar. Sannerligen våra föregångares arbete har icke varit förgäves. Nej, Guds ord kan icke utgå fåfängt. — I dessa tankar står jag en stund och märker ej att de andra redan börjat gå bortöver gatan. Jag måste skynda efter. — Nu får jag se resultaten av deras överläggning utanför byn. En av dem, den minste, förresten ifrån Hancheng i Shensi, tager en liten klocka med trähandtag och går så gata upp och gata ner och ringer med denna. Folk strömma till och undra vad som står på. Då de få till svar, att det predikas kristendom på den och den gatan och den och den platsen, då vandra en del snopna åter, men några följa ändock med. Ack, du människosläkte, vad du ändock är dig likt och det även om du har gult ansikte. Vad kroppen tillhör, det vill du fortast ombesörja, men när det gäller själen, då vänder du åter till jordetingen!

Så komma vi då fram till en gata, där det synes vara människor i farten, och där en hel del gummor sitta i lång rad och sy på barnkläder, göra tygskor eller lagar gamla kläder. Här mitt emot på en husvägg spikas nu en medhavd tavla upp. Gatan är icke bred, så man kan gott sitta på ena sidan och se tavlan tydligt på andra sidan av gatan. De tre taga upp en sång, vars innehåll handlar om inbjudning till var och en att komma till Jesus, ty han vill ingen stöta ut.

Den äldste av de tre stiger så upp på en liten upphöjning och börjar tala till de församlade om hjärtats fördärv. Ja, bilden på väggen, den föreställer just ett hjärta, och inuti hjärtat är bilder av olika djur och nu skall han till att förklara betydelsen av det hela. Alla sitta på spänn och lyssna. Gummorna kunna ej längre sy och laga. En gubbe med en stor börda gräs på väg hem måste sätta ifrån sig bördan och står nu gapande och lyssnar. Några nickar jakande till vad talaren säger. Andra se mer bekymrade ut. Ännu några andra låtsas ha bråttom och vilja gå, men samvetet slår dem, och de kunna

inte annat än stanna. Till och med barn trängas om varandra för att se den underliga bilden. Ur de närliggande husen komma nu föräldrar och barn och undra naturligtvis vad det har blivit för en folkskockning utanför deras hus. En gumma kommer till och med så vänligt och sätter fram en pall åt mig att sitta på. Den talandes ord flöda i jämn ström. Ja, fastän jag icke förstår varje ord som säges, så är det icke utan att också jag fängslas av det hela.

Dessa djur på tavlan tyckas få en levande beskrivning av dem, som nu komma fram här och var och vilja vara med i församlingen. En stor svart gris banar sig väg genom hopen, och det gäller att akta sig om man ej vill bli ikullknuffad. Några duvor komma flygande och sätta sig på en utskjutande bjälke under hustaket, där talaren står. En tupp och några hönor spatsera omkring i solgasset på några av de skräphögar, som ligga upplagda på gatan utanför husen. En katt springer just genom hopen. Den har varit vit vid födelsen, kan man se, men nu är den mera likfärgad med markens grågula färg.

Vad är det nu tavlan med de olika djuren i ett hjärta skall föreställa, och vad är det som intresserar dessa människor så? Jo, den äldre pojken berättar så livligt och medryckande om hurudant varje djur är och så dess andliga tillämpning. Han talar om påfågeln, som synes på bilden, att såsom den vill gå omkring och visa sig fin, så ha också vi den benägenheten i hjärtat. Där finnes en gris, en sköldpadda, en orm, en get etc. Grisen rotar i smutsen, och den frestelsen har ett människohjärta att vilja mycket syssla med vad som är dåligt. Sköldpaddan skall beskriva lättjan, ormen med sin tvekluvna tunga, människans fallenhet att vilja vara alla till lags och därför säga en sak till en och motsatsen till en annan, geten, människohjärtats villighet att stångas med andra. Ja, det kan inte annat än bli klart för den som vill förstå, och när nu den andre stiger upp och talar om huru Jesus kan rena från alla dessa synder, emedan han tog allas våra synder på sig och dog i vårt ställe, då är evangeliet fulltonigt. Den tredje vill icke tala då den andre slutar. Om det är för att det som sagts varit så mäktigt, eller om det dragit för långt ut på tiden, vet jag ej, men på alla tres förslag styra vi nu kosan hemåt.

En hel del av lyssnarna följa oss framåt vägen, under det att de tre sjunga om lyckan att vara Jesu egendom. Snart skiljas dock lyssnarna från oss och återvända till sina sysslor, men jag är säker på, att större delen av dem har annat att tänka på än sina sysslor, kanske tänka de på om det ändå inte var sant, att i deras hjärta även fanns de där underliga djuren, och kanske de verkligen behövde låta Jesus hjälpa sig och rena från dessa. Jag vet inte, men Gud vet och *hans ord kan icke återvända fåfängt.*

Under det vi så vandra vägen fram sjunga de tre den ena glädjesången efter den andra, och jag går för mig själv och tänker: »Underligt, att den där glädjesången över att få gå Guds ärenden även är densamma hos en kines. Underligt att då bara för femtio år sedan all sådan lära var stämplad som utländsk och därför farlig, den nu med frimodighet förkunnas av levnadsfriska kinesiska män själva och således mycket bättre än någonsin utlänningar kunnat göra det.» — Vänner, arbetet för Guds rike här ute har icke varit förgäves, ej heller fåfängt. Man får nu gå och i sitt inre fröjda sig över frukterna och det är just det jag gör, där jag nu vandrar vägen fram och ser de unga kineserna gå, sjungande lovsånger till vår gemensamme Herre och Mästare.

Undra ni på, att jag senare med de övriga fem vid kvällsmåltiden hos Bloms, vårt hem i Yuncheng, inte har något annat att tala om än dagens stora erfarenhet av att »det icke är fåfängt».

Eder alla så varmt tillgivne

Carl-Gustaf Nordberg.

Guds fadersomsorg.

Pucheng, She, China via Siberia
den 8 febr. 1934.

Kära förebedjande vänner!

Rik Jesu frid! Jes. 60: 21 b.

Det är med stor glädje jag åter får ett tillfälle att skriva brev till Eder, som så kärleksfullt åter och åter visa att Ni tänka på mig.

Innerligt beder jag Gud rikligen löna Eder och giva Eder sin välsignelse!

Tack för förbön för såväl höstens arbete som bibelkvinnokursen under jan. i Loyang (Honanfu). Under hela hösten ha bibelkvinnorna och jag varit ute i distriktet och gjort långa vandringar i byarna, somliga dagar över en mil i hetta eller — köld och vind.

Det saknas ofta körväg, och att rida är så besvärligt. Det är ock så nyttigt att vara i kroppsrörelse, bara man kan akta sig för överansträngning och förkylning.

Under dessa bybesök ha vi haft både uppmuntrande och nedslående erfarenheter, det senare genom de avfällingar vi funnit och sökt upprätta här och där.

Vid de bibelkurser vi haft samt nu vid bibelkvinnokursen i jan. ha vi fått se Guds Ande utföra underbara ting i hjärtana. Tacka med oss Herren därför och bed att kvinnorna må kunna förverkliga vad de mottagit, vilket nog ej alltid är så lätt.

Så vill jag be Eder med mig tacka Herren för hans beskydd och omsorg om mig vid nedresan till nämnda bibelkvinnokurs i Honan. Denna tid på året är det som rövarna äro som mest i rörelse, och det var med en viss känsla av trygghet jag nådde den så väl trafikerade Sianfuvägen nära Tungkwan, där jag skulle ta tåg till Honanfu.

Mulan började bli trött och gick sakta, varför mörkret föll på när vi voro cirka en halv mil från Tungkwan. Just där skiljer sig bilvägen från körvägen ett litet stycke, och det var just då som två misstänkta individer smögo sig fram för att passa på och plundra ensamma vägfarande. Hela tiden hade vi mött både vagnar och fotgängare, men plötsligt blevo vi ensamma, kusken och jag — vår portvakt, som var med, hade blivit efter — och då trängde de två rövarna fram. De voro klädda i snygga, vanliga kläder. Av vad de talade, av vilket jag blott förstod en del, förstod jag att de ville ha pengar. Jag vågade varken säga att jag hade eller att jag icke hade pengar utan sade blott: Undersök själva! Då föste de mig ner från vagnen under svordomar och med revolvern riktad mot mig, ryckte ner min skinnväska, sleto upp och började gräva i den.

Jag gick närmare och försäkrade dem, att det ej fanns en enda penning i den, men då fingo de en hemsk uppsyn, riktade revolvern mot mig på nytt och väste ut under svordomar: »Döda vi inte dig, så var det väl märkvärdigt.» Men det tillät Gud dem icke.

Jag stod helt oberörd kvar, ty ett så underbart lugn fyllde mig, att jag ej kan förklara det. Ej den minsta känsla av fruktan kände jag, varken under tiden eller efteråt. Å, vilken underbar Gud vi äga, ständigt nära, stödjande sina barn!

Tydligen hörde de på rösten att jag talade sanning och trodde därför, att jag inga pengar hade. De kände även efter på min kropp, om jag hade pengar på mig, men varseblevo dock icke de 2 dollar, jag hade i ena pälsfickan, ej heller den lilla väska, i vilken jag hade 12 dollars, utan i all hast ryckte de till sig alla de mjuka saker, de funno i väskan, och smögo sig bort från oss.

Jag hade flera gånger ropat på portvakten, men det var väl, att han ej hörde mig och kom, ty det hade då gått illa för honom. De hade troligen skjutit honom av fruktan att annars i dagsljus bli igenkända och anmälda — de gå ju fritt omkring på dagarna. Han hade en hel del pengar på sig för hemmet, som han nog då förlorat.

Så samlade jag ihop de saker, de lämnat, och vi fortsatte. Kommen till Tungkwan märkte jag, att de tagit alla mina gångkläder, kinesiska och utländska, en del underkläder samt ett fint klänningstyg

m. m. Men vad betydde det, då jag varken hade blivit slagen eller än värre tagen av dem! Tillsammans med våra kineser prisade jag Herren för hans underbara nåd. När jag betalat min kusk, fruktade jag, att resterande pengar kanske ej räckte för resan till Honan, varför jag frågade, om de hade några dollars att låna mig. Det hade de icke, och som det var sent kunde de ej heller gå till den plats, där de hade sina pengar. Kl. 5 nästa morgon gick tåget, och det var alltså att ge sig i väg med det jag hade. Framkommen till Honanfu hade jag 12 cent över, och då förstod jag, varför ej rövarna tilläts att ta mina pengar. Vilken huvudhårsomsorg vår mäktige Gud ändå har om sina värnlösa barn. Ära vare hans underbara namn!

Nu har jag haft en månad av rik välsignelse under bibelkvinnekursen, som Maria Pettersson och jag hjälpts åt med. Jag besökte också hennes barnhem och gladdes över att se så många barn genom Guds underbara makt där få uppehälle och omvårdnad.

Besökte även våra kära kamrater i Shanhsien och Tali på återresan, vilket var så roligt. Är nu åter hemma och bereder för vårens arbete i flickskolan och våra 8—10 bibelkvinnors arbete i staden och på landsbygden. *Bed mycket* för oss!

Gud välsigne Eder alla rikligen, beder dagligen Eder varmt tillgivna

Hanna Wang.

I den goda jorden.

Av *August Berg.*

(Forts. fr. föreg. nummer.)

Från provinsen Chekiang höra vi talas om tvenne bröder vid namn Li. Den ene innehade en ämbetsmannabefattning, som han avsade sig på grund av den korruption som rådde inom ämbetsverket, den andre var lärare. Båda återvände till sin hemort och började där att använda stor del av sin tid för att förkunna evangelium. Resultatet blev, att efter något över ett år hade mer än tjugo forskare insamlats, och den missionär som examinerade dem fann, att de alla voro väl hemma i kristendomens sanningar.

*

Fröken Kiang i provinsen Anhwei är en annan frivillig arbetare. Medlem av en stolt ämbetsmannafamilj brukade hon aldrig färdas annat än i bärstol, åtföljd av tjänare. Nu finner man henne ofta vandra till fots på sina små fötter, som förut voro bundna. Hennes liv är i sanning helgat åt Gud, och hon har fått vara till stor välsignelse. Under sommarmånaderna brukar hon hålla bibelklasser i olika byar på ungefär tio dagar. Missionärerna ha varit henne behjälpliga med att undervisa de femtio eller sextio kvinnor som samlats för att läsa kristna traktater, sånger och lyssna till evangeliska berättelser. Från flera platser komma ständigt inbjudningar till henne att komma och hålla möten. Guds välsignelse vilar över hennes verk, och vi tacka Gud för denna helgade och begåvade arbeterska.

*

Bland urinnevånarna i västra Kina höra vi ock om huru Herrens verk går framåt. Så skrives från provinsen Kweichow: Vid gudstjänsten för kvinnor på söndagsförmiddagen var kapellet överfullt av ivrigt lyssnande sådana. Som männens gudstjänst skulle börja omedelbart, var det alldeles tydligt, att kapellet icke kunde rymma skarorna. Lyckligtvis var vädret vackert, så att vi beslöto oss för att hålla vårt möte ute på en höjd. Det var inspirerande att se den stora skaran av män, kvinnor och barn — minst ett tusen till antalet, alla ivrigt lyssnande till budskapet. Talarna stodo på ett bord, under det att de framburo sitt budskap, men även då är det ovisst om alla kunde höra det som talades.

*

Som ett resultat av några evangelisters verksamhet, som tillhöra Lisu-stammen, ha mellan två och tre hundra familjer beträtt den väg, som leder till Gud. Tre bambuhus byggdes i och för möten och flera hundra Lisu-katekeser såldes till

självkostnadspris. I ett distrikt var det en välbärgad herre som köpte en bok till var och en, som var för fattig för att själv kunna köpa sig en. Sedan alla hemmen sopats rena från allt, som hade med avgudar att göra, sjöngs en sång, alla böjde sina huvuden, och den lokale ledaren ledde i bön. Det är märkvärdigt, att så snart folket brutit med andedyrkan och sagt till de onda andarna att det är tid för dem att gå ut och stanna ute önska de att lära sig att bedja. Vanligtvis är det då en av de yngre i familjen som först lär sig att bedja högt, och sedan blir han utsedd till att leda familjen i bön. De bedja så fort de stiga upp, vid varje måltid och då de lägga sig.

*

Tidigare hava vi i vår tidning givit några livsbilder från olika platser i Kina, som utvisade hurusom Gudsriket alltmer tränger sig igenom. Vi vilja i dag fortsätta och låta våra läsare få höra vad vår missionär Judith Hultquist skriver i ett brev: »På sökarekursen fingo flera se sin synd och känna sitt behov av en Frälsare. I köpingen Jong-loh ha vi en ung man, läraren Li, som en tid varit sökare. Han har fått lida riktig förföljelse i hemmet. Särskilt har hans mor varit svår emot honom. Nu kom även hon med på kursen. Jag kände det till att börja med riktigt svårt, ty jag visste huru kritisk hon var. Men så gjorde vi henne till ett föremål för våra böner, och det var underbart att se huru hon tinade upp. Hon blev intresserad av att höra och läsa och snart började hon även att bedja. Då jag för några dagar sedan besökte Jong-loh var hela familjen med på mötet. Gamla fru Li strålade och sade: »Nu är jag lycklig och har frid i mitt hjärta!» Sonen kom sedan in till mig och sade: »Mor är som en annan människa efter kursen. Det är ett stort Guds under. Hjälp mig att tacka!»

Fröken Hultquist skriver vidare: »I sjukvårdsarbetet har jag den sista tiden haft det riktigt uppmuntrande. Många ha såsom ett under blivit botade, och flera komma nu regelbundet med på våra möten samt vilja tro på Gud.»

Fröken Maja Lundmark skriver om arbetets storlek och huru få de personliga krafterna äro: »I fjol lämnades jag och en bibelkvinna ensamma med 60 kvinnor. Det var alldeles för mycket, och jag har bett att få antalet begränsat till 40.» Hon citerar också orden av Hallesby, att »det är icke det svåraste att tutta eld på luntan, men det är borrningsarbetet som tar tid.» Och nog har det borrats under mycken kamp och bön och arbete i detta stora distrikt.

Fröken Ida Söderberg omtalar, att hon varit behjälplig med en kurs för bibelkvinnor i Tali och säger: »Det är en glädje för oss att ha dem. Vi ha verkligen duktiga bibelkvinnor. De flesta ha ju dock fått utbildning. Kursen är fordrande, men Gud hjälper.»

Vår syster Ebba Widén skriver om en kvinna följande uppmuntrande ord: »Då jag i början av maj i fjol var med en av bibelkvinnorna i Jong-loh kommer det en afton, just som vi slutat aftonbönen, en äldre kvinna och frågade om hon dagen därpå fick komma med för att lyssna. Naturligtvis fick hon det! Det var underbart att se huru Herren öppnade hennes andliga ögon och öron, så att hon förstod vad som talades och såg sig själv som en syndare, som behövde frälsning. Och att sedan höra den gamla 84-åringen bedja till Gud, det var en verklig upplevelse. I höst vid sökarekursen kom hon hit till Juicheng, och detta besök var nog hennes livs största upplevelse. Hela hennes ansikte strålade av glädje och lycka, då hon fick sitta ned och äta av livets bröd. Herren hade fyllt hennes glädjebägare så att den flödade över.»

Wille Bergling, som nu, sedan Axel Hahne rest hem, måst axla ansvaret för en stor missionsstations arbete i stad och i landsbygd, uttrycker i ett brev sin längtan efter att kunna få tillfälle till att besöka ett mindre antal platser, men kunna stanna längre på varje plats. Han utbeder för sig missionsvännernas förböner i sitt ansvarsfulla arbetet.

Vända vi så våra blickar till andra trakter av det stora Kina, så skrives det från Svensk-Amerikanska Missionsförbundets fält i provinsen Hupeh följande, som vittnar om huru som säden bär frukt då den faller i »den goda jorden».

»En ovanligt djupgående väckelse pågår i Sin-yeh. I dag kommo fyra opiepatienter, och de medförde ett brev från en av missionärerna, som säger, att nästan hela samhället ligger på knä och ropar till levande Gud om frälsning och förlåtelse. Kyrkan var fylld till trängsel, och de lågo på sina knän utanför, litet varstädes, i nöd över sina synder. I Y-chow (ett rövaredistrikt ovanför Fancheng) utbröt en sådan väckelse, att de hade flera än de kunde taga vara på, och de måste sända till Fancheng efter hjälp. Även barnen grepos av rörelsen och blevo frälsta och fylldes med sådan nitälskan, att de gingo ut på gatan för att vittna om Herren. De kommo till ett sällskap kortspelare och sopade kortleken från bordet, sägande: »Om ni inte slutar med detta och går till kyrkan och hör evangelium och låter frälsa eder, så bär det till helvetet med eder allesamman!» I stället för att bliva rasande gick hela sällskapet med bestörtning därifrån.

En annan missionär berättar om sina erfarenheter i grannskapet av provinsen Honan. »En man, vilkens fader mördades av kommunisterna, planerade att hämnas. Tre personer måste dö. Hämnd måste utkrävas. Men nu blev denne man frälst, och det blev ett nytt förhållande till både Gud och människor. Nu ligger han på knä i timmar och beder för sina fiender. Hans mor och hans hustru ha blivit försonade, och hans hem är ett Betania, där Jesus älskar att bo, och där Guds barn äro välkomna gäster.»

»Här är en man, 40 år gammal, som blivit väckt. I fyra dagar ropade han oupphörligt till Gud efter frälsning. Den femte dagen, tidigt på morgonen, lämnade han hemmet och drog i väg för att göra upp en gammal räkning. Han hade bedragit en person och det måste rättas. Hans hem måste renas från allt som tillhörde andra människor. Det var en svår kur för honom, men när allt var gjort, sade han: »Jesus mötte mig i ordet, och hans frid kom som en ström och fyllde min själ.»

Väl hade vi anledning att med psalmisten utbrista: »Stora äro Herrens verk, värda att begrundas av alla, som hava sin lust i dem» (Ps. 111: 2).

En värdefull missionsbok.

WILLIAM CAREY, den moderna världsmissionens fader. Av Elin Silén. J. A. Lindblads Förlag. Uppsala. 222 sid. Pris: häft. 4: 75; inb. 6 kr.

*

William Carey, India-missionären, som blivit kallad den moderna världsmissionens fader, får med denna välskrivna och intressanta bok sin första större svenska biografi. Den utkommer till 100-årsminnet av hans död (Carey dog den 9 juni 1834), och förtjänar att vinna en stor läsekrets.

Carey var såsom barn klen till hälsan och liten till växten, men han hade dock en smidig kropp och ett dristigt sinne. En dag klättrade han upp i ett högt träd för att där ge akt på en fågel och om möjligt komma åt att ta ett ägg ur boet. Han föll ned och skadade sig ganska svårt, så att han var tvungen hålla sig i sängen i flera dar, men första dagen, som han fick gå ut igen, klättrade han upp i trädet och genomförde sin avsikt att undersöka fågelboet. — »Du menar väl inte, att du har varit uppe i trädet nu igen?» frågade modern och fick till svar: »Jag rår inte för det, jag rår faktiskt inte för det, för ser du, när jag har börjat med en sak, så *måste* jag göra den färdig.» — Den gossen skrev sedan han hunnit bli missionär: »Få människor veta vad de verkligen kunna, förrän de försöka och så framhärda i den uppgift, som de givit sig i kast med.»

Vid sexton års ålder blev Carey lärling hos en skomakare och förblev i detta yrke

i femton års tid. — Under denna tid lärde han känna sin Frälsare och hur man hos honom kunde få hungern och törsten efter rättfärdighet stillad. Han sökte också att på allt sätt stilla sin hunger efter kunskaper och svälte ofta för att få råd att inköpa arbeten, som kunde vidga hans vetande. Aldrig satt han vid sitt skomakarebord utan att ha en bok bredvid sig, och han hade en utomordentlig språkbegåvning. Han började med grekiska, och snart kom turen till hebreiskan. Holländska lärde han sig genom en gammal bok, och franska inhämtade han genom en bok, som han inköpte för några ören. I Indien arbetade han mycket med nyröjningsarbeten inom skilda språk. Han åstadkom sex grammatikor: bengali, sanskrit, marathi, punjabi, telugu och kanaresiska och utarbetade tre ordböcker: bengali, marathi och sanskrit. Härtill lade han ett stort lexikaliskt verk över sanskrit och alla dess avläggare inom den indiska språkvärlden. Han visade också varmt intresse för missionsarbetet på andra fält, t. ex. Kina.

»Den heliga eldens Herre hade korat honom till en fackelbärare i natten», och med sin fackla tände han en eld, som lyste vida och gav signal till tändandet av en kedja av eldar kring hela kristenheten. Men det var ej en lätt uppgift, att tända den elden. Vid första försöket fick han till svar: »Sitt ned, unge man! Ni är en bedrövlig fantast» o. s. v. Och då han senare hållit sin predikan över ämnet: »Vänta stora ting från Gud och våga stora ting för Gud», vilken blivit lystringsordet för hela den moderna missionsrörelsen, höll man på att skiljas utan att komma till något avgörande. I förtvivlan sprang då Carey fram till mötets ordförande, grep hans arm och ropade: »Men skall det inte bli någonting gjort den här gången heller?» — Och huru svåra voro ej hindren under arbetstiden i Indien. Man blir vid läsning av denna bok överväldigad av exemplen på vad Gud genom ett åt honom helt överlåtet redskap förmår utföra trots oerhörda hinder. Vägen, som William Carey fått att vandra, var full av nöd och svårigheter, men Gud förde honom på den till seger. Det låg erfarenhet bakom orden i ett brev till en son, som var av ett vekt sinnelag och som klagat över ensamhet och över den fruktan för rövare, vari han och hans hustru ständigt levde. Carey skrev bl. a.: »För övrigt måste jag säga, att det finns mycket klandervärt i din rädsla. Mary och du äro tusen gånger säkrare, när ni anbefalla er i Guds hand och gå pliktens väg, än om ni övergiva er plikt för att sätta er själva i säkerhet. — Stig upp på din häst och begiv dig ut i Guds verk!» — —

Mäktigt gripande ljuder genom hela boken maningen: »Vänta stora ting från Gud och våga stora ting för Gud.» Må den bli läst av många, och må så många som möjligt genom den få en eld tänd i sitt innersta liksom Carey, »en eld, vars ursprungsgnista var hämtad från det stora världsofferaltaret på Golgata. 'Även för dessa millioner har Kristus dött, men de veta intet om hans kärlek', det var den refräng, som ständigt klingade i hans hjärta, ängslande och eggande på en gång.»

M. L.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under mars 1934.

Allmänna missionsmedel.

329.	Ps. 84, »ett strå»	10: —
331.	»En länk»	3: 50
332.	K. J. H., Råsunda	10: —
333.	H. H., Virserum	13: 75
334.	E. B., Falköping	2: 75
335.	E. E., Hässelby-Villastad	5: 50
336.	S. S., Östersund, till Hanna Wangs underh.	100: —
337.	K. I., Sthlm, till Hanna Lundbergs underh.	15: —
339.	»En liten länk»	20: —
340.	Rantens lilla syfören.	20: —
341.	A. S., Hörby	10: —
342.	Sparbössemedel fr. Värnamo, gm J. U.	46: 80

343. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. 100: —
344. K. F. U. M:s Uppsvenska distr. till Morris Berglings underh. 340: —
346. A. J., Kinnemalma 2: —
347. »Till mors minne» 12: 75
349. A. G., Beted 10: —
350. M. H., Magra 10: —
351. Skärvsta syfören. 66: 05
352. M. O., Kvistbro, »till min mors minne» 17: 75
353. Kinakretsen, Gbg, till Carl-Gustaf Nordbergs underh. 135: —
354. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
355. K. och H. J., Svedala 10: —
356. A. O., Norderön 50: —
358. Onämnd 50: —
359. E. B., Sthlm 5: —
360. Kinalänkarna, Malmö, sparb. 35: —
362. Koll. på K. F. U. K., Kristianstad, vid E. Folkes föredrag 75: —
363. R. och Y. M., Arbrå 5: —
364. B. och K. L., Sthlm 25: —
366. Holmestads missonsarbetskrets 100: —
367. L. B., Björköby, rab. å H. S. Ö. 6: —
368. J. D. S., Kvidinge 10: —
369. »Fyra-Piteå-länkar» gm J. C. 13: —
370. A. H. 7: —
371. I. A., Alsen, offerdagen 14 mars 30: —
372. »Ett tack till Gud» 20: —
373. Koll. i missonshuset, Klippan, vid E. Folkes besök 60: —
374. D:o i kyrksalen, d:o vid d:o 60: —
375. A. M., Malmö 25: —
376. Influtna auktionsmedel, Lund, gm H. K. 127: 50
377. Koll. i Ekerda 26/2 11: —
378. D:o i Fifflekull 27/2 8: 26
379. D:o i Ulriksdal 28/2 20: 25
380. »En liten läuk till Elna Lenells underh. 5: —
382. A. M., Hemse, »offerdagen» 10: —
383. H. H. och K. G. 20: —
384. Vänner i Bergsbyn, till E. Sjöströms underh. gm J. O. H., Bergsholmen 50: —
385. »Mvnr-d» 14 mars 100: —
386. M. och J. S., Säter, »tackoffer» 100: —
387. M. L., Södertälje, »tackoffer» 15: —
388. Offerdag och Sparbössetömning i Eksjö 770: —
389. »Herrens del» 250: —
390. M. v. S., Växjö, på offerdagen 10: —
391. S. U., Sthlm, »14 mars» 50: —
392. N. A. P., Värnamo 25: —
393. E. P., Mariestad, »offer 14 mars» 2: —
394. Koll. i Forssa 11/3 23: 29
395. J. R. 10: —
396. »Vänner på backen», böne- och offerdagen 14 mars, gm N. E. 25: —
399. H. E., Sthlm, »tackoffer 14 mars» 50: —
400. »Missonsvän» gm D. L., Hällevik 10: —
401. Stiby arbetsfören. 20: —
402. »Onämnd, ett ringa tackoffer» 10: —
403. P. A. B., Clemensnäs 10: —
404. Yngl.-fören. Libanon, Gbg 75: —
405. Skolbarnen i Hejde, sparb.-medel gm M. B. 25: —
406. M. B., Hejde 57: —
408. N. A. O., Grötlingbo 10: —
409. M. L., Linköping, »Herrens del» 50: —
410. H.-A. L k 500: —
411. Koll. pa K. F. U. K., Växjö 18: 05
412. E. O., d:o, gm K. D. 5: —
413. »En onämnd vän» gm d:o 10: —
414. Koll. på Församl.-huset, Kalmar 97: —
415. A. O., Växjö 20: —
416. Koll. i Kläckeberga 5/2 31: —
417. »Tackoffer» gm d:o 5: —
418. »Och det skall ske, att förrän de ropa skall jag svara» gm d:o 15: —
419. Koll. i Holsby missionshus 8/3 41: 12
420. Offer vid 14 marsmötet i Ulriksdals missionshus 105: 15
421. Resebidrag från Ulriksdal 10: —
422. Kulla mfg 75: —
423. Koll. i Nannylund, Eksjö, 13/3 15: 50
424. Offer vid 14 marsmöte i Naglarps missionshus 13/3 92: 07
425. Kinamissionens vänner, Vetlanda, sparb.-medel 50: 51
426. E. A., d:o, resebidrag 5: —
427. Jkpgs Kristl. Yngl.-fören. missionskrets, offer vid L. Bloms besök 16/3 403: —
428. Offergavor på K. F. U. K., Huskvarna 17/3 61:16
429. Koll. i Maspelösa 18/3 28: 02
430. S. T., d:o 30: —
431. »En vän», till Erik Malms underh. 5: —
432. Ö. H. K. U.-D., till C. Bloms underh. Ulriksdal 50: —, Skede 20: —, Slättåkra 25: —, Ekerda 50: —, till M. Lindens d:o, Ulriksdal 50: —, koll. vid kretsm. 34: 66, till J. Hultqvists d:o, Ulriksdal 25: —, Mörteryds mfg 400: —, till S. M. K., Slättåkra mfg 15: —, Näsby mfg 50: —, Ekerda mfg 30: —, Slättåkra Ungd.-fören. 10: —, Mamrelunds mfg 50: —, Koll. i Holsby vid M. Ringbergs besök 39: —, Nye sparb.-medel 38: 74 887: 40
433. Vetlanda Ungd.-fören. och Kinamissionens vänner, »14 marsoffer» 600: —
434. »Talet om korset är visserligen en dårskap för dem som gå förlorade, men för oss, som bliva frälsta, är det en Guds kraft.» 1 Kor. 1: 18 1,200: —
435. Del av testamentsmedel efter avl. F. E. Möller, Ställberg 3,125: 05
438. Kinakretsen, Gbg, till Carl-Gustaf Nordbergs underh. 650: —
439. Offergåvor vid 14 marsmötet i Sthlm 335: —
440. A. B., »tackoffer» 10: —
441. A. C., Sthlm 50: —
442. Onämnd, Vrigstad 5: —
443. H. G., Sthlm 50: —
444. Kinakretsen, Gbg, till Carl Gustaf Nordbergs underh. 100: —
445. Onämnd, Dalom 20: —
446. B. E., Ope 10: —
447. A. G. N., Örebro 10: —
448. A. J., Vetlanda 27: 75
450. Efterskörd till symötet i prästgården hos O. B., bidr. A. S., Häggesta 1: —
451. Koll. vid symöte hos E. W., Österåsen 6: 75
452. O. B., tillägg 2: 25
453. Kinalänkarna, Klippan, offerstunden, till Hanna Lundbergs underh. 100: —
454. I. E., Gbg 5: —
455. E. och K. J., Lund, gm H. K. 10: —
456. Auktionsmedel fr. Lund, gm d:o 26: 25
457. Linneryds mfg 25: —
458. Koll. i Kusmark vid A. Hahnes besök 16: 59
459. D:o i Bergsholmen vid d:o 11: 25
460. D:o i Sävenäs vid d:o 34: 67
461. Sävenäs, resebidrag vid d:o 2: —
462. D:o och Skellefteå hamn, sparb. vid d:o 35: 50
463. Koll. i Varuträsk vid d:o 21: 93
464. D:o i Klockarberget vid d:o 22: 22
465. Klockarberget, resebidrag vid d:o 3: —
466. D:o, sparb. till Maja Lundmarks underh. 14: 95
467. Vänner i d:o, till d:o 33: 76
468. Koll i Yttervik vid A. Hahnes besök 36: 21
469. J. E., Skellefteå 10: —
470. Offerafton i Skellefteå vid A. Hahnes besök 1,700: —
471. M. och F. S—g, Björköby, »14 mars» 15: —
472. Koll. i Värna 23/3, vid M. Ringbergs besök 12: 50
473. G. S., Smålands Taberg, »tionde — tackoffer» 10: —
474. O. H., Karlskrona, sparb.-medel 15: 57

475. S. J., »5 mars», Örebro 100: —
476. Missionsafton, gm d:o 7: —
477. M. L., Kumla 5: —
478. A. P., sparb. gm d:o 12: 40
480. »Allas vår Emma», Nye 5: —
481. »En sparbössa» 46: —
482. »En liten länk» 30: —
483. J. O. B., Turlock 18: 35
484. D. U. F. i Grebo, till N. Engbäcks underh. 200: —
485. »Gunnar» 10: —
486. Y. A:s Bibelkrets inom Jkpg Kristl. Ynglingafören., till Åke Haglunds underh. 100: —
487a. A. W. 50: —
487b. »En länk» 20: —
488a. K—k, Ö. 20: —
488b. Efter avl. lär. Hanna Cedervall, Sandhem 105: —
489. K. S., Huskvarna 35: —
490. L. J. G., »i st. för blommor på Almas grav», gm d:o 10: —
491. M. O., d:o på Emmys grav», gm d:o 5: —

Kr. 15,589: 07

Särskilda ändamål.

330. G. B., Glasgow, till evang. underh., rest för 1935 135: 10
338. S. S., Sthlm, till lärare i Mienchih, underh. 150: —
345. S. B., Knislinge, till Hanna Wang, att anv. efter gottf. 25: —
348. A. och L. W., till Martin Bergling, att anv. för ombyggnad i Hoyang, enl. överenskommelse 971: 25
357. E. O., Genvalla, till Hanna Wang, att anv. till verks. 20: —
361. Skärstads Norra Friförsamling, till evang. underh. 200: —
365. I. A. M., till evang. underh. 300: —
381. »Dav. Ps. 45: 1» för en skrivmaskin till Hanna Lundberg 200: —
397. K. F. U. K., Linköping, till Morris Bergling att anv. efter överenskommelse 20: —
398. J. R., Östersund, »offer 14 mars» till Maria Petterssons barnh. Sinan 10: —
407. L. K., Klintemåla, till d:o,att anv. efter eget gottf. 30: —
436. Bönegruppen, att fördelas mellan N. Styrclius och H. Linder, gm C. H., Bell. 25: 62
437. Mellersta K. F. U. M., distr. till evang. underh. 45: —
449. D:o till d:o 15: 60
479. A. H., Karlskrona, till »Snöflingans» gosse i Ishih 25: —

Kr. 2,172: 57

Allmänna missionsmedel 15,589: 07
Särskilda ändamål 2,172: 57

Summa under mars månad 1934: Kr. 17,761: 64

Med varmt tack till varje givare!

»Herre Sebaot, salig är den människa som förtröstar på dig.» Ps. 84: 13.

REDOVISNING

över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo januari—mars 1934.

In natura: Apoteket »Delfinen», Göteborg, medicin; fru O. M—n, Stockholm, salsmatta; fröken A. D—n, Äppelviken, 1 duk, 18 servetter, 12 teservetter; grosshandl. G. W—ng, Stockholm, en flaggduk; överstinnan L. T—ie, Storängen, värmekarott; fru B. F—s, Storängen, värmehuva; vänner i Björkeryd genom fröken Anna K—n, påskägg; direktör och fru H. H—tz, Djursholm, apelsiner.

Kontant: Fröken O. H—n, Stockholm 5: —; fru R. S—n, Nye, till påskglädje 20: —; K. S., Huskvarna till påskfirandet på Missonshemmet 10: —.

Radiofonden: Grundplåt till en högtalare, trpt kr. 2: —; fru G. C—n, Duvbo, 2: —; herr C. H. T—r, Malmö, 1: —; fru E. P—m, Lidingö, 1: —; fru G. C—n, Duvbo, 1: —.

Med varmt tack till varje givare!

»Herre, du gjorde dig ett namn, som är detsamma än i dag.» Dan. 9: 15.

August och *Augusta Berg.*

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25. 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Han är vår frid. — Ett missionsprogram. — Något om Kina. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — I den goda jorden. — En värdefull missionsbok. — Redov. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1934, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

Nr 8 ÅRG. 39. 25 APRIL 1934. PREN.-PRIS 2:25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

EDRA HJÄRTAN VARE ICKE OROLIGA ELLER FÖRSAGDA*.

Edra hjärtan vare icke oroliga.
Tron på Gud; tron ock på mig.

Detta vare ordet vid Anna Gauffins bår. Vi läsa det i Joh. Ev. 14 kap. 1 v. Det är det ord, varmed vår Herre Kristus tröstar och styrker sin trogna lärjungaskara, nu helt naturligt ängslig och försagd inför ensamhet och framtid. »Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda, tron på Gud; tron ock på mig.» Genom tron skulle Kristus alltjämt leva i dem och med dem, de skulle icke lämnas ensamma, »Jag skall komma till eder», säger han, och »frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den, såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda.» Kunna vi inte höra vår hänsovna vän tala genom dessa dyra Frälsareord? Hon giver dem till dem, som stod henne nära genom lekamliga band, hon giver dem till dem, som genom Andens band blivit hennes fränder i Kristus — jag tänker särskilt på den trofasta, hängivna, nu så djupt sörjande skaran av hennes släkte. Vi veta alla, att hon så gick upp i arbetet för dessa själar, att hon glömde sig själv och icke önskade, att man sysselsatte sig med henne själv. Så vitt jag kunnat förstå, var allt offentligt lovordande av människor henne en styggelse. Med aposteln kunde hon i sanning säga: »Vad mig angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen» (Gal.-br. 6:14). Men här som ofta, den som minst av allt söker berömmelse, blir mer än någon prisad och saknad. »Den sig för-

* Griftetal av pastor *Sixten Ohlson* vid fröken Anna Gauffins jordfästning i Heliga Trefaldighetskyrkan i Kristianstad den 12 april 1934.

nedrar blir upphöjd.» Men hur stor sorgen och saknaden än må vara, icke skulle klagolåt och handfallenhet vara i överensstämmelse med Anna Gauffins ande. Icke så skall hennes minne firas. Bäst prisa vi henne och största tjänsten göra vi hennes namn genom ett fast beslut att fortsätta arbetet i vingården, var och en på sin plats, efter sina förhållanden och sina gåvor. Att det i särskild grad kommer an på »Kristliga Föreningen av Unga Kvinnor» att fortsätta detta arbete i hennes anda, är självfallet. Så tillropar hon oss: »Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda». Så träder hon själv tillbaka för Frälsarens: »Tron på Gud; tron ock på mig.» Vad vi än mista — Kristus äga vi — och i honom leva vi, om vi eljest tro på honom. Han är släktbandet, syskonbandet, som ingen död kan upplösa.

Om vi söka fånga det karakteristiska hos den hädangångna, så äro vi alla ense om den starka personligheten med den klara tanken och den fasta viljan, en samlad och samlande personlighet, koncentrerad i lära och liv. Koncentration i den kristna tron och koncentration i den kristna gärningen, detta var det för henne karakteristiska, detta var hennes styrka. Så danades hennes väsen, återspeglat även på den yttre resningen, de markerade dragen, den lugna, klara blicken. Den inre glöden måttfullt delgiven, känslans rika liv aldrig bortslösat i något andligt njutningsliv utan helt i tjänst hos en okuvlig, målmedveten vilja, helgad av Gud. Denna personlighet var Anna Gauffins — och inför den kände man sig alltid så liten, nästan skamsen. Något av detta känner man även, när man träder fram till hennes bår.

Vi veta alla vad som för vår avlidna vän var det väsentliga i kristendomen och därmed i livet. Det var Jesu Kristi kors, hans ställföreträdande lidande och försoning. Detta var hennes livs grund. »Jesu Kristi kors, genom vilket världen var för henne korsfäst och hon för världen.» Ännu i de sista stunderna, uppbyggliga för de närvarande, vittnade hon om korset, i ord och i tålamodets utövning. »2:a Moseboks 24 kap. och Ebr.-brevets 9 kap., gamla förbundet förebilden till det nya förbundet genom Kristus och hans offergärning, det lever jag i» — detta var några av hennes sista ord jag uppfångade. I överensstämmelse därmed gavs henne till skrifteord vid den sista nattvardsgången här på jorden: »Se, Guds Lamm, som borttager världens synder!» Må våra tankar ock koncentreras kring detta, då vi nu viga hennes stoft till griftero och anbefalla hennes själ åt Guds eviga trofasthet och nåd. Och vad som sagts henne till åminnelse, må det vara sagt oss till lärdom — med allt ville hon ju tjäna — må då också de prisande orden få till uppgift att tjäna, tjäna vår helgelse! Amen.

»Hem det går en dag i sänder
Pilgrimsfärden snart är slut.
Allt jag lämnar i Guds händer,
Viss att han mig leder ut
Ifrån mörkret och till ljuset
Hem till rätta Fadershuset.»

(Carl Holmer.)

Fröken Anna Gauffin.

Den 9 april kom underrättelsen att Anna Gauffin samma dag gått att vara hos Herren. Endast något över en månad förut hade jag sett henne leda årsmötet för Kristianstad K. F. U. K. och hört hennes starka vittnesbörd över orden: »Herren din Gud skall du tillbedja och honom allena skall du tjäna». Och då vi skildes vid stationen talade hon med sådan glädje om att få vara med och fira årsmötet Kristi Himmelsfärdsdag i Stockholm. För att uppmuntra prenumeranterna av vår tidning besökte hon under de följande dagarna dem alla i deras hem. Hon var fullt upptagen av sin Herres ärenden, då hon plötsligt nedlades på sjuksängen. En insändare i en ortstidning skriver: »Under denna vinter har ett visst något av rastlöshet och brådska vilat över fröken Gauffin. Kanske hade hon en försmak av att vilans tid snart skulle inbryta, och att det gällde att skynda med sådden på Guds åker.» Kallelsen att ingå i vilan kom efter endast ett par veckors avsidestagande.

De eftermälen, som gavs Anna Gauffin i hennes fädernestad, vittna om vilket mäktigt intryck hennes liv och umgängelse gav åt dem hon kom i beröring med. Vi anföra några av dessa. I ett heter det:

Fröken Anna Gauffin var en i denna stad känd och välkänd personlighet, vilkens gediga karaktär och varma religiositet satt spår i vår stads samhällsliv på ett mer än vanligt sätt. Anna Gauffin var ett namn med fulltonig klang, och dock var bäraren av detsamma enkelheten själv. Det kan vid hennes bår sägas, att hon var en kristen, vars tro och förtröstan på Gud var den starka, bärande kraften i varje hennes handling och företag. Och så har det varit ända från hennes tidiga ungdom, då hon avgjorde sig för tjänst åt Mästaren, till en början mera i det tysta, bland de små och lidande, som kommo i hennes väg, och sedan mera helt

och avgjort i missions- och kristligt-socialt arbete, både utåt och inåt.

I mångt och mycket har Anna Gauffin haft sin hand med, och hennes starka personlighet har gjort sig gällande, men hennes namn och gärning är dock starkast knutet till denna stads avdelning av K. F. U. K., vars ordförande och ledande kraft hon under mer än 40 år varit. Fröken Gauffin var icke blott ordförande till namnet, ty detta arbete, som hon ömt vårdade, ansåg den nu hänsovna som sitt livs stora uppgift, och hon skördade också varm kärlek och tacksamhet av den förening, vars nuvarande medlemmar tungt känna vad de förlorat, då budet att flytta högre upp kom till fröken Gauffin.

I ett annat:

I K. F. U. K:s sommarhem Solbacken i Åhus, där Anna Gauffin under 37 somrar burit den krävande uppgiften som värdinna, ha ungdomsläger under hennes ledning gång på gång samlat skaror av unga flickor till andlig och fysisk rekreation. Inför sina ögon ha dessa sett uppfyllelsen av det apostoliska ordet: »Vi söka vår ära i att vara honom till behag.»

Missionen erövrade tidigt Anna Gauffins hjärta, och genom resor i missionsländerna hade detta intresse ökats och burit frukt i det hängivna arbete, som hon nedlagt inom olika religiösa sällskap. Trofast och helhjärtat har Anna Gauffin stått med bland Guds rikes sånings- och skördemän. Tjänstens storhet har genom henne kommit att stråla fram för mången människa. Flera ha genom henne fått kallelse till direkt missionsarbete eller annars blivit ledda att viga sitt liv för Guds rike.

En henne närstående vän skriver:

Vår vän har lämnat efter sig en strålande ledstjärna, som visar vägen mot målet. Vi se den med bävande fröjd. Vi säga: Tack för vad hon varit och tack för vad hon är! Gud hjälpe oss att bli efterföljare till dem, som genom tro och tålamod få till arvedel vad utlovat är.

En medlem i K. F. U. K. skriver:

Guds kallelse kom till henne, och den tog henne i besittning. Hon hade kunnat göra den unge Jeremias ord till sina: »Du, Herre, lockade mig, och jag lät mig locka; du grep mig och blev mig övermäktig.» Och det kallets vända fick hon känna. Hur led hon inte inför likgiltighet, världslighet, ovillighet att lyssna. Hur kämpade hon inte för själarna. Hur ömt tog hon sig inte an den enskilde. Hur såg hon inte i stort, när det gällde Gudsverkets framgång. Ständigt stod hon som profeten på sin vaktpost, frågande: »Väktare, vad lider natten?» På knä i bönekammaren vann hon sina segrar. Inför den öppna Bibeln mottog hon sitt budskap. Hon »undfick levande ord». Och hon delade brödet rikligt. Hon förde oss in i tillbedjarens och förbönens ämbete och visade oss offervägens storhet. Hänsynslöst självförgäten, gav hon sig ut i det sista. När allt var givet, tog Gud henne hem — till tillbedjan och tjänst i evighet. Gudomlig befordran till högre tjänst. Ty hon hade hållit provet.

Onsdags afton den 11 april samlades en stor skara i hennes hem, som ock var K. F. U. K:s hem, omkring den älskade hemgångnas bår. En rad hälsningar från föreningar och vänner framfördes, och vi fingo tillsammans stanna för apostelns maning i Hebr. 6: 12. »Bliven efterföljare åt dem som genom tro och tålamod få till arvedel vad utlovat är.» Sedan fördes stoftet till Trefaldighetskyrkan. I djup andaktsfylld tystnad följde skaror av stadens befolkning med till kyrkan. Levande ljus lyste i många fönster som avskedshälsning. Det riktigt förnams med vilken djup kärlek och vördnad Anna Gauffin varit omfattad. Under jordfästningen följande dag var det stora templet till sista plats fyllt, och sorgetåget till det sista vilorummet var gripande stort. Och där vid den öppna graven avgåvos vittnesbörden många och rika. En allvarsmättad stämning grep den stora skaran, och man gick därifrån med känslan av att Herren kan göra något av ett människoliv som han får dana och bruka efter sin vilja.

För Svenska Missionen i Kina har Anna Gauffin varit en varm vän och trofast medarbetare under en lång följd av år.

År 1911, sedan Kommittén börjat kalla kvinnliga ombud i landsorten, mottog hon en sådan kallelse. År 1921, då beslut fattades att till ordinarie medlemmar i Kommittén även invälja kvinnor, mottog hon ledamotskap däri. Med sin rika begåvning, sitt andliga sinne, sitt sunda omdöme, sin stora erfarenhet, sin fasta trosförtröstan, sin trogna förbön, sin djupa insikt i missionen och sin förtrogenhet med Herrens vägar var Anna Gauffin en ovärderlig skatt för oss i vårt arbete. Vi känna djupt saknaden efter vår högt värderade vän och medarbetare. Välsignat vare hennes minne.

Erik Folke.

*

För alla, som hade den stora förmånen att få kalla Anna Gauffin sin vän, har livet blivit mycket fattigare sedan Anna ej längre är ibland oss.

Vi känna, att vi ägt en stor skatt och minnena komma fram oupphörligt det ena efter det andra. De tala, dessa minnen, om en människa, som genom Guds fostran vuxit sig stark, en som älskade mycket, som gav ut sig själv, en vän som delade sorg och nöd, lidande och glädje med dem som förtrodde sig åt henne. Dessa minnen äro heliga, och vi tacka Gud för att vi äga dem.

Anna Gauffin, vad kärt detta namn är för oss alla inom S. M. K.

Anna Gauffin inte bara intresserade sig för Missionen och missionärerna, utan hon levde med. Hon bar nöd för missionärerna, deras andliga liv, deras kroppskrafter och deras arbete. Vad hon fröjdades, då budet nådde henne om andlig tillväxt för individer och större grupper. Under orostider ute i Kina kämpade Anna i bön för missionärerna och för arbetet.

Blev någon av missionärerna sjuk, eller hade det svårt på något vis, då visste vi, att Anna i stor kärlek bad för dem och hjälpte dem på många olika sätt.

Stor var Anna Gauffins glädje, då en medlem av Kristianstads K. F. U. K. blev missionär i S. M. K:s tjänst. Hur ofta har jag ej hört henne tacka Gud för denna stora nåd och glädje. Hon fröjdades också innerligt över att få taga emot Ida Söderberg, då hon i vår skulle komma hem. Anna har fått en mycket rikare glädje, men för Ida blir det obeskrivligt tomt.

Vi tacka Gud för att Anna Gauffin fick den glädjen att se ännu en ung K. F. U. K:are från Skåne taga emot Guds kallelse och gå ut till Kina, Hanna Lundberg. Hennes utveckling hade Anna fått följa under flera år, och det var en glädjedag, då hon fick deltaga i Hannas avskiljning till missionär.

För oss i hemarbetet har Anna Gauffin varit en vän, som vi fått dela mycket med. Hon ville dela nöden så väl som glädjen, och det var högtidsstunder, då vi kunde få sitta i hennes rum och öppna lite på hjärtedörren för henne.

Gud vare tack för vännen Anna Gauffin, för alla de gånger hon hjälpt sina vänner, givit ny och ljusare syn på det svåra, förklarat Guds vilja och givit hjälp till att med nytt mod gå in i Guds vilja. Ett föredöme har Anna varit för oss, och vi bedja Gud, att det föredömet må stå framför oss sporrande, tröstande och hjälpande.

Vi sörja och vi sakna vår älskade Anna Gauffin, men vi tacka Gud för vad hon nu vunnit. »Vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett dem som älska honom.»

Lisa Blom.

Vid Anna Gauffins frånfälle

9 april 1934.

Lik en »hörnstod för palatser»
stod ibland oss »Anna G.»,
utav Mästarhanden danad
för sin uppgift, klart vi se.
Bärande som ingen annan,
ty på klippegrund hon stod,
himmelskt morgonljus kring pannan
vittne bar om trosvisst mod.

Ack, jag ser de rader långa
från förgångna tiders tal —
»pelarmänniskor» så många
i Guds rikes tempelsal.
Alla ha de övervunnit,
de i kampen härdat ut,
nu sitt trosmål ha de hunnit,
full förlossning fått till slut.

»Aldrig mer de skola utgå»,
ställning hög de undfått där:
»Pelare uti Guds tempel»
bära upp, just liksom här.
Här. — Ack, ofta håg och sinne
v i l l e taga bördan på,
men den svaghet än vi finne
stundom blev till hinder då.

Nu i kraft och evig ära
stå de inför Lammets tron,
och hans namn, det dyra, kära
prisa de med jubelton.
Jesusnamnet klart framstrålar
från den hela pelarrad.
Ingen mänskotanke målar
härligheten i Guds stad.

Till det målet i det höga
stod din längtan, — och du lopp
s t a d i g t fram med trones öga
fäst på Jesus Krist — vårt hopp.
Nu din segerkrans du vunnit,
trötta löparn vila får.
T a c k, att klart din fackla brunnit,
det är ljust i dina spår.

—g.

Vid Anna Gauffins bår,

På post intill sista minuten
I Herrens heliga strid
Med handen om svärdet sluten
Hur ljuvt att somna i frid!

Det svärdet — Guds ord det kära —
Var allt uti lust och nöd
Gav kraft att bördorna bära,
Gav vishet och hopp och stöd.

Med handen på svärdet plöjdes
I hjärtan för ädel säd
Hur blicken strålande höjdes
När någon i skörden kom med!

Nu dagen till afton svalkas
Och skaran som än är kvar
Med tack till Mästaren nalkas
För allt vad för oss Du var.

E. H.

S. M. K:s möte i Stockholm den 21 mars.

Redan i förra numret av vår tidning borde vi ha meddelat, att S. M. K:s möte i Stockholm den 21 sistl. mars blev en rikt välsignad högtidsstund. Därtill bidrog ej minst pastor *O. Nystedts* föredrag om förbönen, vilket vi fått löfte om att få införa i ett av de närmast utkommande numren av Missionstidningen Sinims Land. Bönestunden under ledning av missionsföreståndare *Erik Folke* minnas vi ock med glädje och tacksamhet, så ock avslutningen av reseombudet *G. A. Österberg.*

Fröken E. Sjöströms ankomst till Kina.

Såsom tillägg till i förra numret infört meddelande om fröken Sjöströms ankomst till Kina bedja vi nu få meddela, att brev anlänt, vilket berättar att fröken S. anlänt till Yuncheng, där hon nu är bosatt. Resan från Shanghai till Yuncheng hade varit snabb och god, och fröken Sjöström var mycket glad att vara på fältet igen. Hennes adress är: Swedish Mission, *Yuncheng* Sha, China Via Siberia.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas dels *varje tisdag t. o. m. tisdagen den 8 maj mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens*

i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Det sistnämnda mötet hålles ännu en gång under denna arbetstermin *fredagen den 4 maj.* Välkomna!

Daggryningsförsäljning.

Daggryningen anordnar sin sedvanliga försäljning för missionen i *K. F. U. M:s lokal,* Birger Jarlsgatan 35, Stockholm, lördagen den 5 maj kl. 11.30 f. m.—9.30 e. m.

Kl. 12 m. hålles andaktsstund under ledning av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Kl. 7.15 e. m. anordnas aftonunderhållning i stora hörsalen med sång av fru *Ester Berggren,* uppläsning av fröken *Willie Larsson* samt föredrag med skioptikonbilder över ämnet *»Hednavärldens suckan»* av missionär *Malte Ringberg.* Bilderna äro fängslande och hava ej förr visats i Stockholm.

Biljetter till aftonunderhållningen tillhandahålles i förväg till ett pris av 1 kr. pr st. på K. M. A:s Exp., Brunnsgatan 3, Stockholm, samt på S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55.

Gåvor till försäljningen mottagas med tacksamhet på K. M. A:s Exp., Brunnsgatan 3.

S. M. K:s årsmöte.

Sv. Missionens i Kina årshögtid kommer även i år att firas vid Kristi Himmelsfärdsdag den 9—12 maj. Program för årsmötet införes omedelbart efter denna avdelning i vår tidning.

Det vore mycket glädjande om många vänner hade tillfälle att deltaga i högtiden. Välkomna! — Och må vi alla i bön ihågkomma mötena, bedjande att Guds kraft under dem må bliva uppenbar.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Under sommaren innevarande år planerar Svenska Missionen i Kina att anordna två Bibel- och Ungdomsveckor. Närmare underrättelser komma att inflyta i nästa nummer av Missionstidningen Sinims Land, men redan nu ville vi meddela tid och plats.

Den första veckan hålles v. Gud på *Mauritzberg,* Östergötland, den 24—30 juli, och den andra i *Skellefteå* den 7—13 augusti.

Må dessa »veckor» bli ihågkomna i förbön av våra vänner och må vi också få hjälp ifråga om att bekantgöra dem. Ett varmt välkommen ville vi också rikta till vänner, som kunna deltaga i dem.

Program

vid

S. M. K:s 47:e årsmöte

DEN 9—12 MAJ 1934.

Onsdagen den 9 maj.

Kl. 11 f. m. Kommitténs enskilda sammanträde.
Kl. 7 e. m. Möte i *Norrlandssalen, K. F. U. M.,* Birger Jarlsgatan 35, Stockholm.
Inledningsföredrag av doktor *Karl Fries.*
Val av ordf. och sekr. vid mötet.
Stadgeändringsförslaget.
Föredragande av revisionsberättelsen.
Fråga om ansvarsfrihet.
Val av revisorer och revisorssuppleanter.
Föredrag av fröken *Lisa Blom.*
Tacksägelse- och bönestund.
Servering av kaffe och te.
Avslutning.

Kristi Himmelsfärdsdag den 10 maj.

Kl. 11 f. m. *I Betesdakyrkan,* Floragatan 8.
Inledning av doktor *Karl Fries.*
Predikan av Prins *O. Bernadotte.*
Kl. 3 e. m. Gemensam middag på K. F. U. M. (Hotell Excelsior), Birger Jarlsgatan 35. *Av dem som önska deltaga i denna middag måste anmälan i förväg göras till S. M. K:s Exp. Tel. 10 44 59 eller 10 54 73.*
Kl. 6 e. m. *I Betesdakyrkan.*
Föredrag av missionsförest. *Erik Folke.*
Utdrag ur årsberättelsen av sekr.

Fredagen den 11 maj.

Möten hållas hela dagen på *K. F. U. M. (Norrlandssalen),* Birger Jarlsg. 35.
Kl. 10,30 f. m. Morgonbön. Kyrkoherde *G. Arbman.*
Kl. 11 f. m. Bibelstund. Missionär *August Berg.*
Kl. 12 m. Kafferast.
Kl. 12,30 e. m. Möte under ledning av missionsförest. *Erik Folke* med korta tal av missionär *Malte Ringberg* samt fruarna *Augusta Berg, Dagny Bergling* och *Gerda Carlén.*

Kl. 7 e. m. Ungdomsmöte.
Korta anföranden av flera talare.
Servering av kaffe och té.

Lördagen den 12 maj.

Samling vid Duvbo kl. 11,30 f. m. Avresa från Stockholm sker: med *tåg från Centralstationen* till *Sundbyberg Norra* station kl. 11 f. m. eller med *omnibus* eller *spårvagn* från Norra Bantorget.

Något om Kina.

En kortfattad översikt.

VI.

Svårigheter i missionsarbetet.

En dörr till stor och fruktbärande verksamhet har öppnats för Herrens sändebud i Kina. De ha emellertid, och något annat var väl knappast att vänta, också många motståndare. Miljoner människor där leva och dö i fullständig okunnighet ifråga om Jesus Kristus. Andra, som även de räknas i miljoner, äro i träldom under grov vidskepelse, bundna i fruktan för onda andar, och det måste vara förenat med svårigheter att nå dessa miljoner med evangelium. Sådana svårigheter och hinder möta emellertid Herrens tjänare på alla missionsfält, men dessutom finnas vissa svårigheter som äro särskilt utmärkande för Kina. De tre största av dessa äro nog f. n. kommunismen, rövareväsendet och opielasten.

Kort före sin död beslöt Sun Yat-sen, »kinesiska revolutionens fader», att mottaga *kommunister* såsom medlemmar i Kuomintang eller Nationella Partiet och att samarbeta med bolsjevistiska rådgivare från Ryssland. Det var nog också till stor del dessa militära, finansiella och politiska rådgivares förtjänst, att Nationella Partiet efter doktor Suns död hastigt intog det ena området efter det andra, till dess Peking intogs i juni 1928 och hela landet prakiskt taget var enat under detta parti. Redan 1927 hade emellertid general Chiang Kai-shek, högste befälhavaren över de nationella arméerna, påbörjat en »rensning» i Nationella Partiet, och han avskedade därvid de ryska rådgivarna, emedan han insåg, att en rent kommunistisk rörelse påbörjats, och att denna hade till mål att införa sovjetstyrelse i Kina. Från den tiden har den nationella regeringen sökt att bekämpa kommunisterna och den fortsätter alltjämt med denna strid. Kommunisterna ha nämligen begagnat sig av centralregeringens svaghet såväl som av folkets nöd, beroende på landsolyckor samt förtryck av militärister och tunga skattebördor, och de ha lyckats att få många anhängare. I några provinser ha de t. o. m. lyckats att upprätta sovjetstyrelser, som härska över vidsträckta områden, och som det ej lyckats centralregeringen att fördriva, fastän man gjort kostbara försök att övervinna dem. Det behöver knappast sägas, att där kommunisternas röda flagga är hissad, där råder bitter fiendskap mot kristendomen och där slutes dörren så säkert som möjligt för att hindra evangelii predikan. Där ha kinesiska kristna blivit förföljda, plågade och dödade för Jesu namns skull. Missionsstationer och kyrkor ha blivit tagna i besittning samt förstörda, och på många platser ha utfärdats förbud för att anordna gudstjänster.

Det finnes provinser i Kina, som äro jämförelsevis fria från kommunism, men det finns knappast någon, som är helt fri från *rövare*, ehuru dessa naturligtvis förekomma mer eller mindre talrikt. Mindre rövarband förekomma på vägarna ute på landsbygden, och resande måste ofta eskorteras av soldater, vilka det ibland är svårt att skilja från rövare. Och särskilt i provinser, där inbördeskriget rasar, finnas stora och väl organiserade rövarband, som sprida fruktan och skräck över hela domsagor. Deras antal sväller ut genom att de i inbördeskriget besegrade sluta sig till dem, och ofta ha till sist de lokala myndigheterna ingen annan utväg än att låta rövarna bliva en del av en av de erkända arméavdelningarna.

Byggandet av goda vägar och utvecklingen av samfärdsmedlen i allmänhet bi-

drager till att avsevärt förbättra förhållandena, men i mera avlägsna provinser kan resor företagas först efter det man noga förhört sig om säkerheten på vägarna. Hela antalet oskyldiga personer, vilka tagas för lösen, plågas och frigivas först efter utbetalande av stora penningbelopp, uppgår till flera tusen för varje år. Många bli f. ö. aldrig frigivna utan duka under i rövarnas händer.

För försäljning av narkotiska medel såsom heroin och morfin, vilken försäljning bedrives i stor skala i kustprovinserna, bära beklagligtvis utlänningar också skuld, men det *opium*, som användes, har numera praktiskt taget helt och hållet odlats i Kina. Då opiet odlas i stället för nyttiga sädesslag bidrager det i viss mån till att förorsaka de ofta återkommande hungersnödstiderna. Fysiskt och moraliskt förfall följer oundvikligt av opielasten, och antalet opieslavar är så stort, att man påstår, att det i en del distrikt uppgår ända till 90 procent av befolkningssiffran, barnen inberäknade. Centralregeringen har utfärdat förbud för odling av opium, men samtidigt uppmuntra ofta lokala militära myndigheter denna odling, enär de kunna få in penningar genom att pålägga särskild skatt på den jord, som användes härför. Ibland pålägges också denna skatt vare sig jordägaren odlar opium eller ej, och i så fall ligger det ju nära till hands att åtminstone odla så mycket opium, att de kunna förtjäna nog för att betala denna skatt. Förtjänsten på opieodling är nämligen avsevärt mycket större än förtjänsten av annan odling. Detta är även för de kristna en synnerligen svår frestelse.

De kristna församlingarna ha blivit nödsakade att besluta vägra att genom dopet upptaga i församlingsgemenskap någon, som röker opium eller odlar eller säljer detta gift. För stora skaror av sökare är detta ett svårt hinder. Särskilda mötesserier, vid vilka evangelii predikan sker i förening med erbjudande av hjälp till avvänjning från opiekravet, ha visat sig vara till hjälp. Genom opieasylarbetet ha ock många blivit vunna för Gud. Men det nationella samvetet måste bliva väckt i detta hänseende om landet i sin helhet skall kunna frigöras från opiets förbannelse.

(Efter »Facts about China» av F. H.

Fri övers. av M. L.)

FRÅN MISSIONÄRERNA

»Beskåden fälten».

För ej länge sedan fick jag tillfälle göra en rundresa i Tali (Tungchowfu) distrikt och församling, varest jag nu för tredje gången inträtt i pastorstjänst samtidigt som jag kvarstår i Puchengs distrikts arbete.

Delningen av det gamla Tungchowdistriktet — omfattande även största delen av Puchengs område — vilket skedde hösten 1913, har åstadkommit att flera både missionärer och infödda medarbetare tilldelats hela det gamla området. De tvenne missionsdistrikten ha så under årens lopp var för sig kunnat kraftigt utvecklas.

Själva staden Tungchow, som nu fått namnet Tali, är icke densamma, som den var under min första arbetsperiod där 1903—1913. En tvenne månaders lång belägring 1927 och stadens slutliga intagande, då de segrande regeringstrupperna till ytterlighet uttogo den utlovade belöningen, fem dagars plundring av staden, gjorde slut på dess forna glans och storhet. Nu finnes där inte en galanteriaffär med något utseende. De affärer av någon betydenhet, som ännu finnas kvar, existera bakom tarvliga dörrar åt gatan till. För den giriga militärens skull vågar ingen visa, att han äger några tillgångar alls. T. o. m. missionens ingångsport, där kalkrappningen svärtats och delvis avfallit, ha vi låtit stå oreparerad för att inte, mitt i det allmänna förfallet, vi skulle väcka uppseende. Efter erhållen höstgröda har bygden kommit i ett bättre läge, men allt går ännu i osäkerhetens tecken, och rövareband husera ännu på olika håll i provinsen.

Guds verk har dock under allt icke

stått stilla. Det var högeligen intressant att få resa omkring och bevittna huru den av vänner i U. S. A. under många år finansierade tältpredikoverksamheten även här, såväl som i Puchengs distrikt, burit frukt, här särskilt bland de bofasta emigranterna i domsagan Chao-i.

Man kan med glädje konstatera, att de flesta, som under de sista tvenne decennierna tillagts församlingen i dessa tvenne distrikt, ha vunnits för Herren genom tältpredikoverksamheten. Vi stå således här som annorstädes i stor skuld till våra vänner i U. S. A.

Vid vårt Söndagsmöte i den största av dessa biförsamlingar med omkr. 70 döpta medlemmar och en hel del »sökare» och ungdom stod en broder upp och skildrade den första begynnelsens dag, då det första kristna mötet där hölls av mig, som kommit dit för att besöka honom, den ende troende på platsen.

Denne broders son är nu vår duktige, i bibelinstitut utbildade, evangelist i Tungkwan; församlingsäldsten är den av den förste till Herren ledde, således den andre troende, han är förste evangelist, också i Tungkwan. Hans son, utbildad i vår missionsskola, ledde nu söndagsskolan och håller också predikan på platsen, när så behövs. Kapellet här är av de troende själva uppbyggt.

Ej långt därifrån finns i en fin köping bland provinsens egna infödda en ny spirande liten församling. Församlingsäldsten där är en varm, uppoffrande affärsman, som dock har den sorgen att i sin familj stå så gott som ensam på trons väg. Här hyra de troende, själva ekonomiskt trängda, en liten utmärkt kapellägenhet för sina samlingar.

Fröken Ingeborg Ackzell, förr den ende kvinnliga missionären i distriktet, hade nyligen där en längre tids fattig- och bibelskola för kvinnor. Vi glädja oss åt att hon nu fått förstärkning i Fröken Gerda Gustavson, som kommit till Tali.

I en annan köping finns en präktig kapellokal, skänkt av en 80-åring, som ville, innan han gick hädan, iordningställa en plats, där Herrens ord skulle förkunnas. En hans släkting, en från vårt seminarium utexaminerad skollärare, som håller skola i annan del av lägenheten, predikar oftast här Guds ord.

I distriktets övriga tvenne domsagor, där verksamheten är av än tidigare datum, går Guds rike långsammare framåt. Man har här såväl som i största delen av Puchengsdistriktet att göra med det konservativa södra Shensifolket. Men även här visar sig evangelium vara Guds kraft, som årligen, höst och vår, för in i församlingen kärvar inbärgade från hedendomens mörker. Arbetsbördan är dock tung både för missionärerna, som ha de troendes andliga fostran på sitt ansvar, och för våra infödda medarbetare, som ute i bygderna föra kampen mot mörkrets makter. Katolicismen, som nu går kraftigt fram, vinner med sina materiella gåvor en stor mängd av i hungersnöden utarmade.

Att uppsöka och föra till Herden av synden och satan sargade själar är *vår* uppgift.

Jesus sade: »Ingen kan komma till mig utan att Fadern drager honom.»

Att utbedja för de förvillade fåren härute Faderns nådiga dragande till Sonen, må det då alltmera vara Eder och vår gemensamma angelägenhet. Ja, må vi alltmera få se Guds frälsning uppenbarad i trots av allt, som vill stänga till hjärtana och hålla dem bundna i syndens och jordbundenhetens bojor.

Därom beder ödmjukt

Eder i striden och lidandet

L. Hugo Linder.

Från tältverksamheten i västra Honan.

Det var med stor förväntan och hänförelse de kristna i västra Honan mottogo underrättelsen om att missionen inköpt ett stort predikotält, som skulle användas i distriktet. För mer än tjugo år sedan gjorde missionär Henrik Tjäder ett besök med sitt tält i staden Lingpao och köpingen Chüehchow. Då fanns ännu inga kristna i västra Honan, men flera, som nu

äro med, minnas med hänförelse Tjäders tältkampanj i Chüehchow. Det gav dem nämligen ett första tillfälle att på närmare håll stifta bekantskap med en utlänning. Sen dess har ingen tältverksamhet förekommit här, och under de senaste tio åren skulle det f. ö. på grund av de oroliga förhållandena ej varit möjligt att behålla ett tält i dessa trakter.

Under årens lopp hade dock flera av de kristna deltagit i tältarbete hos Tjäder i Chiehhsien och även på andra platser. De hade hört och sett, att folk, som annars aldrig brydde sig om att gå till de kristna gudstjänstlokalerna, gärna besökte mötena i tältet och ofta träffades av budskapet där för att sedan sluta sig till församlingen på platsen. Utsikterna att vi i västra Honan skulle få göra liknande erfarenheter hänförde därför de kristna lika mycket som tanken att medelst tältpredikan kunna öppna nya predikoplatser och utstationer. Erfarenheterna under det första arbetsåret ha ej svikit dessa förväntningar. På grund härav, men även med anledning av att vi f. n. ej ha tillräckligt med predikokrafter, som kunna ta hand om genom tältarbetet vunna nya grupper av troende, ha vi beslutat, att även under 1934 slå upp tältet på platser, där vi redan ha församlingar.

Våren 1933 blev så tältet uppsatt i köpingen Chüehchow, två och en halv svenska mil söder om Lingpao. Tillslutningen var stor från första början, och under två månaders tid blev tältet fullsatt, varje gång klockan ringde till samling. Det rymmer ett par hundra personer. Flera underbara bevis på Guds ords kraft att påverka åhörarna fingo vi se. Bl. a. slutade en beryktad skådespelare upp med sitt yrke och blev jordbrukare. Inalles läto 34 personer anteckna sina namn som sökare, men många flera började besöka gudstjänsterna i kapellet varje söndag.

Endast en vecka innan tältet skulle nedtagas för sommaren, inträffade emellertid en händelse, som förtog glädjen och väckte bestörtning i allas hjärtan. En dag kommo några soldater från länsmanskontoret på platsen och sade, att det kommit order från högre ort om att tältet ögonblickligen skulle tas ned. Då tältpredikanterna sökte träffa länsmannen för att närmare höra om anledningen härtill, blevo de brutalt bortvisade av dennes underlydande. Soldaterna uppträdde så hotfullt, att tältpredikanterna ej vågade annat än efterkomma befallningen. Sen kom extrabud till mig i Shanchow om saken. Eftersom befallningen skulle vara från högre ort, och soldaterna uppträtt så brutalt, besökte jag övermandarinen i Shanchow, men denne visste ej något om ett sådant påbud. Han höll det tvärtom för att vara högst otroligt och hänvisade mig till sin underlydande, mandarinen i Lingpao. Denne visste ej heller något om saken. Men han telefonerade till länsmannen i Chüehchow och begärde förklaring på det skedda. Nu blev länsmannen rädd och skyllde på sina dumma soldater, som tagit sig för att göra detta på egen hand. »Kanske hade de något otalt med tältpredikanterna». Då jag senare besökte länsmannen, skyllde han på, att de ej kunde ta ansvaret för ordningens upprätthållande, då flera hundra personer dagligen samlades i tältet. Men på min direkta förfrågan nekade han till att några oegentligheter förekommit, och i framtiden skulle de ej bry sig om var vi hade vårt tält uppsatt. Han var smått förargad över att saken kommit inför hans överordnade. Men befolkningen i Chüehchow var å sin sida ej litet misslynt på länsmannen på grund av hans aktion mot tältet.

Sedan ha vi fått full klarhet angående orsaken. Dels hade den stora tillslutningen av särskilt kvinnor väckt avundsjuka hos en inflytelserik buddistledare på platsen, och dels hade en av länsmannens underlydande blivit förargad över att en ung gift kvinna, som han haft gott öga till, genom tältpredikan blivit alldeles förändrad och avbrutit alla förbindelser med honom. Dessa två hade så förmått länsmannen att ingripa som han gjort.

Emellertid hade denna händelse väckt mycken oro och undran bland de nyintresserade och sökarna, och även tältpredikanterna menade, att efter detta skulle ingen byfogde av fruktan för länsmannen

våga ta på sig ansvaret att ha tältet i sin by. Mycken bön kom i verksamhet för den planerade tältverksamheten under hösten, men stämningen var genomgående pessimistisk under hela sommaren. Dock grep Gud in, och innan hösten kom var all fruktan borta, så att vi med stor frimodighet kunde återuppta tältarbetet efter höstskördens slut.

Byfogden i en stor by ej långt från Chüehchow inbjöd oss nämligen att ha tältet uppslaget på hans tröskplan hela hösten. Hur han kommit på den tanken, veta vi ej, men en sak voro alla ense om: detta är Guds svar på våra böner. Två omständigheter väckte allas förundran med tanke på vårens svårigheter. Vår vedersakare länsmannen har nämligen sitt fädernehem just i den by vi inbjudits till, och byfogden, som inbjudit oss, hade varit länsman i Chüehchow före den nuvarande. I hela tre månader fortsatte tältarbetet här, och tillslutningen och intresset var om möjligt ännu större än under våren. Över sjuttio personer ha anmält sig som sökare, och de flesta av dessa komma regelbundet till församlingens gudstjänster. Till våren hoppas vi få upptaga somliga av dem i församlingen genom dopet.

Erfarenheterna under detta första års tältarbete visa, hur beredd jordmånen är för evangelii budskap i våra dagar. De motgångar vi haft endast förstärka detta intryck. Guds ord visar sin kraft att ställa människorna inför ett avgörande för eller emot Kristus.

Under 1934 hoppas vi få ha tältet uppslaget i Lingpao stad och sedan någon tid i Shanchow och på de andra platser, där vi redan ha ordnad verksamhet och lättare kunna ta hand om de nyvunna. Sedan hoppas vi få besöka de många köpingar och större byar, som finnas runt omkring oss i det vidsträckta distriktet.

Men i samband med denna relativt nya verksamhetsgren känna vi starkt behovet av missionsvännernas särskilda förböner, så att vårt tältarbete verkligt må giva andliga resultat, bära evighetsfrukt, som blir beståndande. Då missionens anslag för tältverksamheten kunna utgå först sedan övriga behov fyllts, må vi också bedja Gud sända in de medel, som erfordras för att vi även i framtiden må kunna fortsätta med detta direkta evangelisationsarbete utåt bland dem som ännu ej hört det glada budskapet om Guds nåd i Kristus Jesus.

Johannes Aspberg.

Solglimtar och skuggor.

Några detaljer från arbetet i Hoyang-Hancheng under 1933.

Av *Martin Bergling.*

Huru skall jag vedergälla Herren alla hans välgärningar mot mig? — Jag vill taga frälsningens bägare och åkalla Herrens namn.» Ps. 116: 12, 13.

Dessa psalmistens ord ville jag använda för att något söka visa vad jag själv känner inför Herrens handlingssätt med mig under det gångna året. Samma uttryck vill jag även använda vid tanken på Herrens välgärningar emot denna församling. Hans namn vare lovat i evighet!

*

Vid slutet av 1932 fanns det 889 *medlemmar i dessa två församlingar.* Trots att ovanligt många under 1933 avlidit och därtill några få uteslutits kan församlingen på grund av de under året döpta visa en ökning i antalet av 32 personer. Gud vare lov för dem.

*

Gud har givit oss många präktiga, självutgivande, nitiska *medhjälpare.* Att tillsammans med dem få i bön bära fram arbetets behov inför Gud har varit en ovärderlig förmån. Bland dem ha vi under det sista året haft glädjen ha fem män, som helt underhållits hela året av församlingen. Pengarna för dessa utgifter ha villigt offrats och räckt till. — En stor sorg för oss har varit att en evangelist så lade sitt hjärta i att samla rikedomar åt sig själv, att han försummade arbetet och måste avskedas. Ännu en, som under två års tid varit en verklig andlig kraft, föll

för frestelsen att ta sig en andra hustru, fastän hans första fru var i livet. Det smärtade oss djupt att även behöva avskeda honom. Bed för dessa båda män och deras familjer.

*

Skolorna ha varit en stor uppmuntran, ty elevantalet har varit ovanligt stort, och lärarna, som älska Gud, ha gjort sitt bästa för elevernas andliga väl. Vi ha all orsak att tacka Gud för våra lärare och lärarinnor. — En svårighet och ett bekymmer har dock funnits i Hanchengs kvinnoskola. Lärarinnan där har det senaste halvåret tidtals varit nästan blind. En Guds prövning. På grund därav har undervisningen ej kunnat skötas så väl och elevantalet varit ovanligt litet. Bed för alla våra skolor, men särskilt för denna.

*

Resultaten av tältverksamheten ha varit många och uppmuntrande. I maj månad flyttades tältet hem till Hoyang efter att hela vintern ha varit uppsatt i en by en mil väster om Hoyang. Den byn heter San-jang. Där finns nu mer än tio troende, som varje söndag samlas till andakt. Flera hedningar komma även regelbundet. På hösten flyttades tältet till en by en dryg mil söder om Hancheng. Byn heter Shang-kuan-chuang och är ett riktigt kommunistcentrum för södra Hancheng. Byfogden tyckte, att hans fru var dum och ej värd att leva, varför han helt öppet tog livet av henne. En annan från den byn tillbringade en tid för studier i Japan och gifte sig där med en japanesiska, som han förde hem. Livet blev odrägligt för henne i denna kommunistiska by, och hon flydde från man och allt hem till sitt land igen. — Många onda rykten spriddes där ut om vår verksamhet, så att folket till en början ej tordes komma till mötena. Snart förstodo dock alla, att det var osanning, och i två månaders tid var det nästan dagligen omkring 200 personer, som kommo till kvällsmötena. Flera ha lämnat sig till Gud.

*

Ledsamt nog är det ytterst få av de många troende, som verkligt intressera sig för god kristen *litteratur*. Det går trögt för oss att sälja sådan, och även det som skänkes bort läses ej alltid. — Men hur glädjande har det ej varit att Biblar gå åt i större antal än förr. Ytterst få köpa Nya Testamenten, men alla vilja läsa hela Bibeln. Den allmänna kännedomen om Bibeln ökar på de flesta platserna.

*

Huru ofta skulle inte vi missionärer önska, att alla kära offrande missionsvänner finge komma och vara med om något av *stormötena*. Då är det liv och lust. Från norr, söder, öster och väster komma de troende. Ja, ej få ha kanske rest både två och tre dagar för att få vara med. Och Gud har i nåd även kommit till mötet för att med sin kraft pånyttföda syndare och frigöra i synden bundna. Ej få gamla troende ha fått ny kraft att löpa fram på vädjobanan. Förvisso äro de fyra-fem dagarna underbara, när vi tillsammans med 500—600 människor ideligen få samlas kring Guds livgivande Ord.

(Forts.)

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Något om evangelisterna från Bethelmissionen i Shanghai.

»Det är i första hand kineserna själva och ej missionärerna som skola evangelisera Kina. Huru många bland eder äro villiga att inviga edra liv åt förkunnandet av Herren Jesus Kristus.» Med dessa ord avslutade Paget Wilkes sommaren 1925 en serie märkliga väckelsemöten i Shanghai.

Orden föllo i god jord i särskilt en ung mans hjärta. Där vattnades de genom

mycken bön och fingo näring genom Guds särskilda ledning och tydliga välsignelse. Som en följd därav utsändes våren 1931 en grupp, bestående av fyra unga kineser som invigt sina liv åt uppgiften att predika evangelium i hela Kina och sedan intill världens ändar, på sin första evangelisationsresa. De kalla sig Bethel World-Wide Evangelistic Band (Bethel-truppen för världsvid evangelisation).

Dessa fyra män komma från fyra olika provinser och från vitt skilda förhållanden. En hade varit kommunist, en studentagitator, en lärare och en posttjänsteman. De voro alla fyra män med stor begåvning och bildade därför en synnerligen dugande trupp. Något senare anslöt sig ännu en ung man, som i Amerika hade tagit sin filosofie doktorsgrad, till sällskapet.

Under en tid av över två år ha dessa unga varit på resor från ena änden av Kina till den andra. Genom deras verksamhet hava många församlingar blivit förnyade och många utomstående kommit till tron. De äro brinnande i anden och hava sålunda fått vara medel till att hos många nya tända en flammande låga.

Man beräknar att en halv miljon människor ha i de fjorton provinser de besökt samlats till deras möten, och av dessa ha 25 tusen bekänt sig vilja tro på Kristus. De bedja oavlåtligen för de nyomvända och hava ej mindre än 10 tusen namn på sina bönelistor. Nära fem hundra mindre grupper hava bildats av sådana som genom dem vunnits för Herren.

Men nakna siffror giva oss mycket svagt begrepp om det sprudlande nya liv, den andliga kraft som fyller dessa nyomvända och forna namnkristna. Tjusningskraften i ett liv helt överlåtet åt Gud leder till ständigt nya upptäckter av de rika tillgångar som finnas i det andliga livets krafter och erfarenheter.

De som trott att Österns folk sakna musikalisk begåvning skulle häpna, om de finge höra sången vid dessa möten. Tre medlemmar av truppen ha goda röster och kunna traktera flera blås- och strånginstrument. Deras melodier och deras hänförelse smittar. De ha lärt många församlingar en helt ny sång. Lämpliga körsånger bekräfta och inpränta det predikade ordet. Det kristna livet med dess växlande erfarenheter och dess överflödande glädje har av dem blivit återgivet i musiken. Utstrålningen från deras hjärtan har genom deras sång givit åt hela rörelsen en stark glöd.

Den metod de följa i sin förkunnelse är en enkel utläggning av bibelordet. Vanligen genomgå de ett helt kapitel vers efter vers. Men de ha en förunderlig förmåga att göra Ordet levande. Genom rösten, gesterna och lämpliga illustrationer utförda på svarta tavlan göres framställningen verklig för åhörarna. Predikanterna äro en levande del i budskapet. Den övertygelsen besjälar dem att den Guds nåd, som så underbart frälsat dem själva, är tillräcklig för varje syndfull själ. Och de erfarenheter var och en av dem genomgått äro så fulla av »omöjligheter» att deras frälsning helt och fullt länder Guds härlighet till pris. Ledaren av Bethel-truppen, Andrew Kih, fick sin fostran i ett icke-kristet hem i Shanghai. Vid helt unga år förlorade han sin fader och måste därför tidigt ägna sig åt affärslivet. Upprepade motgångar gjorde att Kih beslöt att lära sig engelska i hopp om att därigenom vinna framgång. Han sökte och fick inträde i Bethelmissionens mellanskola, där man lade stor vikt vid studiet av engelska språket.

Kih deltog villigt i bibelklassen, emedan man där undervisade på engelska. Guds ord är dock levande. Kih fick ett styng i sitt hjärta. Följande sommar deltog han i postkursen. Två tusen sökande hade anmält sig till denna, av vilka många hade universitetsexamina. Endast ett hundratal kunde antagas. Gud hörde Kihs böner, och han vann inträde. Pastor Wilke besökte Shanghai vid den tiden och under hans möten förnam Kih Guds kallelse. Att uppgiva en god framtidsbana emot sin familjs önskan var intet lätt prov, men efter en dröm som han hade då han såg sig själv såsom död liggande i en kista, beslöt han sig för att dö för världen och leva endast för Gud.

Den andra i truppen Lincoln Nieh greps av den nationalistiska hänförelsen, som nådde sin höjdpunkt efter uppploppet i Shanghai den 31 maj 1925. Denne man förenade sig med kommunisterna och blev en av ledarna i den anti-utländska rörelsen. Efter avslutade studier år 1927 kände han sig fri att hela ägna sig åt den kommunistiska propagandan. Vid två särskilda tillfällen blevo ett stort antal av hans partivänner dödade, och han lyckades endast med möda komma undan med livet. Vid ett annat tillfälle, då man misstänkte, att han lutade åt kristendomen, var han nära att bli dödad av sitt eget parti men räddades därigenom, att man fann kommunistiska fullmakter i hans ägo. Något senare kallades han till Shanghai just i tid att undgå ett angrepp av den reguliera armén, varvid kommunisterna nästan helt utrotades. Under faderns allvarliga sjukdom var hans liv där ständigt i fara från kommunisternas sida på grund av att han fortfarande ansågs intaga en vacklande hållning. Under flera månader vågade han ej sova i sitt hem. En natt kom en skara kommunister och genomsökte huset men då höll han sig gömd annorstädes. År 1929 genomgick Nieh en verklig nyfödelse, sedan han vid fem olika tillfällen som genom ett underverk blivit räddad till livet. Nu lämnade han sig helt och utan förbehåll åt Gud. Han var en av de första att i lydnad för Guds kallelse ansluta sig till Bethel-truppen.

Den tredje mannen i truppen är Frank Lin. Hans levnadshistoria är snart omtalad. Misströstande om sin ostyrige son sände föräldrarna honom till en kristen skola i hopp om att han där skulle bli en bättre människa. Själva voro de hedningar. Deras hopp kom icke på skam. Sonen, som flera lärare förtvivlat om, blev fattad utav Gud, blev en ny människa och även till honom kom kallelsen att bliva en Kristi budbärare till sina hedniska landsmän.

Den fjärde mannen i truppen Philip Li var en vanartig son. Hans fader, en framgångsrik evangelist, ville giva sonen en god uppfostran, men sonen syntes alldeles oberörd. I skolan intresserade han sig mera för leken än för studierna. Snart kom han in i dåligt sällskap. Hans fader sände honom då till en kristen skola i en närgränsande provins. Eftersom man där kände hans fader, blev han ansedd att vara kristen och ombetroddes att undervisa i en söndagsskola, men någon hjärteförändring hade ej skett hos honom. Därifrån kom han till högskolan. Åter försummade han sina studier, började organisera studentföreningar och ställa till oordningar. Han deltog sedan i antikristlig verksamhet, blev ledare vid ett studentupplopp, förvisades från skolan, var nära att råka i kommunisternas våld och höll på att såsom misstänkt kommunist få mista livet. Hans fader sökte få honom i en annan skola, men man nekade överallt att ta emot honom. Då sändes han såsom en sista utväg till Bethel-missionen i Shanghai. I den nya omgivningen syntes han bättra sig. Den allvarliga predikan, han fick åhöra varje söndag, gjorde honom orolig och olycklig. Li genomgick en verklig omvändelse och han ville nu bliva en Herrens tjänare. Han umgicks med planer att resa utrikes och där fullborda sina studier för att sedan låta prästviga sig. Men under en resa som evangelist blev han så gripen av den hunger efter Gud han förnam hos folket, att han offrade sin längtan efter lärdom och gav sig utan förbehåll åt en evangelists kall. Detta hans beslut blev närmaste anledning till att Bethel-truppen började sin märkliga verksamhet.

John Sung den femte i truppen har haft en ej mindre märklig levnadsbana än sina fyra kamrater. Son till en nitisk pastor fick han redan i gossåren deltaga i kristlig verksamhet och ledde flera av sina skolkamrater till Herren. Vid 18 års ålder fick han som svar på bön möjlighet att resa till Amerika, där han ville utbilda sig för prästämbetet. Snart slog han emellertid in på en annan bana. Han skulle nu bli vetenskapsman. Trots alla erfarenheter av böneliv och bönesvar började han vackla i tron. Han ville dock hålla fast vid kristendomens sociala betydelse. Han organiserade en klubb, som hade till uppgift att bistå

utländska studenter ävensom en allmän fredsförening. Efter att ha avlagt trenne examina under något mer än fem år stod han just i begrepp att återvända till Kina för att tillträda ett lönande ämbete, då han hörde Guds röst: »Endast korset kan frälsa enskilda och nationer».

Synen var så överväldigande, att han genast ändrade livsriktning. Han inträdde nu i New Yorks Teologiska Seminarium. Genom den undervisning, som gavs där, råkade han emellertid in i tvivel rörande Bibeln och förlorade sin tro; tog sin tillflykt till buddismens och konfucianismens skrifter, vilka syntes honom vara vida mer värda än en stympad Bibel. Han var besluten att aldrig mer uppträda och predika, då han åter förnam Herrens röst: »Jag skall göra de vises visdom om intet och de förståndigas förstånd skall jag slå ned» (1 Kor. 1: 19). Nu fick han tillika se sin egen synd. Hans ånger över tvivlen högmodet och världslikställigheten blev allvarlig och djup. En genomgripande förändring ägde rum. Han lämnade lärosalen och lät Herren lära honom direkt genom sitt ord. Den plötsliga förändringen i hans livsinriktning och det glödande nit han nu visade kom hans omgivning att tro att han blivit sinnesrubbad. De sände honom till ett hospital, där han var instängd i hundranittiotre dagar. Fyrtio gånger läste han här igenom sin Bibel och skrev marginalen full med anteckningar, allt efter som Guds Ande visade honom. Då han blev utskriven, reste han tillbaka till Kina, där Gud vidare satte honom på prov genom att han blev sänd ut på landsbygden att predika. Efter tre år leddes han in i en mera omfattande verksamhet, och år 1931 förenade han sig med Bethel-truppen.

På grund av de erfarenheter medlemmarne var för sig genomgått äro de på ett särskilt sätt skickade att taga upp kampen mot synden. De veta, huru ödesdiger synden är, men de känna ock, vilken härlig Frälsare vi äga. Deras vittnesbörd tilltala unga såväl som gamla, och de ha fått mottaga vittnesbörd om den välsignelse de fått vara till bland sitt folk.

Note: Ovanstående skildring är hämtad ur missionstidskriften »World Dominion». Då vi även på vårt fält fått besök av Bethel-evangelister och fått mottaga stor välsignelse genom dem i vår verksamhet, torde det vara av intresse för våra vänner att lära känna deras historia.

E. F.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25. 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Edra hjärtan vare icke oroliga. — Fröken Anna Gauffin. — Vid Anna Gauffins frånfälle. — Vid Anna Gauffins bår. — Från Red. och Exp. — Program. — Något om Kina. — Från missionärerna. — Något om evangelisterna från Bethelmissionen. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1934. Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 9. ÅRG. 39. 10 MAJ 1934. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

ÅRSBERÄTTELSENUMMER.

Svenska Missionens i Kina 47:de verksamhetsår.

Jämförande svenska avstånd: Karlstad Eskilstuna Stockholm

KRISTEN FÖRBÖN.*

I 1 Tim. 2: 1—4 skriver Paulus: Så uppmanar jag nu framför allt därtill, att man må bedja, åkalla, anropa och tacka Gud för alla människor, för konungar och all överhet, så att vi kunna föra ett lugnt och stilla liv på ett i allo fromt och värdigt sätt. Sådant är gott och välbehagligt inför Gud, vår Frälsare, som vill att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen.

För Jesus, för Paulus och de övriga apostlarna, ja för de fromma i alla tider har förbönen varit en makt, om vars verklighet och effektivitet de varit övertygade, en makt, som de själva träget och frimodigt brukat och som de anbefallt åt andra. För många av oss är icke förbönen en makt utan ett problem. Och ett problem har ingen kraft, det tar kraft i stället. Är det icke så, att vi äro så insnörda i en gammal förståndsmässighetens tvångströja, att vi icke med gott samvete våga tro på det, vi icke begripa, vi våga icke frimodigt lita på och ge oss åt det, som vi icke kan förklara. Men börja vi icke också känna, att denna tvångströja hämmar hjärtverksamheten och gör det svårt att andas. Den är livsfientlig. Kan väl livet överhuvud förklaras? Det fysiska livet kan beskrivas, men finns det någon, som kan förklara det? Det andliga livet kan också beskrivas något så när, men förklaras kan det aldrig, och många av dess livsyttringar kunna varken beskrivas till sitt förlopp eller förklaras men stå där ändå mitt i all sin orimlighet som fakta. Det vi behöva, mina bröder, det är modet att våga bli dårar i Kristus, som taga sig den djärva friheten att tro och praktisera det, som denna världens vise förneka, därför att de icke begripa det. Det har skett förr, att Guds dårskap varit visare än människor.

Javäl, men det är lättare sagt än gjort, sådant tar man sig icke. Nej förvisso, men jag tror, att man kan få det, om man uppriktigt längtar därefter.

Det händer att vi om ett eller annat säger så här: Jag förstår mig icke alls på dessa ting men den och den har sagt så och så och jag vet, att jag kan lita fullkomligt på honom.

När det gäller andliga ting, är det en som är framför alla andra sakkunnig och trovärdig, och det är Jesus Kristus. Är det någon som känt till Guds värld och själarnas värld så är det han, är det någons ord det är värt att tro på, så är det hans.

Och för honom var förbönens makt en självklar sak. Jag vet, att du alltid hör mig, sade han till sin Fader. Mycket veta vi ej om Jesu böneliv, det hörde till hans hemlighet med Gud; en och annan glimt därav se vi dock. Och det vi se, låter oss förstå, att förbönen var för honom en viktig del av hans gärning. Simon, Simon, se Satan har begärt att få sålla dig såsom vete. Han kände väl och märkte den onda makt, som drev sitt spel i själarnas fördolda djup. Däremot satte han förbönens makt. Jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet. Det 17 kap. hos Johannes, som vi kalla Jesu översteprästerliga förbön, visar, hur lärjungarna mindes, att Jesu förbön omslöt dem och all världen.

Förbönens maktpåliggande och fruktbärande uppgift överantvardade han ock åt sin lärjungar. Den första bön han lärde dem var en förbön, som skulle visa dem hur deras eget väl hängde ofrånkomligt samman med deras bröders — *vårt* dagliga bröd giv oss, förlåt *oss våra* skulder. Hur mitt dagliga bröd på mångfaldigt sätt är beroende av de andras dagliga bröd, det har ju denna tid på ett ganska hårdhänt sätt lärt oss. Lika klart är det kanske icke för oss att min skulds förlåtelse och min frälsning från ondo också har något att göra med mina bröders frälsning. Vi äro skumögda för sammanhangen i andens värld. Men Jesus såg

---

* Föredrag av Pastor *O. Nystedt*, hållet vid S. M. K:s möte på K. F. U. M. i Stockholm den 21 mars 1934.

dem och därför knöt han bönen för vår egen välgång och frälsning oupplösligt samman med förbönen. Förvisso ha vi ej alls till fullo insett den sporre till förbön som ligger häri. Liksom Jesus tackade sin Fader för ständig och viss bönhörelse så försäkrade han ock sina lärjungar om, att deras bön ej skulle vara förgäves. Med starka och högtidliga ord betygade han det.

Apostlagärningarna och breven visa oss ock, hur apostlarna voro genomträngda av övertygelse om förbönens väldiga makt i Guds rike. Paulus utbeder sig ofta den hjälpen av sina bröder, som han skriver till, och han tröttnar ej att mana dem till att bruka den makt, som de ägde i förbönen. Vi hörde det i ordet vi började med. Så förmanar jag nu framför allt därtill, att man må bedja, åkalla, anropa och tacka Gud för alla människor, för konungar och all överhet. »Framför allt», säger han. Han ansåg det vara viktigast. Samma tro möter oss hos alla dem, som uträttat stora ting i Guds rikes historia. Förbönen har tagit mycket av deras tid, i förbönen ha de sett en av sina väsentligaste uppgifter.

Och förvisso är det ej blott de andliga hjältarnas böner som varit en väldig makt i Guds rike. Einar Billing skriver: »Söka vi följa en andlig rörelse tillbaka till dess rötter, se vi hur dessa förgrena sig åt en otalig mångfald olika håll. Men så tillvida kunna vi säga något gemensamt om dem, att de nästan alltid till sist föra oss tillbaka till en rad anspråkslösa, undangömda hem, långt borta från kulturens stråkvägar, där man inga tankar haft på några stora gärningar, som man skulle kunna utföra, men där man, medan det andliga livet runt omkring höll på att avtyna, höll en stilla vakt om dess eld i daglig anspråkslös samling kring Guds ord och bönen. I sådana hem ha i regel de män som sedan gått i spetsen för det stora pånyttfödelseverket vuxit upp.»

Alltså, den som över huvud taget vet något om den andliga verkligheten kan ej undgå att se, hur förbönen har såväl för Jesus själv som för hans kyrka i alla tider varit en väldig kraft. Det må vara för oss ett vittnesbörd om förbönens makt och en hjälp till tro, trots alla problem.

Men låt oss nu ett ögonblick stanna inför frågan: Vad kan väl förbönen uträtta.

Kan förbön verkligen påverka Gud och liksom tvinga honom. Jag vet det icke, men glömmer aldrig det svar jag en gång fick av den man, vars omdöme jag aktar högre än någon annans. Det gällde en gemensam väns liv. Jag frågade: kan man aldrig få bedja Gud kategoriskt utan att tillfoga: ske din vilje. Han var själv i ångest liksom jag, och efter en lång tystnad svarade han: »Jag törs det icke, ty det är riskabelt att försöka tvinga Gud. Vi äro ju så kortsynta, men han ser allt, hela sammanhanget.» Det kräver en kostsam förtröstan på Gud att underordna ett ångestfullt hjärtas förbön under Guds vilja. Må det tillåtas mig att tillägga att den gången skedde något, som i läkarnas ögon var ett under, tack vare mångas förböner.

Paulus menade tydligen icke att förbönen skulle påverka Guds vilja. Det behöves ej. I ordet vi började med, säger ju Paulus efter att ha manat till förbön: Gud vill att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen. Han behöver ej bevekas till att vilja vårt och andras bästa. Hans vilja behöver ej ändras, tvärtom. Det framförallt annat nödvändiga är, att hans vilja får ske. Ske din vilja, så lydde ju bönen, Jesus gav.

Men hur kan då förbönen vara nödvändig? Luther ger ett svar i sin förklaring till 3 bönen: Guds goda och nådiga vilja sker väl vår bön förutan, men vi bedja i denna bön, att den må ske även hos oss.

En ung man kom en dag till sin fader och förklarade sig vilja gå ut som missionär. När fadern ivrigt avrådde och sade: jag kan icke lämna dig, svarade sonen kärvt: »Jag trodde att far hade menat allvar, när far vid kvällsbönerna bett för missionen.» Det är riskabelt att bedja, ty det kan hända, att Gud hör bönen. Och bönhörelsen blir kanske mer påkostande än man tänkt, ifall Gud vänder svaret mot en själv och säger: Jag vill höra din bön, se jag sänder *dig, du* skall vara mitt red-

skap, du skall få bringa hjälpen, du skall få göra offret som behöves. Den bönhörelsen hade vi icke väntat. Då visar det sig om bönen var allvarligt menad. Man kan arbeta utan att bedja, men man kan icke bedja utan att arbeta. Förbönen är bara ord, om man ej är redo att själv bli ett bönhörelsens redskap, om Gud så vill. Ibland hör man i predikningar och eljest: den som ej kan göra annat för de sina kan åtminstone bedja för dem. Liksom det vore så enkelt, att vem som helst kan komma sig ut med det. Jag undrar om icke den verkliga och verksamma förbönen kräver en själens koncentration, en uthållighet och en offervillig redobogenhet, som ingalunda är var mans egendom. Det kan allt hända, att förbönen tvingar till en allvarsam självrannsakan och kamp med egen bekvämlighet och slöhet och synd och blir till ett rop: Gud låt mig ej stå ditt verk ivägen, gör om mig till ditt redskap, hjälp mig att vilja din vilja. På så sätt blir bönen av omskapande betydelse för den bedjande själv. Men den skulle ju vara en bön för andra. Javäl, men det var kanske just detta som behövdes för att förbönen skulle bli hörd, att den bedjande själv blev Guds viljas verktyg. Är icke Jesus själv ett bevis därpå. Jag helgar mig själv till ett offer för dem. Det var verksam förbön.

Att sedan draga upp gränserna för hur långt en sådan förböns verkningar kunna nå är omöjligt. Kan det väl åstadkomma någon verkan om jag här beder för en människa i Kina? Kan det gagna henne? Ingen kan bevisa eller förklara det, men millioner böner överfara dagligen jorden och stiga till Gud, lyfta av tron på bönhörelse. Det ger ingen förklaring, men ger anledning till eftertanke att påminna om det hemlighetsfulla inflytandet vi dagligen röna av otaliga människors ord och handlingar från när och fjärran. Ja, månne icke också de goda tankarna och de onda tankarna sträcka sina dolda verkningar längre än vi ana. Kännbart ha vi fått lära, hur mänskligheten hänger ihop i det yttre. Hurudan skörden blir i Kanada är ej farmarens ensak. Det kanske medför viktiga ekonomiska och politiska konsekvenser i Sverige eller Japan. Månne sammanhangen i andelivets värld äro lösare och mindre världsfamnande. Och i andelivet äro tankarna realiteter. Och här är ej blott fråga om tankar som vandra över hav och land utan om en själs självutgivande bön, som stiger upp till andevärldens och andelivets Herre och Gud. Är det så omöjligt för oss att tro, att han sänder den vidare laddad med bönhörelsens gudomliga kraft. Här är ej fråga om magiska ting, men det är fråga om personlig kraft och kärlek som så att säga ställs till Guds förfogande och av honom återinsättes i det mänskliga personlighetslivets sammanhang, välsignad av honom. Kirkegaard skriver i sin dagbok: »Den arkimediska punkten utanför världen är den lilla kammaren, där en sann bedjare ber i all uppriktighet, där han lyfter världen ur dess gängor. Ja, det är otroligt vad en sådan bedjare förmår därinne, när han stängt sin dörr.»

Våra ord bli oviga och stapplande när vi söka spekulera över bönens problem. Men är det väl en förklaring vi behöva? Månne vi i så fall icke hade fått den? Är det omöjligheten att förklara förbönens hemlighet som gör, att förbönen är så svag ibland oss. Om någon kunde för en klarlägga bönens gåta, månne vi då skulle bli bättre förebedjare? Knappast! Det är icke bristen på vetande som hindrar vår bön, utan det är bristen på kärlek. Är det bara så att vårt hjärta verkligen kommer i nöd för någon vi älska, så frågar hjärtat icke längre efter några problem, utan beder för den älskade helt enkelt därför, att det icke går att låta bli. Det är ett behov. Är det bara så att Guds rikes sak ibland oss och ute i världen blir livsviktig för en människa, så att hjärtat gripits därav och viljan är redo till offer, så blir den människan en förebedjare för Guds rike.

Det är icke teorier, vi behöva, utan kärlek och offervilja. Man får ibland höra människor bedja för Guds rikes sak och sedan kanske märka, att de icke godvilligt offrar en krona därför. Det är nästan som

de menade, att de gjort en arbetsfördelning så, att *de* bedja så få andra offra. Sådant är hädelse och icke förbön. Undra på sedan att eftertanken sätter frågetecken för bönens makt. Vore bara våra hjärtan brinnande för själarna och för Guds rike, så skulle inga problem hejda oss, utan förbönen skulle åter bli en väldig makt i Guds församling. Ty må vi minnas detta allvarsamma: Endast den bön är verklig förbön, som har någon släktskap med Jesu bön, när han sade: Jag helgar mig själv till ett offer för dem.

Jesu förbön! Ja, må vi till sist påminna varann om att vår Herres Jesu förbön ej är något förflutet. Att Jesus lever är den kristna församlingens omistliga visshet. Vad gör han nu, vår Herre Jesus? Jo, han beder för oss. Paulus säger i Romarbrevet, att Kristus Jesus sitter på Guds högra sida och manar gott för oss. Tror du det är någon kraft i Jesu förbön för dig och de dina och för hans rikes sak på jorden? Månne han icke också beder om att du och jag måtte bli omskapade till människor med brinnande hjärtan, så att vi kunna tjäna hans verk med förbönens offertjänst.

Olle Nystedt.

Ett nytt tillryggalagt vägstycke

Vår föreståndare på fältet avslutade sin redogörelse för verksamheten under år 1932 med orden: »I allt har Herrens hand varit över oss till godo, och vi fingo sluta året med tacksägelse samt kunna nu med tillförsikt se framtiden an. Han, som hittills uppehållit och välsignat oss, har alltfort beredda gärningar för oss att träda in uti och skördar att bärga.»

Nu, då vi skola se tillbaka på ett nytt tillryggalagt vägstycke, blir det oss klart, att Herren ej svikit i trofasthet utan att han alltfort uppehållit och välsignat sina tjänare och sina händers verk trots motstånd, nöd och trångmål, som ej heller detta år saknats.

Allteftersom tiden framskrider, blir samma utveckling som enligt Johannes evangelium ägde rum under vår Frälsares liv allt tydligare: å ena sidan skärpes fiendskapen och motståndet mot Herren, otron mognar och förförelser vinna insteg, men å andra sidan väckes ock tron till liv och vinner sin tillväxt hos Guds folk i närvarande tid, i kraft av en utkorelse, som har skett av nåd. Guds och hans trognas avsvurne fiende går till allt häftigare anfall mot Herren och hans rike och använder allt finare medel för att om möjligt förvilla jämväl de utvalda. Herrens maning till sina lärjungar att vaka och bedja skärpes därför med varje dag allt mera. Detta framgår med all tydlighet av »iakttagelser från arbetet» på missionsfältet, som gjorts av vår missionsledare därute. Han påpekar t. ex. huru kommunistisk åskådning allt mera underminerar rättsbegreppen, den revolutionära andan, underblåst av nationalistisk hänförelse, skapar oppositionslust mot all bestående ordning och myndighet. Decentralisation ligger i luften. Enhetssträvanden tydas som imperialism. De nya omstörtande och upplösande strömningarna på det politiska och sociala livets områden tränga med allt större kraft in på samvetet och det religiösa livets gebit. Församlingstukten försvåras. Inbördes misstro, söndring, avundsjuka, utslag av det hedniska väsendet och köttets sinne visar sig och gör mycket hinder i andelivets tillväxt. De problem som uppstå i samband med barn och barnbarn ur kristna hem, med sådana som bli »anhängare» på grund av familjeförhållanden eller sådana som tillbedja Gud blott av gammal vana eller sådana, vilkas omvändelse är en förståndets övertygelse snarare än en andlig pånyttfödelse, föra med sig mycken nöd och kamp för dem som fått sig själarna anförtrodda. Så kommer därtill alla de rörelser som uppträda med andlig karaktär, men som äro ensidiga och som företrädesvis vända sig till känslolivet och därför aldrig förmå leda till den andliga mognad, som aposteln

talar om i sitt brev till församlingen i Efesus. (Efes. 4: 12—16).

Vi märka, att ju längre missionen arbetar desto mer får den göra samma erfarenheter som Herrens tjänare i alla tider och i alla länder fått genomgå. Själar kunna ej födas in i Guds rike utan födslosmärta, och de kunna ej heller fostras och vårdas utan nöd och smärta. Den första missionstidens erfarenheter upprepas med anmärkningsvärd likhet även i våra dagar, och mången Herrens tjänare måste med Paulus klaga: »I, mina barn, som jag nu åter med vånda måste föda till liv intill dess att Kristus har tagit gestalt i eder» etc. (Gal. 4: 19). Här är åt missionsförsamlingen i hemlandet en hög och allvarlig kallelse given, som vi fått ingå uti. Herren give oss nåd att vara hans kallelse trogna. Våra missionärer behöva allt vårt stöd och vår hjälp i deras maktpåliggande och ansvarsfulla uppgift.

Men är våra missionärers lott att ofta gå åstad gråtande och bära sitt utsäde, få de också komma åter med jubel och bära sina kärvar. Vi anföra här några vittnesbörd från missionsfältet. Fröken Ackzell skriver: »Det var 1913 som missionärerna flyttade till Pucheng och öppnade station där. Då sutto vi några få kvinnor i ett litet hörn bakom ett skynke i det lilla kapellet. Nu var det stora kapellet till hälften fyllt av kvinnor. Då samlades vi missionärer och ett par kinesiska medhjälpare till nattvardsmöte inne i bostaden. Nu var det kanske 150 eller 175 nattvardsgäster. Då tycktë vi det var stort att det fanns fyra kvinnor i församlingen på en utstation, nu ha vi flera tiotal kvinnor i vardera av de gamla utstationerna. Verket går framåt! Skillnaden märkes kanske bäst, när man gör jämförelser med förhållandena för några år sedan. Att skillnaden är ännu större i det inre än i det yttre märks på flera olika förhållanden.»

En kinesisk insändare från Shensi norra distrikt skriver: »Under det stora ledaremötet i januari månad fingo vi tacka Herren för hans trogne tjänare Iang, som med Andens smörjelse talade Guds ord för oss. Han gav oss »den rätta medicinen för vår sjukdom». Många av de namnkristna vaknade upp över sin ställning. Många bekände under tårar sina synder, många bådo under djup rörelse. Efter mötesdagarna märkte man, att de troende blivit uppfyllda av ny kraft. För allt detta tacka och prisa vi vår nåderike Frälsares namn.»

Och från Honan skriver missionär Engbäck: En sak tar man inte fel på, och det är, att Guds Ande verkar så som aldrig förr. Jag tror också, att Gud har fått använda sig av en hel serie händelser för att nå fram till vad som nu synes ske. De osynliga trådarna som sammanväva skickelserna se vi inte så lätt, men vi tacka Gud för det synliga resultatet av hans Andes verk. Över hela Honan, ja, över Kina i stort blåser denna Andens vind. Faror lura också, och vi behöva bedja mycket att församlingen värmd av Guds kärlek må utvecklas i sund riktning och bli andligen stark.

Trots brister och fel förefinnes i församlingarna ett verkligt sökande efter de andliga tingen. »Bönestunderna tillsammans med kvinnorna», skriver Margaret Linder, »ha varit underbara. Vad jag känner mig förödmjukad i mitt inre, när jag hör en del av dem bedja. Vilken nöd för själars frälsning. Men så har Herren också kunnat välsigna deras vittnesbörd.» Vi glädja oss ock åt det växande offersinnet. Gripande är berättelsen om offerstunden i Hoyang, huru de kristna där, äldre och yngre, trots sin fattigdom framburo vad de kunde i naturagåvor och penningar, så att de kunde anställa en tredje lärare i skolan. Denna offervilja kom ock till synes med anledning av de minskade inkomsterna hemifrån till medhjälpares underhåll. Från synoden utsändes då ett kraftigt upprop till alla församlingar på fältet med maning att åtaga sig denna börda, även om det måste ske med stor självuppoffring. Det återstår att se vad resultatet blir, men det är ett ej oväsentligt framsteg att ha fått ansvaret erkänt och framställt. Förr än efter veteskörden

finns emellertid ingen utsikt att något skall kunna göras, och då blir det i första hand beroende på skördens riklighet.

Ett slags verksamhet inom församlingarna, som vunnit mycket erkännande, är söndagsskolan. Alla huvudstationernas församlingar ha tagit upp detta arbete och söka införa det även vid utstations- och andra lokalförsamlingar. En resesekreterare har ägnat hela sin tid åt söndagsskollärarekurser, och en annan har gett en del av sin tid åt liknande arbete, vilket allt mycket uppskattats. Undervisningsmateriel och litteratur av utmärkt slag från Kinas Söndagsskolförening är en värdefull hjälp i detta arbete. Som bottenskolan enligt av regeringen senast utfärdade reglemente alltjämt är förbjuden att meddela religionsundervisning såsom obligatoriskt ämne eller hålla några som helst andaktsövningar i skolan eller på annat sätt söka inverka på barnen i religiös rikt-

ning synes det ovisst huru länge den hittills i samarbete med församlingen bedrivna skolverksamheten kan fortsätta. Med tanke på vardagsskolans möjliga indragande blir söndagsskolan dubbelt viktig såsom undervisningsorgan för de troendes barn.

Brist på infödda ledare börjar bli mera kännbar, sedan vi på grund av åtgärder från regeringens sida 1927 nödgades nedlägga all högre skolverksamhet. Religionsskolor för män och för kvinnor ha igångsatts, och därmed söka vi möta församlingarnas behov av andligt ledareskap, men svårigheten att fylla behovet av pedagogiskt utbildade lärare för vardagsskolorna blir allt större och större, enär sådana lärare, som fått sin utbildning i regeringens skolor, ej alltid äro från kristlig synpunkt lämpliga eller ens önskvärda.

Missionsstationerna ha i stor utsträckning använts i samband med infödda ledares och medhjälpares verksamhet, utbildning och handledning. Därför ha också missionärernas mesta tid tagits i anspråk. Den offentliga gudstjänsten, fortsättningskurser för evangelister och bibelkvinnor, pedagogiska kurser för lärare och lärarinnor, evangelistutbildningen, kvinnoskolor, bibelkurser, goss- och flickskolor, hospits och barnhem ha tagit mycken tid i anspråk. I det mera direkt evangeliserande arbetet har Missionen koncentrerat sig på tältverksamhet med 11 olika grupper och har därvid i ej ringa grad fått bistånd av församlingarna eller frivilliga arbetare. Denna gren av verksamheten har visat sig vara synnerligen fruktbärande. Ej så få hava därigenom förts till tron, och på flera nya platser har ett stadigvarande arbete kunnat sättas i gång.

Det stora antal nydöpta, 683 under år 1933, äro ett stort tacksägelseämne, på samma gång som denna tillväxt ökar vårt ansvar och bör mana oss till att allt mera helt helga oss själva och våra resurser till Herrens tjänst.

Vi ha under det gångna året sluppit ifrån militärinkvartering på stationerna, fastän en del försök gjorts i den riktningen. Det är med anledning av att lägenheter använda för kristlig verksamhet likställts med tempel och andra offentliga byggnader, som de under krigen kommit att så ofta tagas i anspråk, och då sådant kan ske med mindre besvär, där det ej är fråga om utländsk egendom, så är det ju i Kinas styresmäns intresse att bevara Kinas suveränitet genom att ej tillerkänna utländsk mission besittningsrätt till fast egendom, där det kan undvikas.

Överhuvud taget var 1933 ett synnerligen fridfullt år vad de yttre förhållandena angår, och stor mottaglighet har ådagalagts, varhelst evangelisationsgrupperna verkat. Knappast något motstånd har kommit till synes från myndigheternas sida och ej mycket kristendomsfientlig propaganda. Traktater, bibeldelar och annan kristlig litteratur ha gärna lästs ute bland folket, och inom församlingen är det en växande förfrågan efter fonetisk litteratur. Nya Testamentet och Sångboken, båda i dubbla rader (skrivtecken och fonetisk beteckning) hava visat sig vara en välsignad gåva åt församlingen, och nu motses med längtan en liknande upplaga av Gamla Testamentet. Då det är tydligt att utländska missionärer aldrig kunna vänta att räcka till för det växande arbetet, utan att inhemska organisationer, oberoende eller anslutna till missionssällskapen, måste bära mer och mer av ansvaret för verksamheten, synes beredandet och utgivandet av lämplig litteratur för deras egen utveckling och arbetets bedrivande vara bästa sättet att hjälpa dem. Vi stå i stor tacksamhetsskuld till Bibelsällskapen, de olika Traktat- och Litteratursällskapen samt Kommittén för befrämjande av fonetisk skrift, utan vilkas hjälp vårt arbete skulle varit ytterligt begränsat.

Herren har också i nåd skänkt oss ett år fritt från allvarliga förluster genom epidemier, hungersnöd och andra landsolyckor, fastän trakterna kring Gula floden och Wei-floden under sommaren ledo av översvämning. Att vi efter fem års nödtid fått glädja oss åt bättre skördeförhållanden och nu våga hysa goda förhoppningar för den kommande vårens gröda

är ett stort tacksägelseämne, ej minst emedan nödhjälpsmedlen äro slut och vi nu kunna undslippa de särskilda frestelser och faror för de kristna, som fienden åvägabringar även i samband med utdelningen av dessa kärleksgåvor.

Arbetets ekonomiska behov har Herren godhetsfullt tillgodosett. »Intet har fattats oss», och vi hava haft den stora glädjen att även detta år mottaga förstärkning från hemlandet, fyra nya att efterhand taga de fyra under året hemrestas plats, och en återkommen, som också hade sin arbetsuppgift väntande på sig. »Men ännu återstår av landet en mycket stor del, som skall intagas», och med Guds nåd våga vi fortsätta det heliga kriget under vår Hövitsman och vänta av honom att fylla alla andliga och lekamliga behov samt ge oss den frukt, som vi söka hos honom allena.

*

Har vägen därute i Kina för våra missionsarbetare och våra infödda trosbröder varit en skola, där tron, kärleken och ståndaktigheten satts på prov, så har det behagat missionens Herre att även här hemma låta oss genomgå prövningens och fostrans tider. Även detta år har han kallat oss att taga trossteg som medföra ansvar och därför lett oss till förnyad självrannsakan. Vi ha liksom förut ej vågat annat än gå framåt så som Herren kallat, även då vi insett vilka prov vi därigenom skulle bliva satta på. Det stora behovet av flera arbetare därute ledde oss till allvarlig bön, att Herren skulle sända nödig förstärkning till fältet. Detta blev så mycket mer nödvändigt, sedan missionärsparen Hahne och Tjäder på grund av ålder måste draga sig tillbaka från arbetet i Kina, och Oscar Carlén, vår avhållne broder, kallades till högre tjänst. Till vår stora glädje fingo vi sistlidne oktober utsända fyra nya missionärer: fröknarna Margit Eriksson, Astrid Löfgren och Hanna Lundberg samt bankkamrer Arvid Hjärtberg. De hade förmånen att få resa i sällskap med fröken Maria Nylin, som då återvände till sitt arbete i Yuncheng. Strax före årsskiftet kunde återresa till fältet ordnas för fröken Estrid Sjöström, som på grund av sjukdom nödgats förlänga sin vistelse i hemlandet. Att vi i sådana knappa tider som vi genomleva nu och utan några som helst löften eller garantier från människor bliva kallade att taga sådana steg fyller nog hjärtat många gånger med undrande bävan och bringar oss ned på knä i djup förödmjukelse. Om våra erfarenheter i detta stycke skrev vår ordförande i början av detta år:

»Då kommittén var samlad i början av hösten, anmälde kassaförvaltaren, att vi behövde mer än 50,000 kronor före årets slut för att fullgöra alla utbetalningar. Skulle detta belopp komma in? Vi pläga ju icke vända oss till någon med direkt anhållan om bidrag. Vi vänta, att Gud skall i det fördolda mana sina förvaltare att lämna de behövliga bidragen i rätta stunden. Nå, men om de icke komma? Ja, i olikhet med många andra missionsorganisationer ha vi icke obetingat tillförsäkrat våra missionärer ett bestämt lönebelopp. De äro förberedda på att, om det blir ebb i kassan, avstå från en större eller mindre del av det under alla förhållanden mycket blygsamma underhåll, som utsändes i mån av tillgång. Med tack till Gud kunna vi konstatera, att någon sådan inknappning i regel ej behövt göras definitivt. En och annan gång under vår missions tillvaro har det förekommit, att »ofullstädig remissa» måst utgå, men det har nästan alltid blivit möjligt att fylla i det felande vid någon senare sändning.

Hur skulle det nu gå i år? Till svar på uthållig bön kom den ena gåvan efter den andra, somliga stora, andra mindre, till dess vid årsskiftet hela det stora beloppet, som såg så skrämmande ut, blivit fyllt och fullständig remissa kunnat utsändas.

I sanning: vi må tacka Herren för hans nåd och för hans under med människors barn.»

Våra missionsvänners trofasta stöd har varit lika fast som förut. Det har varit en ovärderlig förmån att gång efter annan i likhet med under gången tid få påkalla

deras hjälp i förbön och då ej med blott en allmän antydan om böneämnet utan klart framställa detta för att också genom mångas förenade åkallan inför nådens tron få saken framlagd inför Herren och tillika få se hur Herren givit just det ombedda. Därigenom ha vi känt att vi fått på ett fullare och rikare sätt lära känna vilken Gud vi hava och vår tacksägelse också blivit rikare och fullare.

Genom den personliga umgängelsen med våra vänner landet runt under möten som de anordnat och genom deras hjärtliga gästvänskap, genom deras besök på vår expedition och missionshemmet, har vårt mod och förtröstan blivit kraftigt stärkt och vi ha funnit att Guds nåd alltjämt verkar samma under som i korintiernas församling, där de enligt apostelns vittnesbörd (2 Kor. 8: 3) hade givit efter sin förmåga och det självmant. Det har varit verklig helig offertjänst, som fyllt hjärtat med stor tacksägelse. Herren löne alla sina skaffare!

Våra Bibel- och Ungdomsveckor, som höllos den första i Holsbybrunn i slutet av juni, den andra i Mauritzberg sista veckan av juli och den tredje i Jonsered under senare delen av aug., gåvo ett rikt tillskott i trosstärkande välsignelse.

Vad våra vänner gjort och göra för spridningen av Missionstidningen Sinims Land och övriga våra publikationer hör till kärlekens gärningar, som Herren känner och erkänner.

Huru växlande våra erfarenheter under livet härnere varit, huru ofta vi nödgats klaga över synd, otrohet och brist, skola vi dock genom Herrens barmhärtighet en gång få med aposteln utbrista: Gud vare tack som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus, och därför kunna vi nu ock med honom tillropa varandra: »Alltså mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk eftersom I veten att edert arbete icke är fåfängt i Herren.»

Statistiska uppgifter rörande Svenska Missionen i Kina (fältet) för år 1933.

Stationer	Missionärer		Inf. medarbetare		Huvudstationsområden	Ordnade församlingar	Hela antalet nattvardsbor.	Döpta under året	Döpta från missionens början	Söndagsskolor	Elever i sönd.-skolor	Skolor för vuxna			Elever i Evangelist- och Bibelsk.		Vardagsskolor	Elever i vardagsskol.		Bidrag från infödda kristn. Kr.
	manl.	kvinnl.	manl.	kvinnl.								Antal	Antal elev. manl. och kvinnl.	Evangelist- och Bibelskolor	manl.	kvinnl		manl.	kvinnl.	
Yuncheng	3	5	18	8	1	3	302	57	—	5	340	1	31	1	11	—	4	66	77	419
Ishih	2	3	9	5	1	1	407	6	—	1	125	—	—	—	—	—	2	32	32	282
Chiehhsien	1	1	13	5	1	3	125	28	—	2	110	2	91	—	—	—	1	—	25	321
Yungtsi	2	1	6	4	1	4	125	4	—	4	150	—	—	—	—	—	2	26	22	142
Juicheng	—	2	5	1	1	3	119	17	—	3	90	—	—	—	—	—	1	35	—	115
Tali-Tungkwan, She	—	2	12	5	1	1	335	24	—	3	100	—	—	—	—	—	3	45	30	624
Pucheng	1	3	23	5	1	1	453	45	—	2	100	—	—	—	—	—	3	36	37	325
Hoyang	2	3	72	7	1	4	430	46	—	20	566	—	—	—	—	—	6	78	58	675
Hancheng	—	—	73	5	1	4	490	47	—	24	560	1	16	—	—	—	2	54	—	545
Loyang, Ho.	2	1	30	5	1	5	1,092	200	—	3	170	1	23	—	—	—	4	131	20	1,795
Sinan, Ho.	—	1	8	4	1	1	200	25	—	2	136	—	—	—	—	—	4	151	55	310
Mienchih	—	—	18	4	1	5	871	133	—	1	167	—	—	—	—	—	6	84	50	378
Shanhsien, Ho.	1	3	8	4	1	2	322	51	—	4	150	—	—	—	—	—	2	23	17	163
Summa	14	25	295	62	13	37	5,271	683	8,094	74	2,764	5	161	1	11	—	40	761	423	6,094

Anm.: Ovanstående statistik upptager endast det antal missionärer, som under arbetsåret varit i verksamhet på stationerna. Ytterligare fyra ha varit i Kina, fastän på språkskolorna. Hela antalet missionärer är 61, av vilka dock tretton ej äro i aktiv tjänst och fyra äro anställda i hemarbetet. Bidrag från infödda kristna upptager nu, i likhet med allmänna svenska missionsstatistiken, endast bidrag till täckande av utgifterna för församlingsvården. Missionen har också ett barnhem med 109 barn.

REVISIONSBERÄTTELSE.

Undertecknade, utsedda vid Svenska Missionens i Kina senaste årsmöte att som revisorer granska missionens räkenskaper och förvaltning för år 1933, få härmed efter fullgjort uppdrag avgiva sin redogörelse.

Missionens ekonomiska ställning vid årets början och slut samt inkomster och utgifter visar följande översiktliga tablå:

Behållning den 1 jan. 1933.

I hemlandet:

Fonder.

värdepapper och bankmedel:

Å Missionshemsfonden...	20,000: —	
» A. Koskulls fond.....	2,000: —	
» S. Sundins fond	3,000: —	
» Rob. Barnhemsfond...	11,196: 25	
» G. och A. Svenssons fond.....	2,000: —	
» E. Åkerlunds fond ...	2,466: 47	
» S. M. K:s Pensionsfond	92,873: 41	133,536: 13

Fastigh. och inventarier:

Fastigheter i Duvbo.....	48,000: —	
Inventarier på Duvbo...	1,723: 90	
D:o på Missionsexp.	1,594: 44	51,318: 34

Allmänna missionsmedel:

På bank innestående....	1,926: 97	
Kontant i kassan.....	145: 23	2,072: 20

I Kina:

Fastigheter	86,803: 20	
Andelsfören. Sv. Skolan i Kina	31,800: —	
Kronor	118,603: 20	186,926: 67

Skulder: Inga.

Inkomster under 1933.

Gåvomedel:

Allm. missionsmedel...	164,657: 65	
Särskilda ändamål.....	26,380: 81	
S. M. K:s Pensionsfond	11,788: 94	202,827: 40

Inkomst av tidning och bokförlag:

Pren.-medel för tidningen.....	4,529: 11	
Sålda böcker och kalendrar	2,054: 27	6,583: 38
Transport		209,410: 78

Räntemedel:

Utdelning och räntor på obligationer, aktier och inteckningar ...	5,683: 26	
Bankräntor	656: 41	
Kursvinst.....	164: —	6,503: 67
Kronor		215,914: 45

Utgifter under 1933.

Missionsarbetet i Kina, missionärers och missionärskand. underh. samt resor till och från Kina.....	121,447: 28	
Särskilda missionsmedel uts. till Kina ...	26,918: 19	
Hemarbetares underhåll, missionsresor i hemlandet, omkostn. för exp., annonsering m. m.	39,062: 93	
Omkostn. för Missionshemmet.....	9,909: 55	197,337: 95

Kostn. för tidn. och bokförlag:

Tryckning och exp. av tidningen	6,342: 80	
Tryckning för bokförl.	1,698: 18	8,040: 98

S. M. K:s Pensionsfond:

Utbet. enl. Komm. beslut.....	4,150: —
Avskrivning på inventarier.....	331: 83
Kronor	209,860: 76

Behållning den 31 dec. 1933.

Fonder.

I värdepapper och bankmedel:

Å Missionshemsfonden.	12,373: 68	
» A. Koskulls fond.....	2,000: —	
» S. Sundins fond	3,000: —	
» Rob. Barnhemsfond..	11,500: —	
» G. o. A. Svenssons fond	2,000: —	
» E. Åkerlunds fond...	2,466: 47	
» S.M K:s Pensionsfond	105,053: 80	138,393: 95
Transport		138,393: 95

	Transport	138,393: 95
Allmänna missionsmedel:		
På bank innestående....	587: 77	
Kontant i kassan.....	3,012: 13	3,599: 90
Fastigh. o. inventarier:		
Fastigheter i Duvbo	48,000: —	
Inventarier på Duvbo...	1,551: 51	
D:o på Exp.	1,435: —	50,986: 51
I Kina:		
Fastigheter	86,803: 20	
Andelar i Andelsf. Sv. Skolan i Kina.....	31,800: —	
Kronor	118,603: 20	192,980: 36
Skulder:		Inga

Omnämnas bör till manande efterföljd, att i årets gåvobelopp ingå testamentsmedel med kronor 21,876: 05 efter följande avlidna missionsvänner:

Folkskollärarinnan Sonja Karlsson, Otterbäck	Kr.	100: —
Axel o. Anna Ydrén, Tunarp, V. Ryds socken	»	500: —
Del av F. E. Möllers, Ställberg, testamente	»	5,441: 26
Fröken Signe Myhrman, Stockholm	»	2,000: —
Lärarinnan E. Hoof, Broddetorp	»	314: 71
F. E. Möller, Ställberg	»	2,800: —
Emma Kristina Olsson, Gårdsvik i Gillberga	»	3,070: 45
Axel Larsson, Bankekind	»	1,000: —
Överläraren Erik Eriksson, Falun	»	4,000: —
Makarna Alexanderssons testamente jämte ränta	»	2,590: 63
Fru C. Löwenhielm, Örebro..	»	50: —

Missionens åtkomsthandlingar, försäkringsbrev å resp. värden, inteckningar, obligationer, aktier m. m. befinna sig i bästa ordning. De förvaras på ett fullt betryggande sätt i bankfack. Insättningar och uttag å resp. bankböcker samt deponerade medel överensstämma med räkenskaperna. Såsom framgår av tablån, är bokförda värdet av missionsfastigheterna i Kina samt av dess andelar i Svenska skolan där, förda innanför marginalen.

Vid revisionen hava protokoll och handlingar varit tillgängliga och föremål för granskning. Räkenskaperna, som äro förda med största omsorg och reda, hava inkomst- och utgiftsposterna verifierade.

Glädjande nog ha inkomsterna under året, trots rådande kristid och ökade utgifter genom missionsarbetets utvidgande på fältet, ändå lämnat, såsom räkenskapstablån utvisar, ett tacknämligt överskott. Kinamissionen har sålunda genom Guds barmhärtighet och nåd kunnat sluta ännu ett års omfattande och rikt välsignad verksamhet utan skuld och resa ett nytt »Eben-Haeser» till Herrens förhärligande.

Som för övrigt varken vi revisorer eller den särskilt utsedde siffergranskaren funnit något som helst att anmärka eller erinra om, återstår blott tillstyrka, att kommittén och dess funktionärer med tacksamhet beviljas full ansvarsfrihet för 1933 års räkenskaper och förvaltning.

Stockholm i maj 1934.

Tycho G. Edw. Dahlin. E. Alfred Jansson. P. E. Werner.

Förteckning på kommittérade, missionärer och ombud.

Kommittén för Sv. Missionen i Kina.

a) *ordinarie ledamöter:*

Karl Fries, fil. d:r, ordförande, Storängen (r. 1897, o. 1908, r. 1921, o. 1925).*
Erik Folke, missionsföreståndare, vice ordf., S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, Stockholm (1907).
H. Hallencreutz, direktör, kassaförvaltare, Djursholm (1921).
G. Arbman, kyrkoherde, Järpen (1922).
August Berg, missionär, Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg (1929).
Sven Johnson, grosshandlare, Örebro (1921).
J. von Malmborg, tandläkare, Stockholm (r. 1922, o. 1927).
K. Nilenius, apotekare, Göteborg (1921).
Selma Nyblad, fröken, Skellefteå (1928).
J. Rinman, rektor, Stockholm (o. 1897, r. 1921, s. 1926, o. 1927).
Gust. Törnqvist, disponent, Norrköping (1924)

---

* Årtalen angiva året för inval i kommittén. Tecknen o. = ordinarie; r. = rådgivande; s. = suppleant.

b) *suppleanter:*

Knut Bergh, med. d:r, Tranås (r. 1897, s. 1926).
Ester Fredberg, fru, Alingsås (1928).
H. Gillgren, musikdirektör, Stockholm (r. 1922, s. 1926).
Joh. Lindberg, kommminister, Stockholm (1926).
O. von Malmborg, marinintendent, Stockholm (o. 1919, uttr. 1927, s. 1929).
V. Wisborg, ingenjör, Malmö (1927).

Missionssekreterare:

Martin Lindén.

S. M. K:s kvinnokommitté.

Maria Berg, doktorinna (1902).
Elin Holmgren, fru (1902).
Bell Fries, fru (1908).
Inez Bölling, fru (1910).
Louisa Tottie, överstinna (1921).
Karin Wennerström, fru (1922).
Judit Högman, fru (1928).
Emma Kruse, fröken (1928).
Augusta Berg, fru (1933).
Lisa Blom, fröken (1923).

S. M. K:s Californiakommitté.

O. Pearson, mr., kassör.
Ole Alen, mr., sekr.
John Loven, mr.
K. G. Lindkvist, mr.
Carl Fahlén, mr.
E. H. Lindquist, rev.

S. M. K:s Minnesotakommitté.

Södergren, C. J., pastor, teol. d:r, ordf.
Johansson, Albert M., pastor, sekr.
Miller, Samuel M., pastor.
Dahlhielm, Erik, redaktör.
Williams, Josef G., mr.

S. M. K:s missionärer

samt året för deras första ankomst till Kina.

a) *Ej i aktiv tjänst.*

Carl Henrik Tjäder	1889
Hilma Tjäder (f. Blomberg)	1892
Axel Hahne	1890
Anna Hahne (f. Watz)	1893
Anna Janzon	1890
Anna Eriksson	1892
Dagny Bergling (f. Aas)	1893
Emma Anderson	1895
Inez Bölling	1902
Richard Anderson	1905
Hildur Anderson (f. Engström)	1908
Judith Högman (f. Gustafsson)	1905
Maria Hultkrantz	1907

b) *I aktiv tjänst.*

**Frida Prytz	1890
**Carl Fr. Blom	1892
**Ethel Blom (f. Usher)	1901
Hugo Linder	1894
Marie Linder (f. Bordson)	1903
Maria Pettersson	1896
*Gerda Carlén (f. Wetterstrand)	1904
Maria Nylin	1904
*Malte Ringberg	1908
*Ida Ringberg (f. Andersson)	1903
Nils Styrelius	1909
Olga Styrelius (f. Ahlman)	1905
Ingeborg Ackzell	1912
Estrid Sjöström	1915
**Judith Hultqvist	1916
Carl Johan Bergquist	1916
Elsie Bergquist (f. Rudvall)	1928
Nath. Engbäck	1919
Elsa Engbäck (f. Engström)	1921
Elna Lenell	1919
Hanna Wang	1921
Johannes Aspberg	1922
Ingrid Aspberg (f. Israelsson)	1929
Morris Bergling	1922
Carola Bergling (f. Rudvall)	1922
*Lisa Gustafsson	1923
Martin Bergling	1925
Birgit Bergling (f. Brandin-Olsson)	1931
**Ida Söderberg	1926
Wilhelm Bergling	1929
Ebba Vidén	1930
Maja Lundmark	1930
Thyra Lindgren	1931
Margaret Linder	1931
Ingrid Berg	1932
Gudrun Boqvist	1932
Gerda Gustavsson	1932
Åke Haglund	1932
Erik Malm	1932
Carl-Gustaf Nordberg	1932
Margit Eriksson	1933
Arvid Hjärtberg	1933
Hanna Lundberg	1933
Astrid Löfgren	1933

I hemarbetet anställda:

Erik Folke, missionsföreståndare	1887
Mimmi Folke (f. Beskow).	
August Berg, husfader på missionshemmet	1890
Augusta Berg (f. Hulander), husmoder på missionshemmet	1892
Martin Lindén, sekreterare	1916
Gustaf Adolf Österberg, reseombud.	
Lisa Blom, fröken, kassör.	
Svea Pettersson, fru, bitr. kassör.	
Vera Axelson, fröken, stenograf.	

* Vistas f. n. i hemlandet.
** F. n. på hemresa.

S. M. K:s ombud.

a) *Manliga ombud.*

Almgren, Knut, kyrkoherde, Bålsta.
Andersson, Anders, lantbrukare, Gisselås.
Andersson, Elis, lantbrukare, Fröberga gård, Norrköping.
Andersson, Fred., lantbrukare, Brodderud, Mariestad.
Andersson, G., lantbrukare, Svamperyd, Flisby.
Andersson, Gust., lantbrukare, Hagshult, Klevshult.
Andersson, Nils, herr, Håkansta, Brunflo.
Andersson, Valfr., predikant, Hvetlanda.
Arén, Emanuel, överlärare, Norrköping.
Arvidsson, Sigfrid, mekaniker, Höganäs (övre).
Aspan, Otto, kyrkoherde, Sturefors.
Beinhoff, E. O., kommunister, Ockelbo.
Berggren, Karl, kyrkoherde, Torsås.
Biörklund, Carl A., kyrkoherde, Närkes Bo.
Bjursten, K. E., riksbankskassör, Göteborg.
Blixt, Simon, handlande, Göteborg.
Blom, F. G., läroverksadjunkt, Wästbroga, Älvsjö.
Bolin, Rud., landstingsman, Alfva, Hemse.
Boman, E. G., kyrkoherde, Hammerdal.
Bredin, J. A., kyrkoherde, Byarum.
Brodin, E., fabrikör, Madängsholm.
Byström, E., kyrkoherde, Råneå.
Carlbom, A. E., kyrkoherde, Backe.
Carling, O., prost, Borgholm.
Carlsson, C. W., predikant, Sjötorp.
Carlsson, E., grosshandl., Fjugesta.
Carlson, Henrik, kyrkoherde, Sanda.
Carlsson, S. A., herr, Hvetlanda.
Carlsson, Thure A. J., lärare, Villa Soliskog, Jönköping.
Dahlberg, F. G., f. d. folkskollärare, Lundsbrunn.
Dahlin, Tycho, missionssekr., Stockholm.
Dahlström, O., predikant, Malmbäck.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå.
Eriksson, C. Th., fabrikör, Berga Stenhuggeri, Kumla.
Eriksson, E., mjölnare, Ullungsfors, Edsbyn.
Fagerström, J. W., herr, Kramfors.
Feldt, Oscar, redaktör, Vittsjö.
Flodin, Hj., handl., Motala.
Forsell, Ruben, herr, Lövriset.
Forsgren, Fred., disponent, Sundsvall.
Forshell, J., Plym-, kyrkoherde, Jönköping.
Forsman, O., häradsdomare, Forshem.
Fridén, Joh., herr, Ulricehamn.
Gerner, A., överingenjör, Malmö.
Goës, A., artist, Billdal.
Gunnardo, K. A., stationsföreståndare, Åsaka.
Gustafsson, K., lantbrukare, Sunneränga, Flisby.
Gustafsson, O., predikant, Espebråna, Ekenässjön.
Gustafsson, P. J., lantbrukare, Tenhult.
Gustafsson, Vilh., fabrikör, Tibro.
Hahne, Olof, komminister, Karlskrona.
Hall, G., hemmansägare, Rök.
Hallencreutz, Percy, komminister, Kälarne.
Halvarsson, O., herr, Strömsdals bruk.
Hannerz, Rune, tandläkare, Sigtuna.
Hanson, Carl, inspektor, Göteborg.
Hansson, A., kamrer, Holsby brunn.
Hansson, O., kontraktsprost, Sollentuna, Norrviken.
Helgesson, Hjalmar, stationsinspektor, Gunnarstorp.
Hellgren, Knut E., folkskollärare, Malåträsk.
Hemberg, A., grosshandlare, Axvall.
Hoflund, K. J., disponent, Råsunda.
Holmlund, Albin, handl., Bastuträsk.
Horsner, Gösta, rektor, Karlskoga.
Hultberg, N., f. d. folkskollärare, Värnamo.
Hylander, A., kyrkoherde, Linköping.
Häger, Nils, prost, Vadstena.
Högqvist, Sigurd, t. f. kyrkoherde, Asby, Asbysand.
Isacsson, Efr., handl., Mariestad.
Isaksson, H., herr, Fridhem, Älgarås.
Jansson, Alfr., grosshandlare, Saltsjö-Storängen.
Johansson, A. P., lantbrukare, S. Lindkulla, Ramfall.
Johansson, Arvid, lantbrukare, Jonsund, Järlåsa.
Johansson, Erik, lantbrukare, Rosshyttan.
Johansson, F., lantbrukare, Tyskagården, Kinnemalma.
Johansson, J. Georg, folkskollärare, Oviken.
Johansson, J., lantbrukare, Rude, Gisebo.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Johansson, S., grosshandlare, Luleå.
Johansson, Valfrid, lantbrukare, Husaby.
Johansson, Viktor, missionsföreståndare, Jönköping.
Johnsson, J. F., folkskollärare, Hovslätt.
Jonsson, A., fabrikör, Rosenfors.
Johnson, G. P., direktör, Norrköping.
Jonsson, J. A., lantbrukare, Värne, Medalby.
Jonsson, Per lantbrukare, Käringstorp, Stensjön.
Jonsson, Per, lantbrukare, Bodåker, Söräng.
Kalling, H., gymnastikdirektör, Lund.
Karlsson, Albin, folkskollärare, Göteborg.
Karlsson, Aron, kontraktsprost, Grebo.
Karlsson, David, lantbrukare, Åsen, Ekenässjön.
Karlsson, Gottfr., lantbrukare, Östantorp, Bohult.
Karlsson, Johan, svarvare, Bodafors.
Kjellberg, E., brukspatron, Valåsen.
Klingner, G., kyrkoherde, Göteborg.
Kuller, C. J., folkskollärare, Anten.
Kårström, Aug., stationsinspektor, Sprängsviken.
Lagerberg, Bror, folkskollärare, Brånsta, Kumla.
Lagergren, A., kakelugnsmakare, Hemse.
Larsson, Joh., lantbrukare, Hemmungs, Hablingbo.
Larsson, Nils, S., komminister, Hultsfred.
Larsson, Lars, kommunalordf., Alsta, Norderön.

Larsson, Oscar, lantbrukare, Anaryd, Brötjemark.
Leijonbufvud, K., kontraktsprost, Södertälje.
Lindelöw, Josef, folkskollärare, Ammeberg.
Linder, Josef, lärare, Höganäs (nedre).
Lindgren, G., kyrkoherde, Borg, Kneippbaden.
Lindholm, J. P., skräddarmästare, Virserum.
Lindkvist, Erik, kontraktsprost, Flisby.
Ljungqvist, C., direktör, Mullsjö.
Ljungkvist, Otto, järnhandlare, Skövde.
Leckström, W., sjökapten, Sjötorp.
Löfgren, Aug., godsägare, Borås.
Markgren, Albert, kyrkoherde, Bygdeå.
Magnusson, O., lantbrukare, Orrviken.
Mogensen, F., handlande, Mörby.
Mårtensson, John, sekr., Stockholm.
Mårtensson, M., lantbrukare, Orrviken.
Nilsson, Ax., nämndeman, Gropen.
Nilssén, Ernst, kantor, Kristdala.
Norbeck, O., kyrkoherde, Mo, Helsingmo.
Nylander, J. A., kommunalordf., Björköby.
Nylin, C., f. d. folkskollärare, Örebro.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Ohlsson, N. A., folkskollärare, Grötlingbo.
Olofsson, Erik, herr, Dvärsätt.
Olsson, Anders, nämndeman, Norderön.
Olsson, Carl, kyrkoherde, Fryele.
Olsson, Erik, sekreterare, Göteborg.
Olsson, Filip, lantbruksingenjör, Falun.
Olsson, Ivar, bovrättsnotarie, Lidbult.
Palm, J., polismästare, Hälsingborg.
Pehrsson, A. M., nämndeman, Elgebo, Åker.
Persson, G., lantbrukare, Halffara, Askekärr.
Persson, Ivar, lantbrukare, Hagedahl, Önnestad.
Persson, Storåkers Erik, lantbrukare, V. Björken, Siljansnäs.
Peterson, Fritz, pastor, Stockholm.
Petersson, J. A. V., folkskollärare, Mönsterås.
Petersson, N. Aug., fabrikör, Värnamo.
Pettersson, Edvin, trädgårdsmästare, Nysund, Mölnbo.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungbyn.
Pettersson, Joh., bagarmästare, Ovanmyra.
Pettersson, J. A., herr, Götene.
Påhlman, Axel, kyrkoherde, Rök.
Redell, J. E., kamrer, Stockholm.
Renqvist, K. A., överlärare, Piteå.
Rinman, Knut, kontorschef, Göteborg.
Rosén, Karl, målaremästare, Malmö 9.
Rosén, N., disponent, Ystad.
Rudvall, K., rektor, Tenhult.
Rylander, K. G., komminister, Högboda.
Samuelsson, A., lantbrukare, Sandåkra, Bäckseda.
Samuelsson, Emil, resesekr., Nye.
Sandberg, Theodor, komminister, Bergvik.
Sjöbeck, Frans, snidesmästare, Hedvigsdal.
Samzelius, E., banktjänsteman, Kumla.
Sandelius, J. S., kyrkoherde, Ljungby.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjöqvist, Karl, folkskollärare, Huskvarna.
Skoglund, Edm., direktör, Stockholm.
Stéen, Martin, bokhandlande, Östersund.
Stenbeck, C., kyrkoherde, Örebro.
Stenqvist, J. D., fabrikör, Kvidinge.
Sundby, Gustaf, kamrer, Finspong.
Sundén, C. V., fabrikör, Lindesberg.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Swensson, J., postmästare, Säter.
Svensson, N. B., kantor, Älghultsby.
Svensson, Nils, herr, Laxviken.
Svensson, Ragnar, folkskollärare, Åstorp.
Svensson, Robert, kyrkoherde, Arjepluog.
Svärd, G., mjölnare, Hörle.
Söderström, J., folkskollärare, Nederby, Värnamo.
Thörnqvist, S., godsägare, Maspelösa
Tideström, Hj., kontraktsprost, Bjursås.
Toorell, C. E., lantbrukare, Ettarp, Hok.
Törnblom, H., stationsinspektor, Söderhamn.
Unosson, C., förvaltare, Skebobruk.
Wahlström, A., köpman, Göteborg.
Wallerstrand, Alfr., folkskollärare, Skillingaryd.
Wærneman, A., komminister, Händene, Skara.
Westman, A., direktör, Korsnäs.
Westling, V., kyrkoherde, Lindesberg.
Windahl, B., grossbandl., Figeholm.
Wittencrona, A., kontraktsprost, Adelöf.
Voss, C.-G., sekr., Gävle.

b) *Kvinnliga ombud:*

Ahlström, Frideborg, fru, Järvsö.
Andersson, Edit, fru, Kvidinge.
Andersson, Elin, fröken, Vadstena.
Andersson, Hilda, fru, Appleryd 3, Brömsebro.
Andersson, H., fröken, Hareryd, Flisby.
Andersson, Maria, fröken, Älvdalen.
Andrén, Hedvig, fröken, Karlskrona.
Anjou, J., fru Trollebo, Herrljunga.
Bergb, Olga, lärarinna, fröken, Västerås.
Billing, E., fröken, Flisby.
Björk, Agnes, lärarinna, fröken, Hjoggböle.
Boberg, E., fru, Kalmar.
Bogren, Astrild, fröken, Klippan.
Boblin, Elise, fru, Källunge.
Boblin, Maria, lärarinna, fröken, Hejde.
Bondesson, Lydia, lärarinna, fröken, Naglarp, Björköby.
Bostedt, Frida, lärarinna, fröken, Sollefteå.
Brandin, Jenny, lärarinna, fröken, Stockholm.
Brunskog, Eva, fröken, Falköping-Ranten.
Brusewitz, H., fröken, Hova.
Burman, Maria, seminarieföreståndarinna, fröken, Lycksele.
Burman, Thelma, lärarinna, fröken, Fahlmark, Hjoggböle.
Bäärnhielm, Aina, fru, Skellefteå.
Carlstedt, Elin, fru, Gränna.
Carlsson, Ester, fru, Sjöagård, Österkorsberga.
Dalholm, Anna, lärarinna, fröken, Kristdala.
Danielsson, Brita, fröken, Yttergärde, Oviken.
Didoff, K., fröken, Växjö.
Edstam, Märta, fru, Göteborg.
Ek, Maria, fröken, Wrigstad.
Ekberg, Elsa, fru, Mariestad.
Ekström, Hanna, fru, Stockholm.

Eriksson, Anna, fru, Laxå.
Eriksson, Anna, fru, Katrineholm.
Eriksson, Helena, fröken, Kilafors.
Eriksson, Nina, lärarinna, fru, Gummark.
Forsell, Adelia, fröken, Lobonäs.
Gahnström, Nora, lärarinna, fröken, Etelhem, Gotland.
Gallander, G., fröken, Uppsala.
Gavelin, Hulda, fru, Stöde.
Granath, Ossie, sjuksköterska, Grycksbo.
Granlund, Agnes, fröken, Skellefteå.
Grönberg, A., fru, Karlavägen 32, Duvbo, Sundbyberg.
Gustafsson, Jenny, fröken, Vadstena.
Göransson, Emma, lärarinna, fröken, Brunflo.
Habbe, H., lärarinna, fröken, Virserum.
Hedengren, Elin, fru, Lanna, Hidingebro.
Johansson, Alida, fru, Storegården, Kinnemalma.
Johansson, Anna, fröken, Framnäs, Köping.
Johansson, Annie, fröken, Bor.
Johansson, A., fröken, Alingsås.
Johansson, Emy, lärarinna, fröken, Boden.
Johansson, Hilma, fröken, Forssa Bruk, Katrineholm.
Jonsson, A., fru, Arnäs, Österäng.
Jonsson, Augusta, fru, Vänfors, Spöland.
Larsson, Kerstin, lärarinna, fru, Åre.
Liljesson, Anna, lärarinna, fröken, Grebo.
Lindberg, E., fru, Köpenhamn.
Lindberg, Gertrud, lärarinna, fru, Bjärmelund, Fåker.
Ling-Wennerus, Elin, fröken, Lidköping.
Luck, Hildur, fröken, Stockholm.
Lundgren, Maria, lärarinna, fröken, Värna, Linköping.
Lundholm, Maria, fru, Kumla.
Magnusson, Rut, fru, Arbrå.
Marklund, S., fru, Bastuträsk
Matton, Daga, fröken, Stockholm.
Menkow, G., fröken, Visby.
Nilsson, Hanna, fru, Jönköping.
Nilsson, Lisa, fröken, Sjövik, Edsbyn.
Olofsson, Hilda, fru, Öhrviken.
Olsson, Klara, fru, Borgvik, Oviken.
Petersson, Alma, fröken, Bärsta, Hackva.
Petersson, Fredrika, fröken, Björklinge.
Petterson, Hanna, fröken, Sjömarken.
Pettersson, Anna, fröken, Tidaholm
Pettersson, Emilie, lärarinna, fru, Ljungby.
Pettersson, Hanna, fru, Karlstad.
Pettersson, Ida, fröken, Skillingaryd.
Reuterswärd, Maria, fröken, Holsbybrunn.
Runnbäck, Hilma, fröken, Uppsala.
Sandberg, Olga, fru, Misterhult.
af Sandeberg, J., fru, Vänersborg.
Steen, Helene, fröken, Hvetlanda.
Stork, Klara, fru, Hok.
Sundell, J., fru, Stockholm.
Svensson, Olga, fru, Sandarne.
Svensson, M., fröken, Visby.
Tottie, Elsa, fru, Stockholm.
Uhrbom, I., fru, Värnamo.
Ulff, Louise, fröken, Stockholm.
Wahlberg, Ellen, sjuksköterska, Stockholm.
Weinberg, E., fru, Karlstad.
Vennér-Tommos, Anna, fru, Häverösund.
Wennerberg, Elin, lärarinna, fröken, Söderhamn.
Westerström, Emelia, fru, Djursholm.
Viklund, Barbro, lärarinna, fröken, Ronöholm, Hargshamn.
Öhman, Rut, fru, Göteborg.

Ett tack.

Då vi nu åter utsända vårt årsberättelsenummer bedja vi att även här till alla vänner och medhjälpare få uttala ett varmt tack för kärleksfullt bistånd och en innerlig tillönskan om Guds rika välsignelse. »Varen välsignade av Herren, av honom, som gjort himmel och jord!»

Utträdande missionärer.

I förteckningen på S. M. K:s missionärer saknas för första gången några namn, i det att missionärsparet *Theodor* och *Sekine Sandberg* på egen begäran utträtt ur S. M. K:s missionärskår. De ha nämligen inträtt i Sv. Kyrkans tjänst i hemlandet och ha därför ansett, att en sådan ändring bör vidtagas i Missionens matrikel, att den motsvarar verkliga förhållandet.

Vi veta emellertid, och däröver glädjas vi, att gemenskapen mellan dessa våra kära vänner och S. M. K. alltfort är lika innerlig och varm. Innerligt glada och tacksamma äro vi för vad Gud genom dem givit oss såsom mission, och för vad han alltfort skall giva genom dem. Till dem personligen går också vårt varma tack. Vile Herrens välsignelse över dem och blive de alltfort till stor välsignelse!

Även fröken *Berta Flodbergs* namn saknas i förteckningen. Läkare ha nämligen ansett, att hennes hälsotillstånd ej medgiver utresa till Kina, och hon har erhållit ordinarie anställning i hemlandet samt begärt utträde ur S. M. K. Med tack för hennes insats tillönska vi henne rik välsignelse.

Framlidna kommittéledamöter.

En av ledamöterna i Kommittén för Svenska Missionen i Kina, fröken *Anna Gauffin*, Kristianstad, samt en av ledamöterna i S. M .K:s Kvinnokommitté, fröken *Louise Schön*, Stockholm, ha sedan förra årsberättelsen skrevs fått bryta upp för att vara med Herren. Stor är saknaden efter dem, men vi glädjas över vad de vunnit och tacka för vad Gud genom dem givit. Välsignat vare deras minne!

S. M. K:s ombud.

Även i ombudslistan ha en del förändringar måst göras. Meddelande ha nått oss om att följande ombud fått sluta sitt jordeliv: Kontraktsprosten *O. Elmers*, Vånga; läraren *E. Eriksson*, Falun; komminister *J. Falk*, Högsjö; handlanden *Carl Forssander*, Herrljunga; godsägare *G. Pettersson*, Kumla; folkskoleinspektör *G. Stagnér*, Kristinehamn; teol. d:r *F. Öberg*, Äppelviken samt fröken *Lydia Fall*, Hägerstad. Tacksamma för vad de varit för oss önska vi välsignelse över deras minne.

Följande personer hava sedan förra årsmötet kallats att bliva ombud för Svenska Missionen i Kina: Kyrkoherde *Knut Almgren*, Bålsta; kyrkoherde *C. A. Biörklund*, Närkes Bo; stationsinspektor *Hj. Helgesson*, Gunnarstorp; *direktör G. P. Johnson*, Norrköping; sekreterare *John Mårtensson*, Stockholm; kommin. *Theodor Sandberg*, Bergvik; sekreterare *Carl-Gust. Voss*, Gävle; fru *Frideborg Ahlström*, Järvsö och fröken *Astrild Bogren*, Klippan.

Kinalänken.

Kinalänkarna i Stockholm äro *torsdagen den 17 maj kl. 7 e. m.* inbjudna till *Missionsföreståndare och Fru E. Folke, Sigurdsvägen 44, Nockeby.* Utresan företages lämpligen med spårvagnslinje 12 från Tegelbacken kl. 6,20 e. m. till Olofslunds hållplats. Välkomna!

Skriven till missionärerna!
Bedjen för missionärerna!

Elin Holmgren 70 år.

Att Svenska Missionen i Kina numera kan räknas till ett av landets äldre sammanslutningar i sitt slag påminns man om tid efter annan. Icke minst då någon gammal missionsvän går ur tiden. Saknaden efter dessa kännes alltid stor. Det är därför en

anledning till tacksamhet och glädje då vi få samlas kring en gammal vän, som ännu med oförminskad kraft står i vår mitt. En sådan är fru Elin Holmgren, som den 9 maj fyller 70 år.

Utgången från ett gammalt och aktat köpmanshem i den lilla staden Lindesberg blev fru Holmgren vid jämförelsevis unga år genom äktenskap med missionssekreterare Josef Holmgren på ett alldeles särskilt sätt förenad med Svenska Missionen i Kina.

De äldre av oss minnas helt visst deras hem vid Lästmakaregatan, där Missionens expedition under flera år var förenad med sekreterarens privata bostad. Väl voro de fyra trapporna, som ledde upp till bostaden, branta, men rik belöning fick man, då man väl kommit dit. Varm gudsfruktan, kärlek till Herrens verk och en aldrig svikande gästfrihet voro utmärkande drag i det Holmgrenska hemmet. I den lilla expeditionen voro de många, som böjde sina knän i bön, och missionssekreterarens missionskärlek hade något rent av smit-

tande hos sig. Hans intresse delades tillfullo av hans maka. Det var i detta deras hem som de första jullådorna till Kina packades. Här kämpades och bads för missionärerna, missionsvännerna och missionens många olika behov. När så efter några års förlopp missionens vilohem vid Duvbo kom till stånd, beklädde fru Holmgren under en tid husmodersbefattningen därstädes, en uppgift vartill hon var väl skickad. Efter makens död 1911 blev fru Holmgren kallad att vara husmor vid Fjellstedtska skolan i Uppsala.

Detta var år 1917. Här finna vi henne alltfort, uppskattad och älskad av alla som ha förmånen komma i hennes gemenskap.

Då Svenska Missionen i Kina leddes till att år 1902 bilda en kvinnokommitté, var fru Holmgren en av de självskrivna medlemmarna. Som sådan kvarstår hon ännu. Fru Holmgrens många vänner bland missionärskåren såväl som en stor skara missionsvänner i hemlandet bevara henne alltid i kärleksfull hågkomst såsom en trofast vän. Vi tacka Gud för år som ligga bakom och för den dag som är inne och utbedja Guds rikaste välsignelse över det återstående vägstycket.

»Ljus är utsått för den rättfärdige och glädje för de rättsinniga.» Ps. 97: 11.

August Berg.

Anna Hahne 70 år.

Den 17 maj innevarande år fyller vår missionär fru *Anna Hahne* 70 år. Då kommer säkert hennes tankar att gå tillbaka till dagar som gått, och även vi ha anledning att såsom Mission erinra oss vad Gud givit oss genom denna sin tjänarinna.

Fru Anna Hahne, född Watz, föddes i Fellingsbro socken av Örebro län, där föräldrarna voro lantbrukare. År 1886 erhöll hon, efter att hava genomgått en hushållskurs i Stockholm, plats i London, där hon vistades i 6 år.

Redan under barndomstiden gjorde sig hos henne behovet av en Frälsare förnimbart, men till full avgörelse för Gud kom hon först under tiden i London. Och då hon i sitt eget hjärta mottagit ljuset, började hon genast att frambära vittnesbördet därom. År 1891 blev hon viss om sin kallelse till missionsarbetet i Kina och vann sedan inträde vid en utbildningsan-

stalt för missionärskandidater, där hon studerade under ett läsår.

Den 11 maj 1893 avskildes hon såsom Svenska Missionens i Kina missionär, utreste till Kina och ankom dit den 9 okt. samma år. Sedan kvarstod hon i aktivt missionsarbete ända till förra året, då hon och hennes make, missionär Axel Hahne, med vilken hon förenades i äktenskap 1895, återvände till hemlandet. Hennes arbetsperiod som aktiv missionär uppgår alltså till 40 år, en lång och välsignelserik arbetstid.

Vad denna långa arbetstid innebär av självutgivande tjänst och förmedlade välsignelser kan ej här med ord uttryckas. Villigt och troget har fru Hahne tjänat sin Mästare, och kamraterna i missionärskåren såväl som kineserna ha fått röna välsignelse och hjälp därigenom. På högtidsdagen frambära därför många tacksägelser till Gud för fru Hahnes insats i arbetet för Guds rike, och många önska henne lycka och välsignelse den dagen och sedan allt framgent. Blive då dagen en välsignelserik högtidsdag, full av glädje och lycka!

M. L.

Solglimtar och skuggor.

Några detaljer från arbetet i Hoyang-Hancheng under 1933.

Av *Martin Bergling.*

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Några detaljer från *enskilda samtal* med troende eller andra mötesdeltagare vid något av våra *stormöten:*

Efter ett möte kommer en man så tung om hjärtat. Vi sitta ner, och snart kommer under tårar den bekännelsen: »Gud har i dag med ordet så dömt mitt hjärta. Fastän jag är kristen, har jag av girighet planterat opium. Låt oss tillsammans be Gud förlåta mig.» — Två dagar senare gick han hem och harvade upp hela sitt opiefält, och hedningarna häpnade över Guds kraft. Själv blev han frimodig på nytt.

En kristen berättar i ett samtal: »När jag började vilja tro på Gud, fick jag höra, att kristna ej fingo sälja sina döttrar till hedningar. Då tänkte jag, att jag först skulle skynda mig att för en god slant sälja min dotter och sedan på allvar söka Gud. Nu många år efteråt ångrar jag bittert min girighet den gången. Ty nu får jag dras med sorgen av mina hedniska släktingar, som ej vilja lämna sig till Gud. Min dotter är även i ett ständigt lidande.»

En afton komma ett par stolta herrar på besök. De tro ej att det finnes en Gud, säga de. Allt är för dem så självklart. I det samtalet ringde det ständigt i mitt öra: »När jag är svag, då är jag stark.» Hela tiden ropade jag i mitt hjärta till Gud om hjälp. Efter närmare en timmes samtal gingo de hem, och det verkade som hade de segrat. Men döm om min obeskrivligt stora glädje, när endast två kvällar senare efter en bönestund jag åter står öga mot öga inför den ene av dessa män. Hans ögon äro fulla av tårar, ty han har just under mycken sorg och kamp bekänt sina synder för Gud och lämnat sitt hjärta till Jesus, som han förut hatade. Han frågar: »Finns det någon missionsstation på min hemort? Jag vet att min mor, som längtar och beder, gärna skulle vilja taga emot Jesus. Ja, alla de andra i familjen gå där även väntande. De äro långt ifrån nöjda med det nuvarande andliga tillståndet, som de leva i.» — Bed Gud hjälpa den käre mannen att med kraft och frimodighet vittna om sin Frälsare.

*

En rik man lät för många år sedan döpa sig och sade, att han med hela hjärtat ville tillhöra Gud. Ej långt efter visade det sig, att han ville bekänna sig som kristen bara för att kunna skydda sin rikedom mot rövares överfall. Detta lyckades en längre tid och han kom på mötena. Men så en dag blev han grundligt rövad. Då blev det även slut med förbindelsen med de troende. Under många år kom han ej till ett möte. — För ett och ett halft år sedan gjorde jag en dag en mils promenad med en diakon för att uppsöka denne rike man, som jag hörde nu hade tagit sig en hustru nummer två. Jag mötte honom i hemmet, talade och bad med honom. Han var artig och vänlig. Bägge hustrurna hörde villigt på. Deras ende gosse var ett vackert barn, nu visst tolv år gammal, men gruveligt sjuk i någon magåkomma och en fast bunden opieslav. Arma barn! — Med tungt hjärta gick jag hem från besöket. Från den dagen voro vi flera personer, som buro fram denna familj i bön för Gud. Till sonen sändes medicin för hans sjukdom, och han blev bättre. Som svar på vår bön blev han sedan fri från opiekravet. Hustrun nummer två kom till en tre veckors bibelkurs i Hoyang, men fastän hon där mötte Gud, hördes sedan intet av mannen. — För endast tre veckor sedan vid ett ledaremöte kom mannen för att vara med vid mötet i fjorton dagar. Nu på sistone har Guds Ande oroat hans hjärta, och han fann ej friden någon annanstans än hos Gud. Vi bedja alltjämt för honom, att hans tro måtte bli fast och rotad i Kristus Jesus.

*

På några platser har girighet gripit flera av de kristna. Följden har blivit att de själva betydligt gått tillbaka i andligt hänseende och i flera fall blivit en stötesten för andra. — Men synnerligen uppmuntrande har det varit att se huru *offersinnet* i allmänhet betydligt tilltagit. På flertalet platser ha offren under det senaste året varit ungefär det dubbla emot föregående år. I Hancheng offrade församlingen bara för att glädja oss, när jag kom tillbaka efter min sjukdom, en summa så stor, att det räckte att måla Hancheng kapell ut- och invändigt samt dessutom alla bänkarna. Därtill gav en kines ensam till församlingen en gård, som gränsade till församlingens område. — På utstationen Ni-chuan finnes det bara 20 troende, de flesta ganska fattiga. Men de offrade bara vid ett tillfälle 100:— dollars för att kunna inköpa granngården till missionsstationen, då denna senare var för trång, emedan sökarnas antal är mycket stort. — I Chenghsien offrade de troende kol, hirs, vete, strråmattor, arbete i veckor, samt pengar för att kunna vid nyåret taga emot alla ledarna, som skulle samlas till konferens. — I Hoyang stad har det under det gångna året offrats över tre hundra dollars, jämfört med ej fullt två hundra dollars föregående år.

*

Detta blott några lösryckta drag. Bed Gud om nåd för de troende att offra allt på Guds altare till hans ära, att en genomgripande väckelse måtte gå fram där hans verk redan börjat. Bed Gud även göra oss svenska kamrater här till verkliga själavinnare och hans ödmjuka tjänare.

Strid och seger.

»Striden är icke eder, utan Guds».
2 Krön. 20: 15.

En livlig påminnelse om ovanstående gavs oss vid vårt missionsmöte i Pucheng våren 1933, och som denna händelse varit oss härute i Kina till stor uppmuntran vill jag meddela den! Vi skola taga vara på alla bevis, som ges oss på Guds trofasthet och villighet att höra bön i denna skeptiska tid.

Medvetna om svårigheterna att komma väl igenom ett större missionsmöte, en tid sådan som denna, med halv hungersnöd rådande och stark spänning i sinnena på grund av Japans segrar i norr, hade vi varit angelägna om att på förhand utbedja oss Herrens beskydd mot djävulens alla stämplingar. Mötet blev ock av Gud rikligen välsignat och vårt kapell fylldes, trots nödtiden av troende, som strömmade in från bistationer och predikoplatser ute i distriktet. Ett par för själars frälsning varmt nitälskande bröder från grannstationer hade kommit oss till hjälp med predikan, som de nu framförde i andens och kraftens bevisning, och systrarna Ingeborg Ackzell och Hanna Wang hade kommit till hjälp från Tungchow. Till och med vår mandarins fru var med bland mötesbesökarna.

Men detta visade sig vara för gott för att själarnas fiende skulle låta allt få pågå ostört. Medan predikan pågick kom en dag en skolyngling och varnade sin släktinge, en av våra bibelkvinnor, att hon skulle skyndsamt lämna lokalen för att sålnedelst rädda sig från fara; »stadens skolor hölle nämligen just på med att samla sina elever till ett anfall på kapell-lägenheten» o. s. v. Det är ej svårt att förstå, huru ett sådant bud skulle beröra mig, som ju hade i färskt minne ett ungdomens tidigare angrepp på vår missionärsbostad, då tjogtals med fönsterrutor krossades av dem, utländska böcker uppbrändes ute på gården och ej så litet av missionärernas saker ramponerades, ehuruväl missionärerna själva genom Herrens stora nåd undgingo att bli skadade. Det var gott att nu på nytt få kasta sig på Herrens trofasta löften, och han gav fullkomlig ro.

Det ansågs, att jag borde personligen anmäla saken hos magistraten, under tiden skulle några av våra handfasta kristna karlar hålla den inre ingången till kapellgården besatt. Jag hade emellertid endast hunnit några steg på gatan då jag mötte mandarinen åtföljd av domaren och en

annan ämbetsman, och vi skakade broderligt hand*. »Jag är just på väg att hälsa på Er», sade så den förstnämnde. — »Ock jag är just på väg att hälsa på Er», svarade jag. — »Vad är det då fråga om?» — »Skolungdomen, hör jag, ämnar just komma och anfalla vårt kapell.» — »Varför detta?» — »Ack, det gäller väl som vanligt 'ned med den kristna läran' eller något dylikt.» Just då kom en konstapel från rådhuset och stack en skrivelse i handen på mandarinen, vars anletsdrag under läsningen betydligt mulnade.

»De säga här att edra predikanter klandra och smäda vår regering», kom det så fram. Sedan jag förklarat mig viss om att här missförstånd föreläge, gingo vi in i min bostad, snett över gatan. Snart nog kom bud, att skolynglingarna kommit och försökte tränga sig in. Jag fick sedan veta, att de våra hade hållit stånd vid ingången, och att de begärde, att om skolan hade något att andraga, de skulle utse en deputation på två eller tre personer, som skulle bli mottagna, då klagomål skulle kunna utredas. Dessa utsågos och insläpptes på gården. En Petrus-själ bland de våra, en 70-årig mötesbesökare, lär emellertid i den allmänna rusningen ha slagit till, varvid slaget råkat en av de mest påträngande ynglingarna på näsan, så näsblödning blev följden. Detta blodflöde blev nu anledning till inte litet oväsen, som växte, när de våra måste förneka tillvitelserna mot predikanten.

Under tiden satt mandarinen inne hos mig, blek som ett lärft, ovan som han var vid uppträden av detta slaget och tydligen i känsla av att detta kunde bli en vidlyftig affär. Jag kunde blott sucka till Herren och ge mandarinen tid att uppgöra en plan för sitt tillvägagående. Hans kinesiska instinkt förnekade sig ej heller. Då jag slutligen bad honom gå med ut, kommo de alla tre.

Vi funno på gatan vår lägenhet avspärrad av utposterade ynglingar och trottoaren och yttre ingången full av dem. Det var intressant att nu se mandarinens fullkomligt kinesiska tillvägagående. I känslan av att skolstyrelsen och dess kontor nyligen indragits och lagts under hans domvärjo började han, sedan han kommit in på gården: »Mina gossar, jag är förvånad över att se er här i sådan massa, vad syssla ni med här?» Följde så anklagelserna mot predikanten, under det försäkran gavs, att man intet hade emot de utländske lärarna eller deras lära i och för sig.

Så kom det i myndig ton: »Har läraren talat emot vår regering! Då skola vi till att börja med frånta honom rätten att uppträda och predika i dag! Hör du det!» — Härmed hade han vunnit ynglingarnas bevågenhet, och han skulle nog nu ha kunnat lugna dem och få dem att gå. Men de höllo i sig, fordrande att få upprättelse för blodflödet och ville alls inte gå. Till sist fick mandarinen en idé. I myndig ton talar han: »Här har en av våra unga blivit ovänligt behandlad, men vi ha inte kunnat finna den skyldige. Nu befaller jag, att den som är orsaken till blodvitet, har att inom två timmar inställa sig hos mig på rådhuset. Gå nu tillbaka gossar, jag ska ta hand om saken.» Så fick han hela skaran att gå, och vi kunde fortsätta vårt missionsmöte. Det blev sedan ej mera fråga om denna sak: ungdomens tidigt utskickade spioner till vår predikan fingo nog veta om, att det kan kosta dyrt att missuppfatta vad en predikant säger och så på en sådan missuppfattning sätta i gång en agitation. Vi fingo sedan veta, att alla ämbetsverken, rådhuset inberäknat, hade av skolorna uppmanats att deltaga i anfallet på stationen.

Hur stort få se Herrens särskilda ingripande i att sända mandarinen från hans rond ute i staden att komma till oss just i tid, så att uppploppet aldrig fick tid att utveckla sig.

Nästa mötesdag ankom mandarinen med följeslagare till vårt stora middagsmöte. Jag, som stod på plattformen och ledde sången, gick genast ned, fattde vår styresman vid handen och ledde honom och domaren som tillbörligt var fram till hög-

---

* Herrarna voro tydligen på väg till vårt missionsmöte.

sätena vid talareestraden. Mandarinen, som är ganska ivrig buddhist, häpnade, då han därifrån blickade ut över folkskaran, som fyllde det rymliga, nyinredda kapellet, och utbrast till mig: »Hur mycket människor är det här?»

Seger var vunnen genom Herrens nåd. Mötena buro Andens prägel, själar blevo väckta och andra förnyade; ett 30-tal, som beretts för dop, hade vi glädjen få inta i församlingen, en ny diakon avskildes.

Vem vill träda med in i bönekampen för Pucheng att Herrens seger där må bliva befästad, att själar där må bli lösgjorda från mörkrets bojor och införda i Guds underbara ljus?

Hugo Linder.

Program

vid

S. M. K:s 47:e årsmöte

DEN 9—12 MAJ 1934.

Onsdagen den 9 maj.

Kl. 11 f. m. Kommitténs enskilda sammanträde.
Kl. 7 e. m. Möte i *Norrlandssalen, K. F. U. M.*, Birger Jarlsgatan 35, Stockholm.
Inledningsföredrag av doktor *Karl Fries.*
Val av ordf. och sekr. vid mötet.
Stadgeändringsförslaget.
Föredragande av revisionsberättelsen.
Fråga om ansvarsfrihet.
Val av revisorer och revisorssuppleanter.
Föredrag av fröken *Lisa Blom.*
Tacksägelse- och bönestund.
Servering av kaffe och te.
Avslutning.

Kristi Himmelsfärdsdag den 10 maj.

Kl. 11 f. m. *I Betesdakyrkan*, Floragatan 8.
Inledning av doktor *Karl Fries.*
Predikan av Prins *O. Bernadotte.*
Kl. 3 e. m. Gemensam middag på K. F. U. M. (Hotell Excelsior), Birger Jarlsgatan 35. *Av dem som önska deltaga i denna middag måste anmälan i förväg göras till S. M. K:s Exp. Tel. 10 44 59 eller 10 54 73.*
Kl. 6 e. m. *I Betesdakyrkan.*
Föredrag av missionsförest. *Erik Folke.*
Utdrag ur årsberättelsen av sekr.

Fredagen den 11 maj.

Möten hållas hela dagen på *K. F. U. M. (Norrlandssalen)*, Birger Jarlsg. 35.
Kl. 10,30 f. m. Morgonbön. Kyrkoherde *G. Arbman.*
Kl. 11 f. m. Bibelstund. Missionär *August Berg.*
Kl. 12 m. Kafferast.
Kl. 12,30 e. m. Möte under ledning av missionsförest. *Erik Folke* med korta tal av missionär *Malte Ringberg* samt fruarna *Augusta Berg, Dagny Bergling* och *Gerda Carlén.*
Kl. 7 e. m. Ungdomsmöte.
Korta anföranden av flera talare.
Servering av kaffe och té.

Lördagen den 12 maj.

Samling vid Duvbo kl. 11,30 f. m. Avresa från Stockholm sker: med *tåg från Centralstationen* till *Sundbyberg Norra* station kl. 11 f. m. eller med *omnibus* eller *spårvagn* från Norra Bantorget.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1934.

Förberedelsevis hava vi redan tidigare meddelat, att Svenska Missionen i Kina innevarande sommar planerar att anordna två Bibel- och Ungdomsveckor: På *Mauritzberg, Östra Husby,* Östergötland, den 24—30 juli och i *Skellefteå* den 7—13 aug. Här följa nu några ytterligare meddelanden härom.

Kursledare blir på båda veckorna missionsföreståndare *Erik Folke.*

Priset blir på båda platserna för hela tiden *kr. 20:—,* i vilken avgift ingår en mindre deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna vid mötena. Betalningen erlägges så snart som möjligt efter ankomsten till respektive veckor.

Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, kudde och filtar.

*

Vid *Mauritzberg* sker samlingen på e. m. *tisdagen den 24 juli.* Resan företages med tåg till Norrköping. Därifrån ordnas samlingsdagen med bussar för resa till Mauritzberg. Övriga dagar gå ej bussar, utan resande måste själva ordna för vägsträckan Norrköping—Mauritzberg. Man kan också resa till Östra Husby station och därifrån på bil till Mauritzberg. För återresan ordnas med bussar på morgonen måndagen den 30 juli.

Posladressen till deltagarna under veckan är: Bibel- och Ungdomsveckan Mauritzberg, *Östra Husby.*

Bibelstudierna komma v. Gud att under denna vecka ledas av missionär *Aug. Berg.*

Missionsföredragen före middagen komma att behandla ämnet *»Tidsbilder ur missionshistorien».* I övrigt anordnas möten efter för varje dag uppgjort program.

*

Vid veckan i *Skellefteå* bliver förläggningen i *Seminariet.* Samling sker på eftermiddagen *tisdagen den 7 aug.* Veckan pågår t. o. m. söndagen den 12, varefter uppbrott sker på morgonen måndagen den 13 aug.

Postförsändelser till deltagarna kunna adresseras: Bibel- och Ungdomsveckan, Seminariet, *Skellefteå.*

Bibelstudierna komma här v. G. att ledas av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Missionsföredragen före middagen komma att behandla ämnet *»Livsbilder ur missionshistorien».* I övrigt anordnas varje dag missionsstunder och uppbyggelsemöten.

*

Anmälan om deltagande i dessa båda veckor mottages tacksamt på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, *Stockholm.*

Vi anbefalla på det varmaste Bibel- och Ungdomsveckorna åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst. Bedjen för dem och hjälpen oss att få deltagare, *särskilt ungdom.* Och mottagen vårt varma tack för värdefullt bistånd härmed under gångna år!

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under april 1934.

Allmänna missionsmedel.

492. S. J., Vingåker, gm M. E. 5: —
493. M. E., D:o 100: —
494. S. J., Grycksbo 5: —
495. Tillägg till 14 mars offret i Naglarp, gm L. B., Björköby 5: —
497. J. o. F. O. 20: —
498. »En blomma på fru Carolina Lönnqvists, Sala, bår 5: —
499. »Augustas minne», gm C. R., Hova 15: —
500. Missionsvänner i Yngsjö och Ahuskärr, gm N. E. E., Yngsjö 25: —
501. »Herren känner de sina» 20: —
504. A. G., Saltsjöbaden, »Herrens tionde» 25: —
505. Koll. 28/3 vid M. Ringbergs besök, gm O. B., Visingsö 14: —
506. »Herrens tionde» 25: —
507. H. H., Brötjemark 10: 45
508. Barnsyföreningen Kinabarnen, till Maja Lundmarks underh., gm O. W., Skellefteå 100: —
509. B. o. K. L., Sthlm 25: —
510. California Kom., till N. Styrelius underh. 248: 57
511. »Påsklilja från Dalom» 50: —
512. T. B., Ödeshög 12: —
513. Offerkuvert från Köping, gm A. J. 20: —
514. Missionsinkomst från F—s 100: —
515. »Till Herrens verk, Ps. 62: 2» 75: —
516. »Ett påskoffer» gm D. L. 7: —
517. »Anna» 10: —
521. »Kinalänk» 10: —
522. Koll. på K. F. U. M., Stocksund 8/4 38: 45
525. A. O., Norderön 500: —
526. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll 100: —
527. »Onämnd» 10: —
528. K. G. R., Högboda 2: 75
529. Ps. 66: 19, 20, till Thyra Lindgrens underh. 10: —
530. K. E., G:la Uppsala 20: —
531. L. M. F., till Frida Prytz och Maria Nylins underh. 900: —
532. Gåva från K. F. U. M:s missionsstund i Malmö, 3/4 20: —
533. »Glädjebössan» 130: —
534. S. J., Sjömarken, gm H. P. 50: —
535. S. M. K:s Malmökrets offerstund å K. F. U. K., 27/3 371: 25
536. A. K., Flodafors, »Födelsedagsgåva» 10: —
537. E. U. S., Sthlm 25: —
538. Slutlikvid på auktionsmedel fr. Lund, gm H. K. 19: —
539. E. S., Rödjenäs 25: —
540. D. M., Sthlm, en blomma på Anna Gauffins bår 5: —
541. K. M. A., i st. för blommor till d:o 25: —
542. E. R., till d:o 10: —
543. »En vän» 5: —
545. »En länk» 10: —
546. G. K., Björköby 15: —
547. S. o. R. F., Malmö, i st. för krans på Anna Gauffins bår 10: —
548. »Minnesgåva 11/4 1830—1934» 20: —
549. Onämnd 5: —
550. H. A., Flisby 5: —
551. L. L., Sthlm, i st. för blommor på Anna Gauffins bår 5: —
552. A. o. M. L., d:o, till d:o 5: —
554. I. N., Kläckeberga, till Ingeborg Ackzells underh. 100: —
555. H. F., Uttersjöbäcken 10: —
556. K. B. L., Jkpg, »Herrens tionde» 15: —
557. A. O. A., sparb.-medel, gm A. B., Skellefteå 17: 84
558. M. o. R. S., gm d:o 10: —
559. Koll. i Övergran 10: 34
560. A. H., Mossby, till Margit Erikssons underh. gm C. Th. E., Kumla 10: —

561. E. B. o. A. M., i st. för blommor på Anna Gauffins grav 10: —
562. E. C., Sthlm, »14 mars» 50: —
563. gm O. G., Grycksbo 10: —
564. ½ koll. fr. Östersundskonferensens missionsstund 152: 76
565. Onämnd givare, gm M. S., Östersund 10: —
566. Kyrkl. Ungdomskretsen i Närkes Boo 15: —
567. Visby Femöresfören., till evang.-arbetet i Kina 22: 75
569. »Gunnar» 10: —
572. »Herrens tionde» 60: —
573. C. Th. E., Kumla 50: —
574. »Tacksam Solbacksvän», i st. för blommor till Anna Gauffins bår 5: —
575. Testamentsmedel efter avl. fru Kristina Augusta Pettersson, Kumla 2,564: —
576. A. o. A. H., Karlskrona, till minne av Anna Gauffin 10: —
577. H. o. A., i st. för blommor på d:os grav gm d:o 5: —
578. I. E., Gbg 5: —
579. Koll. i Säter vid M. Ringbergs besök 30: —
581. E. v. F., »en liten blomma på tant af Ekenstams bår, Ordspr. 10: 7» 2: —
582: »I Krön. 29: 14» 150: —
583. I st. för en blomma på Mors grav, 75-årsdagen 5: —
584. Testamentsmedel efter Anna Charlotta Svensson, Johanna Svensson, Emma Kristina Törnström, gm A. K., Grebo 1,392: 94
585. M. R., Växjö 40: —
586. S. S., gm M. B. 50: —
587. »Tackoffer 17 april» 55: —
589. »Tre länkar» gm A. R., Munksund 10: —
590. E. o. G. F., Alingsås 10: —
591. Kalmar Kristl. Seminaristförbund 20: —
592. Koll. på K. F. U. M., Kristinehamn 13: 35
593. D:o, Karlstad 20: 61
594. D:o, Arvika 11: —
595. Missionsdagar i Boda, tömda sparb. 34: 56, gåva 5: —, kollekter 80: 44 120: —
596. Koll. i Värmlands Dalby 16: —
597. D:o i Mellerud 13: 35
598. D:o i Betlehemskyrkan, Karlstad 6: 30
599. Nöjesföreningen vid Dals-Rostocks sanatorium 10: —
600. M. B., Umeå 50: —
601. Koll. i Ekshärad, Råda 5: 84
602. Testamentsmedel efter avl. fröken Anna Louise Schön, Sthlm 11,610: —
603. D:o till reparationer på Duvbo 2,000: —
604. »Ps. 68: 20» 3,390: —
606. B. S., Fråuö 5: —
607. Enl. önskan av avl. Petrus Johansson, Björköby, gm M. C. 500: —
608. Mor och syskon: »En blomma på Petrus grav», gm d:o 30: —
609. Familjen L., till d:o gm d:o 5: —
610. E. G., Norrtälje 30: —
611. M. H., Hälsingborg 5: —
612. Mellersta K. F. U. M:s distr. till Malte Ringbergs underh. 750: —
613. Vänner i Duvbo, i st. för blommor på Anna Sundins bår 7: —
614. »En länk» 10: —
615. A. o. M. L., Sthlm, i st. för blommor på fru Anna Sundins bår 5: —
616. Kinakretsen, Gbg, till Carl-Gustaf Nordbergs underh. 125: —

Kr. 26,939: 55

S. M. K:s Pensionsfond.

588. Syförening N:r 2, Sthlm 103: —
605. Testamentsmedel efter avl. fröken Anna Louise Schön, Sthlm 1,000: —

Kr. 1,103: —

Särskilda ändamål.

496. M. Ö., Stocksund, till Maria Pettersons barnh. 50: —
502. Församl. i Vanadislunden, till pastor Kaos underh. 110: —
503. Hälsingborgs Barnmissionsförening, till Ai Hua underh. 150: —
518. K. L., Åre, till Hanna Wang, att anv. efter gottf. 10: —
519. K. W., d:o till d:o gm d:o 2: —
520. Fem skolbarn till d:o gm d:o 1: 65
523. A. Ö., Norderön, till d:o 5: —
524. D:o till Ingeborg Ackzell för d:o 5: —
544. J. o. K. B., Sthlm, till evang. Ueu Uin-hsiang underh. 300: —
553. A. B., Hjoggböle, till Hanna Wang, att anv. efter gottf. 10: —
568. S. F., Herrljunga, till barnh. i Sinan 12: 78
570. »En missionsvän i Grebo», till Nath. Engbäck, att anv. efter gottf., gm A. P. 10: —
571. H. I., Älgarås, till barnh. i Sinan 5: —
580. L. W., till Martin Bergling för inf. medarb. i Hoyang 20: —

Kr. 691: 43

*

Allmänna Missionsmedel	**26,939: 55**
S. M. K:s Pensionsfond	**1,103: —**
Särskilda ändamål	**691: 43**
Summa und. april mån. 1934:	**Kr. 28,733: 98**

Med varmt tack till varje givare!

»Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?» Rom. 8: 32.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Kristen förbön. — Ett nytt tillryggalagt vägstycke. — Statistiska uppgifter. — Revisionsberättelse. — Förteckning på kommitterade. — Från Red. och Exp. — Elin Holmgren 70 år. — Anna Hahne 70 år. — Från missionärerna. — Program vid S. M. K:s 47:e årsmöte. — S. M. K:s bibel- och ungdomsveckor sommaren 1934. — Redovisn.

Stockholm 1934. Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 10. ÅRG. 89. 25 MAJ 1934. PREN.-PRIS 2:25

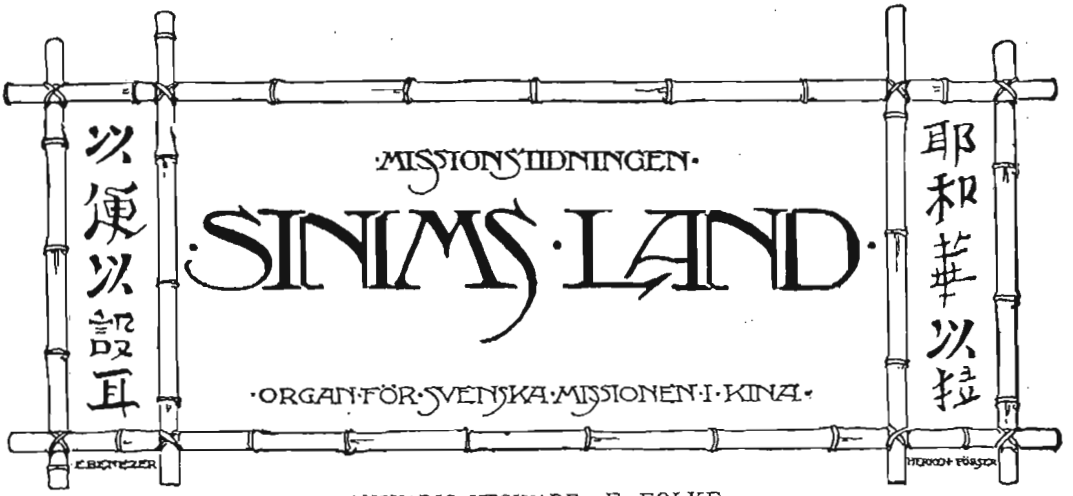

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

NÅD, BARMHÄRTIGHET OCH TROFASTHET.*

Klag. 3: 22, 23.

»Den är var morgon ny», så läsa vi här om Guds barmhärtighet. Bibelordet kan också bliva nytt för oss varje dag, varje stund, och det är min innerliga önskan, att detta ord nu skall bliva såsom nytt för oss.

Låt oss då först lägga märke till i vilket sammanhang det står. Detta ord om nåd, barmhärtighet och trofasthet står att finna i Skriftens smärtofyllda rop ur djupen, Klagovisorna. Sammanhanget talar om fångenskap, ruiner och hopplöshet. Och profeten måste se Guds rättvisa dom däri. Vad särskilt tredje kapitlet angår, så börjar det med en klagan över Guds straffdomar. Gud nämnes där ej mindre än 19 gånger med tredje personens pronomen »han». Så följer en personlig hänvändelse till Gud. »Han» utbytes mot »du». Profeten talar ej längre om Gud och vad han gjort, utan han talar till Gud. Så förvandlas klagan till bön och profeten når fram till lovsången: »Herrens nåd är det att det icke är ute med oss, ty det är icke slut med hans barmhärtighet. Den är var morgon ny, ja, stor är din trofasthet.»

Då vi vända oss till Gud i stället för att blott tala om honom sker alltid något. Då tänker Gud på oss såsom han tänkte på Noa i arken, och han bär oss på de eviga armarna, låter vindar blåsa, som förändra allt. Vi minnas huru det i Kristens Resa berättas om förtvivlans fängelse. Där hade pilgrimerna varit inneslutna i dagar och nätter. Deras nöd var fruktansvärd, och de voro nära att följa rådet, de fått, att taga sitt liv. Så började de bedja, och strax före soluppgången kom Kristen ihåg att han hade nyckeln Löftet, och den nyckeln öppnade för dem dörren ut ur fängel-

* Anteckningar från kyrkoherde *Gunnar Arbmans* morgonbön vid S. M. K:s årsmöte den 11 maj 1934.

set. Så länge vi bruka den nyckeln blir läget aldrig förtvivlat. Kunde profeten Jeremia sjunga lovsång i natten, huru mycket mera då vi i nya förbundet, vi som äga Jesu löfte: »Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.»

Vi ha var och en för sig haft sållningsstunder, då vi känt det som om vår väg varit igenmurad med huggen sten. Men då vi togo vår tillflykt till Guds oförskylda nåd, uppenbarad för oss i Jesu Kristi kors, blev allt förvandlat. Förlåtelse och frid strömmade ned över oss, och vi sågo, att himlavägen låg öppen för oss. Och vår kära organisation, Svenska Missionen i Kina, har haft sina tider av trångmål och nöd. Det blev då klagan, men klagan förvandlades till bön och bönen till lovsång och tacksägelse. »Herrens nåd är det att det icke är ute med oss.»

Det är icke slut med Guds barmhärtighet. Det är som om ordet barmhärtighet, då det så här följer på talet om nåd, komme såsom en förstärkning till innebörden av ordet nåd. Jag har ofta tänkt på vad en präst sade till mig under hans sista och min första tid i detta ämbete: »Vi behöva alla nåd, men en präst behöver mycken barmhärtighet.» — Vi äro alla präster och ha alla hemortsrätt på Guds barmhärtighet, såframt vi genom tron äga gemenskap med Herren Jesus Kristus. Så få vi sträcka oss framåt. Våra framtidsutsikter äro lika ljusa som Guds löften.

Ja, stor är Guds trofasthet. Låt oss erkänna, att det är ett vågstycke att tro, det är mången gång som skulle vi gå på vatten. Vi komma ej ifrån trons s p ä n n i n g, även om vi känna trons v i l a. Jag förstår, att våra syskon, som varit därute i hednaland, veta det allra bäst. Från ett av Herrens sändebud i Mongoliet kom för en tid sedan ett brev, i vilket det bl. a. stod: »Vi äro ju i Guds hand, men vi äro ej mer än människor, och nog bäva vi ibland.» Det var ej feghet, som tog sig uttryck i detta ord, men väl trons spänning i förening med trons vila. Jag minnes också från tiden för världskriget huru en man kom till mig för att inlämna sitt flyttningsbetyg. Han hade kommit från Amerika, och jag frågade, om han ej varit rädd för att under den tiden, då undervattensbåtarna gjorde resan så osäker, resa över det stora havet. Han svarade: »Visst var jag rädd, men jag skulle ju hem.» — Bävan behöver ej betyda otro. Gud vet vad för ett verk vi äro, han tänker därpå att vi äro stoft. Vår bävan och hjälplöshet skall sålunda blott förstärka intrycket av Guds trofasthet. »Varför ropar du till mig? Säg till Israels barn att de draga vidare.»

Nåd, barmhärtighet, trofasthet. Det är något av tonen från himlen i denna underbara treklang. Och ha vi börjat med den tonen härnere, vad skall det ej då bli därhemma en gång! Må vår bön vara:

»Herre, lös och stäm min tunga,
Att ock jag må kunna sjunga
I förklaring denna sång!
Giv min själ den vita dräkten,
Då den stora morgonväkten,
Bryter fram i glans en gång!»

Årshögtiden 1934.

Ännu en årshögtid hava vi fått fira inom Svenska Missionen i Kina; ännu en milstolpe, ett vägmärke, hava vi fått passera. Det restes under tacksamhet och glädje, och våra tankar dröja gärna vid de dagarna, då vägmärket passerades. Vandringen fortsattes väl ej utan bävan, men Gud hade gett så mycket under gångna dagar, han gav också mycket under högtiden, och så kunde vi ej annat än höra hans manande ord: »Dragen vidare». — Ja, budskapet kan nog också uttryckas så: »Säg till folket att de draga vidare». Själva vilja vi genom Guds nåd söka hörsamma denna maning. Må den ock, då vi nu söka lämna en redogörelse för årsmötet, gå vidare till vår missionstidnings läsekrets.

*

Vid mötet på K. F. U. M:s Centralförening den 9 maj talade först Kommitténs för S. M. K. ordförande, doktor *Karl Fries*. Han läste 2 Tim. 3: 14 f. och hans tal var i sammandrag av följande innehåll:

Vad som ledde mina tankar till detta ord, särskilt till den sista versen i kapitlet, var tanken på att en av våra vänner, som mycket glatt sig i hoppet att få vara med på årshögtiden, nu blivit fullt färdig, färdig med uppgiften i detta livet. Jag tänker på fröken Anna Gauffin. Vi alla, som lärt känna henne och som arbetat tillsammans med henne, veta vilken kristen karaktär hon var. Helgjuten och rätlinig tedde hon sig för oss, och sådan förblev hon in i det sista. Under sjukdomstiden rörde sig hennes tankar och hennes intresse kring de eviga tingen. Endast en gång nämnde hon, enligt vad som berättas från sjuklägret, om sin sjukdom. »Jag förstår att jag är mycket sjuk», sade hon, »men jag har inga plågor.» En annan gång sade hon: »Jag har anat, att det skulle komma vårtider.» Och då en vän frågade om hon önskade något, svarade hon: »Jag har bara en önskan, och det är att det skall bli väckelse». — Då hon nu gått in i det fulla evighetslivet, kunna vi endast tacka Gud för allt hon fått vara för oss.

När vi tala om fröken Gauffin, måste vi också nämna fröken Louise Schön, som också stått oss så nära och som också gjort en sådan ovärderlig insats i vårt arbete och som vid början av detta år fick bryta upp för att vara med Herren. Vi minnas dem båda med stor tacksamhet.

Fråga vi varifrån dessa båda ha hämtat sin kärlek till Gud och till människor, sin karaktärsfasthet och rätlinighet, så finna vi svaret i det nyss lästa bibelordet, vars sanning och kraft de sålunda i sina liv fått bekräfta.

För att en gudsmänniska skall kunna bliva fullt färdig, väl skickad till allt gott verk, behöva vi först *undervisning*. Det är förunderligt lite verklig bibelkunskap även bland oss, som äro Herrens tillhörighet. Om vi skulle fråga: Var står det och det bibelordet? bleve nog många svaret skyldiga. Och, vad som är mera betänkligt, man saknar ofta »grepp» om bibelordet, så att man ej kan finna sin väg i det. Vidare gäller det ju också att rannsaka skrifterna, forska efter skatterna i dem. Väl må vi fråga oss: Hur är det med vårt bibelstudium?

Det behövs undervisning, men detta ensamt är ej nog. Vi behöva ock *bestraffning* och som en följd därav syndakännedom. Tänk efter huru Guds ord ibland kommer till oss! Vi ha läst det förut, men nu kommer det på ett annat sätt till oss. Drag framträda däri, som vi ej tidigare tänkt på eller anat. Vi belysas såsom av en strålkastare. Det mörka kommer i ljuset. Vi lämnas ej i fred, såsom en bibelhatare en gång sade, då han tillfrågades, varför han ej lämnade bibeln i fred: »Bibeln lämnar ej mig i fred. Därför hatar jag den».

Hur nyttig sådan syndabestraffning än är, är det ej ens tillräckligt med den. Bibelordet behöver sedan komma till oss med *upprättelse*. Efter bestraffningen behöva vi få höra Mästarens ord till oss: »Var vid gott mod, min son; dina synder

förlåtas dig». Vi behöva likt den etiopiske hovmannen få höra evangelium om Jesus, så att vi kunna glada fortsätta vår färd. Glädje över syndernas förlåtelse behöver komma in i våra liv.

Vidare behöva vi *fostran i rättfärdighet.* Min konfirmationslärare, pastor G. E. Beskow, brukade säga: »Rättfärdighet är färdighet att göra det rätta». Ingen sådan färdighet vinnes utan övning under vår fostrares ledning. Till fostran och övning hör uthållighet, och därtill manas vi i början av vår text. Även den maningen behöva vi höra: Förbliv vid det som du har lärt. Det är många strömningar, som försöka bryta ner eller försåtligt urvattna Jesu Kristi evangelium, och vi behöva vaka och bedja i detta såväl som i andra hänseenden. Må då även detta årsmöte, som nu tager sin början, få hjälpa oss framåt, närmare Gud, fostra oss i rättfärdighet.

*

Efter ordförandens inledningsföredrag godkändes det stadgeförslag, som varit vilande sedan årsmötet förra året, revisionsberättelse föredrogs och ansvarsfrihet beviljades. Ordföranden frambar Missionens tack till revisorerna, och nämnde därvid särskilt redaktör *Carl Boberg,* som i över trettio år varit S. M. K:s revisor, men som nu på grund av försvagad hälsa avsagt sig detta uppdrag. Till redaktör Boberg beslöt också årsmötet sända en skriftlig hälsning med uttryck för dess djupt kända tacksamhet.

Till revisorer att granska 1934 års räkenskaper och förvaltning valdes missionssekreterare *T. Dahlin,* grosshandlare *E. Alfr. Jansson* och ingenjör *P. E. Werner* samt till revisorssuppleanter fröken *Signe Schubert* och sekreterare *Elis Düring.*

Härmed voro förhandlingarna slut och fröken *Lisa Blom* fick ordet. Hon läste Ps. 143: 5 och erinrade om, att det vid ett årsmöte är som sig bör, att man ser på året som gått. Nu hade hon emellertid tänkt, att vi ej blott skulle begrunda Guds gärningar under det senast förflutna året utan även tänka på hans händers verk längre tillbaka, i någon mån eftersinna Guds ledning med S. M. K. från dess början.

Månget Eben Haeser hava vi såsom mission fått resa. Många gånger hava vi haft anledning säga: »Allt härintill har Herren hjälpt oss». När vi se vår älskade missionsföreståndare sitta här mitt ibland oss i kväll, så är det en anledning till outsägligt stor glädje och tacksamhet. En stor glädje vore också att få lyssna till berättelsen om hans erfarenheter under dessa 47 år sedan S. M. K. började sin verksamhet. Jag kan ju ej berätta därom såsom han själv skulle ha kunnat det, men jag vill i alla fall leda tanken tillbaka till den allra första tiden av vår missions historia.

Tänk när Erik Folke gick ensam därute i Kina och tänk på, hurn han började bedja Gud om medarbetare! Hörde Gud de bönerna? Ja, under de första tio åren utreste utom Erik Folke 29 missionärer tillhörande S. M. K. Av dessa 29 äro nu 6 döda, 9 hava utträtt ur Missionen, men 14 stå ännu kvar såsom medlemmar av S. M. K. En hel liten skara av dem är f. ö. med oss här vid årsmötet: Anna Janzon, August och Augusta Berg, Axel och Anna Hahne, Anna Eriksson, Dagny Bergling och Emma Anderson. Ja, då man läser våra tidningar och böcker, ser fotografierna och läser namn samt årtal, då kan man ej annat än tacka Gud för nåd under år som gått.

Det är kanske förmätet att här i Stockholm för Er som veta så mycket om S. M. K. tala om Guds ledning med vår mission, men jag hoppas I kunnen höra på en stund. Låt oss påminna varandra om huru man fick arbeta under någorlunda lugna förhållanden till boxarupproret år 1900. Ett ämne till tacksägelse är Guds bevarande nåd under denna orostid, och ett annat stort tacksägelseämne, att Gud då gav oss Missionshemmet i Duvbo. Vår förste sekreterare, Josef Holmgren, hade fått detta behov lagt på

sitt hjärta, och när missionärerna kommo hem, stod där ett hem för dem, som inget annat hem hade på jorden.

Så blev det utresor till Kina igen och en ny period av framgångsrikt arbete till år 1911. Då kom revolutionen med nöd och svårigheter, oro och undran. Skulle man kunna fortsätta med missionsarbetet i Kina? År 1913 började jag mitt arbete på missionsexpeditionen. Det första jag fick höra, som gjorde djupt intryck på mig, var böner om att medel skulle komma in till alla utresorna. Det var nämligen en stor skara, som skulle resa, 18 missionärer och 2 eller 3 barn. Biljetterna voro väl ej så dyra då som nu, men så många biljetter gick dock till mycket pengar.

Ett exempel på huru Gud hörde bön och sände in medel måste jag berätta. Det var en vän från Småland, som var i Stockholm och som hade en gåva till S. M. K. i sin väska. Hon gick där på gatan fram och tillbaka, men kunde ej gå upp på expeditionen med sin gåva. Undrande frågade hon sig själv: Varför kan jag ej gå upp med min gåva, som jag lagt undan för missionen? — Gåvan låg ännu kvar i väskan, då hon reste hem. Hemkommen fick hon i vår missionstidning se en uppmaning till att bedja om medel för utresorna, och det blev snart klart för henne, varför hon ej fått lämna sin gåva medan hon var i Stockholm. Hon blev viss om att Gud ville hon skulle ge *mera* än vad hon ämnat ge då hon var i Stockholm. Och så sände hon in sin gåva. Med kvittot kom ett brev från min bror Carl, som vännen i Småland själv visat mig. I det brevet meddelades, att hennes gåva på öret fyllt ut vad man hade till det belopp, som behövdes för att lösa ut biljetter för utresor till Kina. — Så har Gud åter och åter hört bön och visat prov på sin fadersomsorg om oss. *Aldrig ha vi fått mer än vi behövt men alltid vad vi behövt under dessa 47 år.* I detta sammanhang vill jag uttala ett varmt tack till alla de vänner, som varit med och tagit del i smått och stort för att bära det fram till Gud.

Vi komma fram till år 1926. Det är ett år, som vi alltid skola minnas, enär Gud då tog hem till sig både kommendör O. von Feilitzen, den andre i ordningen av S. M. K:s sekreterare, och missionär Nath. Högman, den tredje av våra missionssekreterare. Det kändes djupt i hjärtana i hela vår mission, och för oss syntes det omöjligt att kunna fortsätta verket, men Gud tager hem sina tjänare och fortsätter sitt verk. År 1927 är ett år, som jag talat om många gånger. Det var ett prövningens år i Kina, i det att de flesta av våra missionärer då måste resa till kusten. Men där fingo de mottaga rika välsignelser. Rikt välsignade blevo vi ock härhemma. I oktober började vi bedja om att få 50,000:— kronor före årets slut. Vi fingo 49,800:— och kunde ju ej annat än fråga: Varför fingo vi ej även de återstående 200? Var äro de? — Under januari kom en vän och berättade, att han före årsskiftet känt sig manad av Gud att sända in 200:— kr. till S. M. K. men ej hörsammat maningen. Nu bad han därför att i stället få lämna 300 kr., alltså 100 kr., såsom någon sagt, i »straffränta». Det var underbart att få den gåvan.

År 1930 var ett sorgens år, som man helst skulle vilja sätta en svart ram omkring. Det var det året, som Gud tog hem till sig så många av våra missionärer i Kina. Jag tror knappt att vi ännu kunna tacka Gud för det årets erfarenheter, men jag vet att vi en gång därhemma skola bliva i stånd därtill. 1932 fingo vi sända ut sex nya missionärer och 1933 fyra.

Gott är det att få tänka på forna dagar med tacksägelse för Guds under. Men nu, vad sker nu? Med underbara gärningar bönhör Gud oss alltjämt. Nya arbetare rycka in hemma och ute. Uppgiften ges åt de yngre. I Jes. 62:6, 7 se vi vad Gud väntar av oss såsom han väntat det av dem, som gått före. Är jag en väktare på muren? En verklig väktare behöver vaka natt och dag, vara vaksam inåt och utåt. En väktare behöver vara i stånd att lyssna till Guds röst, han måste kunna vara stilla, om Gud bjuder honom det,

men ock i stånd att gå framåt, då Gud säger gå. Så får väktaren förtroendeuppdrag. Och åt oss är det förtroendeuppdraget givet att bära fram Kristi evangelium utan att förfuska eller förvanska det.

En av de fyra, som reste ut i höstas, sade under ett samtal: Jag tycker det är så svårt att höra vännerna säga, att vi offra så mycket, då vi gå ut som missionärer. Det är ju bara en förmån att få gå. — Jag svarade: Du har dock lagt dig själv på missionens offeraltare, och till svar utbrast hon: Ja, men då är det såsom ett tackoffer. — Må vi kunna göra såsom hon, lägga oss såsom tackoffer på Guds altare. Må vi ock kunna stilla förbliva där, ligga där ödmjuka. Då kunna vi icke förfuska Guds verk, ty »han leder de ödmjuka rätt, han lär de ödmjuka sin väg». (Forts.)

Nyantagen missionsarbetare.

Vid Kommitténs för S. M. K. sammanträde den 9 dennes antogs herr *Selfrid Eriksson* till S. M. K:s missionär. Herr Eriksson kommer vill Gud att i höst i sällskap med missionärsparet Ida och Malte Ringberg samt fru Gerda Carlén utresa till Kina. I samband med meddelande om hans avskiljning ämna vi att närmare presentera honom för tidningens läsekrets, men redan nu anbefalla vi honom i kärleksfull hågkomst i förbön med tacksägelse.

Hemkomna missionärer.

Den 16 dennes anlände fröknarna *Frida Prytz, Judith Hultquist, Ida Söderberg* och *Dagny-Edla Bergling* till hemlandet från Kina efter en god resa.

Vi hälsa dem alla varmt välkomna hem och tillönska dem att härhemma bliva rikt välsignade av Gud och till stor välsignelse.

Något om Kina.

En kortfattad översikt.

VII.

De icke kristna religionerna i Kina.

Kineserna bruka ibland säga, att de hava tre religioner, och att dessa tre ändå äro en. Säkert är, att de tre religionerna, konfusianism, taoism och buddism, alla ha blivit inympade på den urgamla kinesiska traditionens träd, den tradition som talar om en försyn (Shangti, T'ien), som råder över allting, om andaruas värld och om ett liv efter döden.

Konfusianism — fädernedyrkan.

Tillbedjan av Shangti, »den högste», blev så småningom regentens företrädesrättighet. Han kallade sig själv »himmelens son», och det blev hans särskilda förmån att få tillbedja den högste. Folket fick i sin tillbedjan huvudsakligen vända sig i riktning mot framlidna förfäder.

Hängivenheten för de döda har i Kina utvecklat sig i högre grad än på andra platser. Det har blivit ett sådant grunddrag i den kinesiska folkkaraktären, att man anser det vara en nyckel till att förstå kineserna liv. De avlidna ansågos vara till alltjämt och i stånd att utöva inflytande på familjens olika förhållanden. Den äldste levande sonen var ansvarig för fädernedyrkan, och detta gjorde i sin tur, att man ofta ansåg sig berättigad taga flera hustrur och ibland tvungen att adoptera söner. Detta var ju mått och steg för att ersätta förlusten av någon som kunde förrätta fädernedyrkan för den händelse hustrun ej gav livet åt någon son eller om sonen dog före föräldrarna. Ju flera söner man hade, desto säkrare var man ju att någon skulle leva och vara i stånd att svara för denna dyrkan. Döttrarna kunde ej träda in i denna tjänst. Därför blev deras, och kvinnornas i allmänhet, ställning lägre än sönernas och männens.

Buddism — livet efter detta.

Den hängivenhet för de döda, som kineserna alltså gåvo prov på, gjorde det

lätt för buddisterna att predika sin lära om livet efter detta, under det att andra delar av buddisternas lärosystem blevo hopflätade med den inhemska avgudadyrkan, som tidigare förefunnits. Så skedde t. ex. med buddismens läror om åkallan, begrundan och själamässor.

Taoism — mångfaldig vidskepelse.

Liksom andra folk ha kineserna menat och trott att märkliga företeelser i naturen såväl som människornas framgång och lycka till stor del berott av olika andar, vilkas bevågenhet det alltså gäller att på olika sätt vinna. Till Kinas lycka har taoisternas dyrkan där varit så gott som fri från förbindelse med sexuallivet och offer av människor. Dock har själafienden på tusentals olika listiga sätt begagnat dess vidskepliga och dumma föreställningar för att undergräva folkets moraliska styrka och för att låta svartkonst och tur bliva en ersättning för ett vaket samvete och sunt förstånd.

*

En något utförligare översikt av dessa tre religioner kommer att givas i de tre följande artiklarna i denna serie. Här må därför till slut blott meddelas något om kinesernas inställning till religionen i allmänhet.

Först torde då kunna sägas, att kineserna i allmänhet visa stor *fördragsamhet* i förhållande till sådant, som hör samman med religionen. På många platser (och detta är särskilt fallet där fattigdom råder, såsom förhållandet är på stora områden), visar man också tydlig *likgiltighet* ifråga om andliga ting. I så fall försummas avgudarna, såvida man ej tror, att de skola förmedla förmåner, som äro av den art att man kan taga på dem. I den mån det går upp för kineserna, att andra folk, som icke hava dessa tre religioner, ändå få åtnjuta frukterna av välstånd och blomstring, kan man förstå, att de mer och mer betrakta »de tre religionerna» med *misstro* och t. o. m. *förakt*. Lätt nog blir nästa steg i utvecklingen, att man menar, att *all religion*, av vad slag den vara må, ej blott är obehövlig utan också en *osund och skadlig utväxt*, som har satt sig fast på människornas tänkesätt, och som måste övervinnas helt och fullt, både grenar och rot. Ej minst ha studenterna under de senaste åren ofta visat prov på det här ovan sist nämnda utvecklingsstadiet.

(Efter »Facts about China».
Fri övers. av M. L.)

Ett tack.

Yuncheng, Shansi den 13 mars 1934.

Kära Missionsvänner!

Som jag känner ett stort behov att få frambära vårt varmaste tack till Kommittén, underhållare och förebedjande vänner hoppas jag, att Sinims Land må ge rum för dessa rader. Det är så många isynnerhet barnhemsunderhållare, som jag saknar fullständig adress till, så det är svårt att skriva till alla dessa. Därför ber jag härmed få tacka på det hjärtligaste.

Barnen ha i år fått vara tämligen krya. Det finns ju de som alltid äro klena. En flicka med klena lungor ha vi här. Hon är dock en ständig predikan. Nyter och glad. Hon tillhör Herren och är inte rädd för att dö. Vi ha för övrigt blinda, stumma, lemmalytta, men även friska och hurtiga barn, en ansenlig skara. Även andra missioner ha börjat sända skyddslingar till oss.

Flera av de större äro nu i ålder 18 år, gamla nog att giftas bort. Vi sakna dem då de gått, men äro glada att ha fått räcka dem en hjälpande hand.

I dec., jan. och största delen av febr. var jag i Honan. Den 12 febr. var en dag, som sent skall glömmas. »Liu Kuei-tångs» rövaresoldater hade lyckats komma över Gula floden in på Sinans område, och i dagningen voro de på kullarna utanför staden. Efter en kort strid varvid stora kanoner användes gåvo de sig av i nordvästlig riktning. Glada voro vi som sluppo undan så lindrigt denna gång. Vi hade ju varit med om värre. De små barnen voro så säkra om att Herren skulle bevara

oss för överfall att det var roligt att se deras förtröstan och bönesvar.

Nu är stormötenas och bibelklassernas tid. Arbetet ter sig litet olika mot förr. Det vi då sådde i rader har spritt ut sig i olika riktningar, så att man kan säga, att på vissa platser är jorden besådd. Give Herren att det måtte bli fullbordat vete i axen.

»Jag har bestämt om Eder, att I skolen gå åstad och bära frukt.» Joh. 15: 16.

Eder i Herren
Maria Pettersson.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1934.

Förberedelsevis hava vi redan tidigare meddelat, att Svenska Missionen i Kina innevarande sommar planerar att anordna två Bibel- och Ungdomsveckor: På *Mauritzberg, Östra Husby,* Östergötland, den 24—30 juli och i *Skellefteå* den 7—13 aug. Här följa nu några ytterligare meddelanden härom.

Kursledare blir på båda veckorna missionsföreståndare *Erik Folke.*

Priset blir på båda platserna för hela tiden *kr. 20:—,* i vilken avgift ingår en mindre deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna vid mötena. Betalningen erlägges så snart som möjligt efter ankomsten till respektive veckor.

Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, kudde och filtar.

*

Vid *Mauritzberg* sker samlingen på e. m. *tisdagen den 24 juli.* Resan företages med tåg till Norrköping. Därifrån ordnas samlingsdagen med bussar för resa till Mauritzberg. Övriga dagar gå ej bussar, utan resande måste själva ordna för vägsträckan Norrköping—Mauritzberg. Man kan också resa till Östra Husby station och därifrån på bil till Mauritzberg. För återresan ordnas med bussar på morgonen måndagen den 30 juli.

Postadressen till deltagarna under veckan är: Bibel- och Ungdomsveckan Mauritzberg, *Östra Husby.*

Bibelstudierna komma v. Gud att under denna vecka ledas av missionär *Aug. Berg.*

Missionsföredragen före middagen komma att behandla ämnet *»Tidsbilder ur missionshistorien».* I övrigt anordnas möten efter för varje dag uppgjort program.

*

Vid veckan i *Skellefteå* bliver förläggningen i *Seminariet.* Samling sker på eftermiddagen *tisdagen den 7 aug.* Veckan pågår t. o. m. söndagen den 12, varefter uppbrott sker på morgonen måndagen den 13 aug.

Postförsändelser till deltagarna kunna adresseras: Bibel- och Ungdomsveckan, Seminariet, *Skellefteå.*

Bibelstudierna komma här v. G. att ledas av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Missionsföredragen före middagen komma att behandla ämnet *»Livsbilder ur missionshistorien».* I övrigt anordnas varje dag missionsstunder och uppbyggelsemöten.

*

Anmälan om deltagande i dessa båda veckor mottages tacksamt på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, *Stockholm.*

Vi anbefalla på det varmaste Bibel- och Ungdomsveckorna åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst. Bedjen för dem och hjälpen oss att få deltagare, *särskilt ungdom.* Och mottagen vårt varma tack för värdefullt bistånd härmed under gångna år!

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

INNEHÅLL:

Nåd, barmhärtighet och trofasthet. — Årshögtiden 1934. — Från Red. och Exp. — Något om Kina. — Ett tack. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor 1934.

Stockholm 1934, Svenska Tryckeriaktiebolaget.